

Juni 2022 - Jaargang 2 - Nummer 2

Waaiers

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Beste lezer, zoals u kan zien zit WAAIERS in een nieuw jasje. Iemand, meer bepaald Stef Degryse, founding father van het forum Wielerarchieven, besloot na jaren het voetbal als minnares gehad te hebben, terug te keren naar zijn eerste grote liefde, het wielrennen.

Stef bood aan om de lay-out van WAAIERS onder handen te nemen en ook om ons op IT-vlak te ondersteunen.

U kan het resultaat zien. De vorige nummers (waar ondertussen een aantal storende typ- en spellingsfouten verbeterd zijn) dienen niet meer aangevraagd te worden en verstuurd te worden via Wetransfer, U kan ze gewoon downloaden vanaf https://www.waaierstijdschrift.be

Daarnaast is het de bedoeling de website nog wat verder uit te breiden, maar dat is voor een volgende keer.

In elk geval bij deze aan Stef: “Welkom bij WAAIERS en bedankt om de lay-out onder handen te nemen en onze IT-director te worden.”

Ondertussen hebben we, via mond aan mond-reclame en via de regionale pagina’s van een krant, al 300 vaste abonnees. We weten dat de PDF’s nog verder rondgemaild worden en dus mogen we dromen van ± 350 lezers. Een aantal waar we wel trots op zijn.

Wij hopen verder ook dat er onder de lezers toch nog enkelen zitten die ergens een verhaal te vertellen hebben. U zal zien, beste lezer, dat er een nieuwe rubriek toegevoegd is in dit nummer, genaamd ‘Ge hadt erbij moeten zijn’. Een rubriek die geopend wordt door redactielid Hans Vandeput die er een van zijn eerste contacten met de koers in beschrijft. En dat kan in principe iedereen. Dus laat de verhalen maar komen.

Ook voor de rubriek favoriete trui(en) zijn jullie inzendingen welkom. Er zal altijd wel een verhaal achter zitten. Dus aan alle freelancers, kruip in jullie pen, ook voor eventuele andere verhalen.

We kregen de opmerking waarom bepaalde auteurs niet de Nederlandse namen van wedstrijden gebruiken. Wel sommigen van hen opteren om de oorspronkelijke naam, de door de organisator van de wedstrijd gegeven naam te gebruiken. Vandaar dat er soms over de Tour de Belgique geschreven wordt in plaats van over de Ronde van België. De organisator was namelijk de Waalse krant La Dernière Heure. Idem voor de Züri Metzgete in plaats van het Kampioenschap van Zürich of Meisterschaft von Zürich.

Ja, enkele van onze auteurs, waaronder ikzelf, hebben soms autistische trekjes.

Colofon

2de jaargang - Nr. 2

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Patrick Feyaerts
Jan Soens
Hans Vandeput
Stefaan Degryse

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

Voor degene die het zouden overwegen om de verschillende nummers van WAAIERS af te printen, volgende nieuwtjes.

We werken aan een printbare versie waarbij de keuze kan gemaakt worden om alles in zwart-wit af te printen of in kleur (wat duurder is). We denken er ook over na om dit aan te bieden via een of andere online print-on-demand website. Dus misschien best nog even wachten met afprinten.

Een tweede nieuwtje is dat het verhaal van FAEMA in boekvorm zal uitgegeven worden. Daarin zullen meer foto's komen van de beschikbare postkaarten, zal ondertussen bijgekomen informatie verwerkt worden en hopelijk de meeste typ- en spellingsfouten verdwenen zijn. Gezien de enorme geschiedenis van FAEMA zal dit in verschillende boekdelen gebeuren met waarschijnlijk tegen het einde van het jaar (de geschenkenperiode) het eerste deel gaande van 1955 tot en met 1957. Toch iets om naar uit te kijken voor de echte nostalgicus en natuurlijk veel beter dan de zoveelste set nieuwe sokken of zakdoeken.

Dan nog kort even over de inhoud van dit nummer. Naast de al aangehaalde rubrieken zijn er de vaste waarden zoals het nummer 3 van de Maple Leaf Chewing Gum-reeks, met deze keer de betreurde Vic Van Schil. Er is het vervolg van het verhaal van Max Wirth verteld door Jan Soens en de Van Impe dynastie verteld door Marcel Baetens. Hans Vandeput neemt ons mee naar een illustere wielerbaan in Engeland. Er zijn de pubkaarten, de vragenrubriek, de nieuwe boeken, en de reeks (deze keer een Portugese reeks).

In de rubriek Baggerbox heb ik het over een item dat mij al bezighoudt sinds 1977, namelijk wie won er ooit het meest aantal wegwedstrijden in een seizoen.

En tenslotte wordt de geschiedenis van opnieuw een ploeg met nogal wat moeilijkheden, gestart, namelijk die van het Duitse ROKADO, een geschiedenis die loopt van 1971 tot en met 1976. Dus weer een item dat goed is om gespreid te worden over zes nummers.

We wensen U vanuit de redactieraad veel leesplezier,

Aan iedereen die in de toekomst het tijdschrift gratis wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Abonneren'

Aan iedereen die geen mails meer wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Uitschrijven'.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 31 mei 2022 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

1 Maple Leaf Chewing Gum

1 Nummer 3: VIC VAN SCHIL

3 Zijn ploegen als profrenner

3 Belangrijkste prestaties

19 Palmares in de 'grote' wedstrijden

22 Achteraf bekeken

25 ROKADO (deel 1: 1971)

25 Das deutsche Märchen, das nicht lange währte

25 Het Duitse sprookje dat niet lang duurde

31 Pubkaarten

32 Bronnen

33 De Herne Hill Profs

38 De Van Impe dynastie (Deel 2)

38 The next generation

38 Kamiel (Miel) Van Impe - een legerdienst van 24 maanden was er te veel aan

38 Ook Frans Baeyens trad in het spoor van zijn illustere ooms

39 Philemon en Freddy Van Impe: 'rappe Philemon' en 'fast Freddy'

41 Marcel Van Impe – 'Onzen dikken' ontdekte het wielrennen op latere leeftijd

42 Frank Van Impe: ook de broer van Lucien kon ook een stukje fietsen

44 Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (deel 3)

44 1961 met Emil Von Büren

47 1962 met Fredy Rüegg

50 1963 met Arthur Frischknecht

53 Ge hadt erbij moeten zijn .... (1)

53 Frans Verbeeck in Heverlee

54 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

55 Weetjes

55 Expo Willem II-Gazelle-wielerploeg.

55 Wielerbeurzen

57 Boeken

59 FAEMA (deel 3)

59 1957: G.S. FAEMA, G.D. FAEMA en GRANOLLERS-FAEMA

59 De renners van G.S. FAEMA

60 De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA:

61 De renners van C.C. GRANOLLERS-FAEMA (vanaf maart)

62 Truien

63 Overwinningen

65 Een G.S. FAEMA trui, periode 1957-59

66 Het succes duurt voort, met een recordaantal overwinningen

83 De man(nen) van het seizoen

85 De FAEMA-Belg van het seizoen: Hendrik “Rik” Luyten

92 De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Bernardo Ruíz Navarette

100 De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Rolf Graf

120 Postkaarten

122 Gedetailleerd palmares

127 Vragen

128 Baggerbox

128 Wie behaalde het meest aantal overwinningen in een seizoen

147 De truien van...

150 De reeks

150 Ases do Ciclismo

153 De pubkaarten

153 Holdsworth

154 La Casera-Bahamontes

155 Licor Karpy

156 Mann-Grundig

157 Möbel-Huser

158 Ploegenfoto’s

159 Reacties

Maple Leaf Chewing Gum

Een terugkerend item in PELOTON wordt de bespreking van de renners die in de Maple Leaf Chewing Gum reeksen van 1965-1969 verschenen (de prenten met of zonder vlag, met witte rand, gele of rode rand). Het zijn de 'prentjes' waar ik mee opgegroeid ben en die de kiem gelegd hebben van mijn wielerpassie.

Nummer 3: VIC VAN SCHIL

door Jan De Smet

1965 *196* *1967* *1968* *1969*

Victor 'Vic' Van Schil (° 21/12/1939 in Nijlen en † 30/09/2009 in Nijlen) was een Belgisch profwielrenner van 1962-1977 die in totaal 56 overwinningen behaalde. Hij was getrouwd met Nicole Lambrecht, nicht van Emiel Lambrecht, profrenner van 1962-1974. Zelf was hij een neef van Willy Scheers, profrenner van 1969-1982 en samen met Vic een jaar bij Faema (1969) en Faemino (1970).

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Uitstekend ronderenner. Won als liefhebber in 1961 de "Omloop der Negen Provincies". Verbaasde in de Tour 1962 elke volger door zijn recuperatievermogen. Behaalde toen een 17de plaats. In 1963 werd hij – in de Ronde – 22ste. 1964 was voor deze talentrijke renner bijzonder zwaar: 3de in de Provençaalse Omloop, ritoverwinning en 12de plaats in de Ronde van Spanje; 8ste in Bordeaux-Parijs; 3de in Midi Libre; 32ste in Ronde van Frankrijk.
Verbaasde in de Tour 1962 elke volger door zijn recuperatievermogen. Behaalde toen een 17de plaats. In 1963 werd hij – in de Ronde – 22ste. 1964 was voor deze talentrijke renner bijzonder zwaar: 3de in de Provençaalse Omloop, ritoverwinning en 12de plaats in de Ronde van Spanje; 8ste in Bordeaux-Parijs; 3de in Midi Libre; 32ste in Ronde van Frankrijk. In 1965 toonde hij, met vele ereplaatsen ook zijn kwaliteiten als renner van grote eendagskoersen.
Verbaasde in de Tour 1962 elke volger door zijn recuperatievermogen. Behaalde toen een 17de plaats. In 1963 werd hij – in de Ronde – 22ste. 1964 was voor deze talentrijke renner bijzonder zwaar: 3de in de Provençaalse Omloop, ritoverwinning en 12de plaats in de Ronde van Spanje; 8ste in Bordeaux-Parijs; 3de in Midi Libre; 32ste in Ronde van Frankrijk. In 1965 toonde hij, met vele ereplaatsen ook zijn kwaliteiten als renner van grote eendagskoersen.
Verbaasde in de Tour 1962 elke volger door zijn recuperatievermogen. Behaalde toen een 17de plaats. In 1963 werd hij – in de Ronde – 22ste. 1964 was voor deze talentrijke renner bijzonder zwaar: 3de in de Provençaalse Omloop, ritoverwinning en 12de plaats in de Ronde van Spanje; 8ste in Bordeaux-Parijs; 3de in Midi Libre; 32ste in Ronde van Frankrijk. Sinds 1965 is hij een voorbeeldige knecht geworden, eerst van Poulidor, later van Sels. Werd in 1966 tweede in Luik-Bastenaken-Luik.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Verbaasde in de Tour 1962 elke volger door zijn recuperatievermogen. Behaalde toen een 17de plaats. In 1963 werd hij – in de Ronde – 22ste. 1964 was voor deze talentrijke renner bijzonder zwaar: 3de in de Provençaalse Omloop, ritoverwinning en 12de plaats in de Ronde van Spanje; 8ste in Bordeaux-Parijs; 3de in Midi Libre; 32ste in Ronde van Frankrijk. Sinds 1965 is hij een voorbeeldige knecht geworden, eerst van Poulidor, later van Sels. Werd in 1966 tweede in Luik-Bastenaken-Luik.

De diamantslijper uit Nijlen leek zijn carrière, na 5 jaar als meesterknecht van kopman Raymond Poulidor, te beëindigen na een laatste jaar bij flandria-De Clerck.

Vic Van Schil reed in 1955 met twee dorpsgenoten met de fiets naar Lourdes. Daar gekomen verkenden ze de omgeving en beklommen ze een aantal Pyreneeëncols. Op de top van de Tourmalet, waar Vic zijn 4 jaar oudere dorpsgenoten los uit het wiel had gereden, en dat met een fiets van ± 20 kg, schreeuwde hij uit dat hij ooit terug zou komen als renner.

Vic bleek een rondetalent en nadat hij bij de amateurs in 1961 de befaamde Omloop der IX Provincies had gewonnen, werd hij door een Antwerpse professor aanbevolen bij de beroemde Antonin Magne van de Mercierploeg. Vic werd toen bij de betere jongeren van België gerekend samen met Ludo Janssens, Frans Melckenbeeck en Jokke Wouters.

Vic mocht nog een half jaar aanpassen bij de onafhankelijken voordat hij op 1 januari de stap zette naar de beroepsrenners.

Zijn rondetalent kwam onmiddellijk tot uiting en hij bleef 5 jaar in dienst bij Antonin Magne en Raymond Poulidor.

Toen hij eind 1967, volgens sommigen, overwoog om het wielrennen vaarwel te zeggen bleek een dienst die hij Guido Reybrouck verleend had in de 9de rit van de Tour de France, een investering geweest te zijn die van goudwaarde bleek.

Guido, die, volgens eigen zeggen, min of meer de samenstelling van de nieuwe Faemaploeg rond Eddy Merckx coördineerde, loodste Vic Van Schil als een van de laatsten binnen in de ploeg. Het werd het begin van een tweede carrière van de man die aanvankelijk bestempeld werd als een ‘oud peerd’. Hij (1968-1976) zou samen met Frans Mintjens (1969-1977) en Jos Spruyt (1968-1976) het langst bij Merckx rijden, namelijk 9 jaar[1]

1 Joseph Bruyère reed van 1970 t.e.m. 1978 in de Merckxploeg hetgeen ook 9 jaar is. Maar in 1978, bij C&A reed Eddy Merckx maar een deel van het seizoen meer.

Zijn ploegen als profrenner:

1962	Mercier-BP-Hutchinson
1963	Mercier-BP-Hutchinson
1964	Mercier-BP-Hutchinson
1965	Mercier-BP-Hutchinson
1966	Mercier-BP-Hutchinson
1967	flandria-De Clerck
1968	FAEMA
1969	FAEMA
1970	Faemino
1971	Molteni
1972	Molteni
1973	Molteni
1974	Molteni
1975	Molteni
1976	Molteni
1977	IJsboerke-Colnago

Belangrijkste prestaties:

Vic was zeker in 1956 al nieuweling want hij stond in de deelnemerslijst van het Belgische kampioenschap en werd 3de in Sint-Pieters-Lille.

Er kon een overwinning gedetecteerd worden in 1957 in Sint-Katelijne-Waver.

In 1958 zijn er drie overwinningen genoteerd, in Zichem op 29 maart, in Beverlo op 5 april en in Testelt op 1 mei.

Amateur: (De amateuruitslagen zijn waarschijnlijk niet volledig)

Ergens rond half mei 1958 werd Vic amateur en behaalde direct een 2de plaats in Koersel op 19 mei, een 3de plaats in Genk op 2 juni en een overwinning in Rillaar op 22 juni.

1959: - (mogelijks zat de militaire dienstplicht hier voor iets tussen)

Amateur 1960	
3 overwinningen	
1ste	in Scherpenheuvel
1ste	in Lubbeek
1ste	in rit 6 van de Omloop der IX Provincies
	Op 18 augustus verscheen zijn selectie, samen met Antoon Dekkers voor twee Italiaanse wedstrijden nl. op 11 september te St. Croco Sull Arno en op 14 september te Lucca. Er zijn echter geen resultaten voor die wedstrijden teruggevonden.

Amateur 1960	
	Omloop der IX Provincies 1. Jaak van de Klundert 2. Emiel Verstraete op 20″ 3. Gilbert Maes op 1′29″ 4. Rik Baeyens op 2′22″ 5. Frans Geeraerts op 3′01″ 6. Constant Bogaerts op 4′16″ 7. VIC VAN SCHIL op 4′26″ In de Omloop IX Provincies (4/6-11/6) stak Vic de eerste keer zijn neus aan het venster als ronderenner. Hij kwam er aan de start met Lierse B.C. met Rik Baeyens, Jos Possemiers, Ward Sels en Alfons Wuyts. Na rit 2 a en b, waar hij 5de werd in rit 2b, staat Vic 14de op 5′25″ van Jaak van de Klundert. Na de 3de rit staat Vic 12de op 6′20″ van Van de Klundert. Na de 4de rit, waar hij 4de werd staat Vic 13de op 6′49″ van de leider en na de 5de rit staat Vic 9de op 5′25″ van nog altijd dezelfde leider Van de Klundert. De 6de rit won Vic en hij eindigde als 7de op 4′16″ van Van de Klundert in het eindklassement.

Amateur 1961	
5 overwinningen	
1ste	in rit 2 van de Omloop der IX Provincies
1ste	in het Eindklassement van de Omloop der IX Provincies
1ste	in rit 2 van de Tour de Belgique
1ste	in Herentals
1ste	in het Belgisch Kampioenschap Interclubs met Lierse B.C. (Vic Van Schil, Leon Sebregts, Willy Peeters, Leo Van Bael)
	Omloop der IX Provincies 1. VIC VAN SCHIL 2. Roger De Breuker op 45″ 3. Jan Janssen op 53″ 4. Constant Bogaerts op 1′00″ 5. Louis Verachtert op 1′37″ ... 11. Gösta Pettersson op 4′08″ <u>Uit Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen</u> Er waren 75 vertrekkers in de Omloop der IX Provincies waaronder een Nederlandse, Deense, Zweedse, Zwitserse en Poolse ploeg. De Oostduitsers kwamen niet aan de start daar hun visa niet in orde waren. De eerste rit van, de zevendaagse rittenkoers voor liefhebbers, die liep van Antwerpen tot Verlaine over een afstand van 142 km, werd gewonnen door Ernest Dumez, die 10 vluchtersmaten in de spurt klopte. 1. Ernest Dumez 2. Roger De Breuker 3. Jan Jansen 4. Vic Van Schil 5. Leon Sebregts 6. E.a. Constant Boogaerts, Rafaël De Cocker, Gösta Pettersson, Antonio Conti, Carlos Maenhout Dumez was natuurlijk de eerste leider.

Amateur 1961
De tweede rit Verlaine-Velaine-sur-Sambre, over een afstand van 153 kilometer werd gewonnen door Victor Van Schil. Hij had 22" voorsprong op Lionel Van Damme, 47" op André De Bal, Jan Janssen, Albert Smits, Gilbert Lingier, Michel Noppe en André Van der Vloet, 53" op Antonio Conti en 57" op Gösta Pettersson. Vic werd meteen ook leider met 47" voorsprong op Jan Janssen, 50" op Ernest Dumez, 53" op Antonio Conti en 57" op Gösta Pettersson. De derde rit in de Omloop van de IX Provincies, Verlaine-sur-Sambre-Meulebeke, werd gewonnen door Roger De Breuker. Jan Janssen werd 3de, Gösta Pettersson 5de en Vic Van Schil 10de, allen in dezelfde tijd van de winnaar. Vic Van Schil bleef leider voor Jan Janssen en Gösta Pettersson. Antonio Conti en Ernest Dumez vielen weg uit de toptien. Rit 4 werd gewonnen door Leon Sebregts met 1" voorsprong op de winnaar van de dag ervoor, Roger De Breuker en 17" op de groep met de favorieten. Vic bleef natuurlijk leider, maar Roger De Breuker naderde. De 5de rit kende een eerder kalm verloop. Na de krachtpatserij van de vorige dagen was zulks wel enigszins te aanvaarden. Behalve enkele schermutselingen bleef het eerder kalm tot tegen het einde toen de goed geplaatste De Breuker wegglipte. De ploegmaat van leider Van Schil, de Nederlandse Belg Leon Sebregts wipte erachteraan en deed vanzelfsprekend geen meter kop. Dit belette nochtans niet dat het tweetal een kleine voorsprong behield en aan de meet zegevierde natuurlijk de frisse Sebregts. In de rangschikking stond Roger De Breuker ondertussen op de 2de plaats op 47". De voorlaatste rit was de boeiendste van allemaal. Oorzaak daarvan was een zeer vroege ontsnapping van de Zweden Gösta Petterson en Sune Hansson. Een tiental andere renners wipten mee en liepen spoedig een heel stuk uit. Gösta Pettersson verzette bergen werk terwijl de zieke leider Vic Van Schil in moeilijkheden verkeerde. Ongelukkig deed Gösta Petterson een zware val, zodat voor hem alle kans was verkeken, terwijl verder alles terug samen geraakte. In de laatste ronde ontsnapten dan om beurten de Nederlander Verwey en Belgisch kampioen Jos Geurts. De Limburger was sterk genoeg om zijn vluchtersmaat voorbij te steken en alleen toe te komen. Vic werd op 46" 18de in de grote groep, samen met Jan Janssen. Gösta Pettersson eindigde op grote achterstand en viel weg uit de top van de klassering. De laatste rit Booischot-Buggenhout werd vinnig betwist door de resterende 47 deelnemers. Constant Bogaert slaagde er een ogenblik in leider Van Schil te bedreigen, maar een heftige reactie zorgde voor de volledige hergroepering. Op dat ogenblik had Ernest Dumez gewacht om alleen het hazenpad te kiezen en met 1'45" voorsprong te zegevieren. LOOZA (Lierse B.C.) won het ploegenklassement met Vic Van Schil (1ste), Jos Hufkens (8ste) en Leo Van Bael (9de). Gösta Pettersson won de bergprijs.

Onafhankelijke 1961	
Vic werd onafhankelijke op 17/05/1961 bij Mercier-BP-Hutchinson (de Tour de Belgique reed hij voor Reno)	
2 overwinningen	
1ste	in Nevele
1ste	in Evergem[2]
2de	in rit 1 van de Tour de Belgique, een ploegentijdrit
2de	in rit 2 van de Tour de Belgique
6de	in rit 4 van de Tour de Belgique
4de	in rit 2 van de Tour de Belgique
2de	in rit 6 van de Tour de Belgique

2 In Velo 62 staat in de roze bladzijden een fout. In het overzicht van de onafhankelijken staat bij Vic Van Schil deze overwinning gedateerd op 10 april. Maar toen was Vic nog amateur. De juiste datum is 15/10.

Onafhankelijke 1961
Tour de Belgique Uit Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen Vic kwam op 29 mei aan de start van de Ronde van België voor onafhankelijken met de Reno-ploeg bestaande uit Vic, Louis Aerts, Willy Desmet, Romain Malfait, Laurent Christiaens en Jef Scherens. De Ronde van België startte met een ploegentijdrit gewonnen door Groene Leeuw met 41" voorsprong op de ploegen Solo-Van Steenbergen en Reno die dus ex aequo eindigden. De eerste leider was Yvan Covent. De tweede rit over 217 km van Kortrijk naar Bouillon werd gewonnen door Robert De Middeleir. Hij had 28" voorsprong op Vic Van Schil, 53" op de Fransman Le Priol die de sprint won van een zestal. In het algemeen klassement werd Robert De Middeleir leider met Vic als tweede op 31" en Laurent Christiaens als derde op 56". De dag erop, in de rit van Bouillon naar Malmedy over 160 km, werd het klassement opnieuw overhoop gesmeten. Theo Nys kwam solo over de meet met 20" voorsprong op Jokke Wouters en 1'07" op Sylvain Henckaerts die de spurt van een achtervolgende groep van 8 renners won. Vic kwam als 39ste binnen met een achterstand van 9'16", Robert De Middeleir eindigde nog eens 15" later als 42ste. In het klassement zakte Vic naar een 32ste plaats op 7'17" van de nieuwe leider Theo Nys. Rit 4 van Malmedy naar Geel over 177 km, bracht enigszins eerherstel voor Vic. Hij werd 6de op 1'20" van winnaar Willy Raes. In het algemeen klassement steeg Vic naar de 28ste plaats op 5'11" van leider Theo Nys. De 5de rit van Geel naar Leuven over 184 km werd gewonnen door Jokke Wouters die medevluchter Ludo Janssens in de spurt versloeg en meteen ook de leiderstrui overnam van Theo Nys. Vic kon nog net uit de greep van het peloton blijven en werd mooi 4de op een kleine 2' van de winnaar. In het klassement steeg Vic weer twee plaatsen en werd 26ste op 7'33" van leider Jos Wouters. De laatste dag stonden er twee ritten op het programma. Een rit van Leuven naar Kortrijk over 139 km en een tijdrit in Kortrijk over 7,8 km. De rit in lijn werd gewonnen door Roger Verlee. Vic werd 14de op 58" van de winnaar. Hij nam 2'50" terug op de leider waardoor hij op 4'43" kwam te staan. Zijn plaats in het klassement kon niet achterhaald worden. In de tijdrit werd Vic Van Schil mooi 2de op 24" van leider Jos Wouters. Vic eindigde uiteindelijk als 19de op 5'07" van eindwinnaar Jos Wouters. Reno werd 2de in het ploegenklassement.

Profrenner 1962	
Hij werd prof op 01/01/1962	
2 overwinningen	
1ste	in Brussel-Nandrin
1ste	in Nijlen
17de	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 4de in rit 11.
19de	in het Nationaal kampioenschap

Profrenner 1963	
5 overwinningen	
1ste	in de Schaal Sels
1ste	in Heist-op-den-Berg
1ste	in het Circuit des Genêts Verts
1ste	in Eizer-Overijse

Profrenner 1963	
1ste	in Brasschaat, een ploegentijdrit over 46 km (met Frans Melckenbeeck en Raymond Poulidor)
22ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 9de in rit 15 en 18.
14de	in het Nationaal kampioenschap

Schaal Sels

1. VIC VAN SCHIL de 224 km in 5h'07'00"
2. Frans Aerenhouts op 2"
3. Frans Melckenbeeck

Vic als winnaar van de Schaal Sels

<u>Uit Het Belang van Limburg van 28 augustus</u>

VIC VAN SCHIL onvermurwbaar!

Nadat we in de eerste ronde een onschuldige ontsnapping hadden gekregen van Jan De Roover en Leopold Van den Neste, die ook gauw weer ongedaan was gemaakt, viel het peloton in de tweede ronde in drie stukken. De grootste brok bleef evenwel achteraan. Elf renners vormden de spits en onder hen noteerden we Frans Aerenhouts, Frans Brands, Frans Melckenbeeck en Julien Stevens. Achter hen vormde zich een nieuwe groep van 25 renners, onder wie Raymond Impanis, Arnould Flecy, Etienne Vercauteren, Jos Bosmans, Eddy Pauwels, Lode Troonbeeckx, Jan Nolmans en Jean-Baptiste Claes. Deze groep volgde de koplopers na deze tweede ronde op 15" terwijl de grote bende reeds 40" had goed te maken. Bij het einde van de derde ronde had de achtervolgende groep haar schade nog kunnen beperken, maar het grote peloton was toen reeds op twee minuten geplaatst. En dat vonden sommige renners al voldoende om zich verloren te geven. Er kwam trouwens helemaal geen reactie achteraan en op het ogenblik dat zich uit de achtervolgersgroep van 25 renners een nieuw zevental losrukte, namelijk Theo Verschueren, Eddy Pauwels, Jan Nolmans, Jules Marinus, Vic Van Schil, Jean-Baptiste Claes en Willy Raes, gaf men in de grote groep in blok de pijp aan Maarten. De zeven liepen de eerste vluchters gauw in, en zo kregen we een groep van achttien leiders, die niet kon achterhaald worden. Want nadat de grote groep reeds zienderogen was geslonken, lieten nu ook vele achtervolgers zich niet pramen om de ambities met een dag te verschuiven. Zodoende bleven er nog achttien mogelijken voor de eindzege. De achterstand van de overblijvers bedroeg immers in de achtste ronde reeds 5'50" terwijl de rest van de grote groep – een zevental – in de negende ronde gedubbeld werd door de eerste groep. Stel je voor, gedubbeld over een omloop van 18,6 km of meer dan 25 minuten. Een heruitgave van de wedstrijd te Diepenbeek onlangs. Die zeven moedigen bekwamen echter dat zij nog een prijs bemachtigden, want waar de anderen opgaven, behoefden zij maar tien ronden te doen om nog met een troostprijs naar huis te gaan. Zij werden eens gedubbeld en werden dan nog voor het einde uit koers genomen, om een regelmatige spurt te waarborgen. Tot een spurt voor de eerste plaats zou het evenwel niet komen. Daar zorgde Vic Van Schil voor. Tijdens de laatste ronde demarreerde hij tot driemaal toe en de derde maal lukte het. Vooreerst had hij het geprobeerd met Frans Aerenhouts, maar de honderd meter die zij veroverden, moesten zij ook dadelijk weer prijsgeven. Een tweede keer was Theo Verschueren de gezel van Van Schil, maar ook ditmaal slaagde de Lierenaar nog niet in zijn opzet, ofschoon zijn clubmaats Leon Sebregts, Jules Marinus en Jos Huysmans naar best vermogen afstopten. Derde keer goede keer en toen hij het op zijn eentje probeerde slaagde hij toch, ofschoon hem toen niemand een kans gunde. De honderd meter werden er thans twee en zelfs driehonderd, en alhoewel Vic daarvan nog wel iets terrein moest prijsgeven, werd hij toch schitterend overwinnaar. Na hem lukte het ook Frans Aerenhouts zich uit het peloton los te werken, om

Profrenner 1963	
	zodoende op de tweede plaats beslag te leggen. Aldus waren de duurste plaatsen weg toen Frans Melckenbeeck de spurt won van de groep. Gemakkelijk had hij het evenwel niet, want de Lierenaar Jules Marinus kwam hem nog zo fel als onverwacht bedreigen. Vanzelfsprekend won Lierse B.C., alleen met vier renners in de kopgroep vertegenwoordigd, naast de individuele zege ook de clubrangschikking, en de Schaal Sels.

Profrenner 1964	
4 overwinningen[3]	
1ste	in de Omloop van Midden-België
1ste	in rit 11 in de Vuelta a España
1ste	in Mechelen
1ste	in Hoegaarden
1ste	in het Belgisch Kampioenschap Interclubs met Lierse B.C. (Jos Huysmans, Rik Van Looy, Ward Sels, Vic Van Schil)
3de	in de Midi-Libre
3de	in de Brabantse Pijl
8ste	in Bordeaux-Paris
32ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 10de in rit 22a.
12de	in de Vuelta a España
	Beste rituitslag in de Vuelta: 1ste in rit 11.
20ste	in het Nationaal kampioenschap

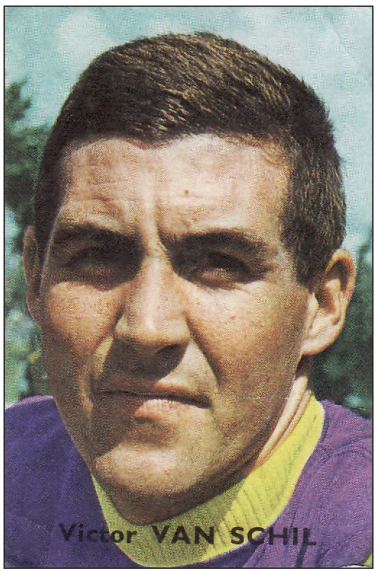

Vic bij Mercier

11de rit Vuelta a España

Uit Het Belang van Limburg

Het is weer een Belgisch Weekend geworden in Spanje. Nadat Ritten Dewolf zaterdag baas Rik Van Steenbergen, die een kijkje was komen nemen, gelukkig had gemaakt, was het gisteren Vic Van Schil die voor een Belgische zege zorgde in de Vuelta a España en een onverwachte zege zelfs, gezien niemand van de aanwezige Belgische journalisten iets dierf te verwedden op een spurtzege van Vic, die normaal niet meer mee kan als het spandoek in het zicht is. Ditmaal liet hij echter aan zijn laatste vluchtersmaats Juan Mariá Uribezubia Velar, de man van de streek, die ook de aanval had op touw gezet en Julio Jiménez Muñoz geen kans, nadat hij zich reeds fel had ingespannen om vooraan te blijven. Op de laatste hindernis van de dag had José Pérez Francés inderdaad een tegenaanval uitgelokt, door herhaaldelijk te demarreren, en dat had voor gevolg dat vijf renners van de acht die voorop waren, onder wie Michel Van Aerde, opnieuw werden vervoegd, terwijl Vic en zijn maats zich tijdig hadden weten los te rukken, om nog met een halve minuut boni Vitoria te bereiken. Opnieuw dus werden de Belgische journalisten in de Vuelta omstuwd door hun Spaanse collega's om uitleg te verschaffen over de winnaar. Zoals in de Ronde van Frankrijk winnen de Belgen ook hier de ritten maar een Rondewinnaar hebben we nog altijd niet gevonden. Grote wijzigingen bracht ook deze rit niet in de algemene rangschikking, maar toch dient vermeld dat Armand Desmet, onze beste man, weer twee minuten verloor op de 'groten'. In het felle tegenoffensief door José Pérez Francés ontketend kon Armand inderdaad het tempo niet aan, en na afloop verheelde Manten het niet: "Ik had helemaal geen macht meer in de benen, ik voel me niet goed" zei Desmet, van wie echter geweten is om furore te maken in korte, zenuwachtige ritten als vandaag. Intussen kunnen we nog altijd gissen naar

3 De overwinning in het Belgisch Kampioenschap Interclubs wordt niet meegerekend in het totaal aantal overwinningen.

Profrenner 1964

de eindoverwinnaar. José Pérez Francés wanhoopt nog altijd niet, en meent dat Luis Otaño Arcelus wel zo van zijn troon zal vallen op zekere dag. Maar intussen is Raymond Poulidor er nog en die zal donderdag zijn slag wel willen thuishalen in de tijdrit over omtrent 70 kilometer. Intussen echter blijven er nog altijd drie kandidaten op de eindzege.

1. VIC VAN SCHIL de 107 km in 3h'09'55"
2. Juan Mariá Uribezubia Velar op 1"
3. Julio Jiménez Muñoz op 2"

Luis Otaño Arcelus hield het nog twee dagen uit aan de leiding van het algemeen klassement. De dag voor de tijdrit nam Julio Jiménez Muñoz de leiderstrui over. Het plezier was van korte duur want Raymond Poulidor won inderdaad de tijdrit en werd de nieuwe leider. Hij bleef het tot aan het einde van de Vuelta.

Profrenner 1965	
5 overwinningen	
1ste	in Nijlen
1ste	in de Grote Neteprijs in Geetbets
1ste	in Scherpenheuvel
1ste	in Mende (F)
1ste	in Bourbriac (F)
4de	in Paris-Roubaix
4de	in Paris-Bruxelles
5de	in de Brabantse Pijl
10de	in de Ronde van Vlaanderen
10de	in de Henninger Turm
38ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 3de in rit 2 en 11.
13de	in de Vuelta a España
	Beste rituitslag in de Vuelta: 4de in rit 12.
24ste	in het Nationaal kampioenschap

Profrenner 1966	
3 overwinningen	
1ste	in Heist-op-den-Berg
1ste	in rit 1a in de Tour de Belgique
1ste	in Cours (F)
2de	in Liège-Bastogne-Liège
72ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 7de in rit 21.

Profrenner 1966

Tour de Belgique 11/4-14/4

De Mercierploeg kwam met een sterke delegatie aan de start. Samen met Vic Van Schil waren er de Belgen Jos Spruyt, Roger Swerts, Frans Melckenbeeck en Frans Aerenhouts. Daarnaast de Fransman Jean-Pierre Genet. Verder nog de Brit Barry Hoban, de Ier Seamuss Elliott en de West-Duitser Rolf Wolfshohl (de eerder aankondigde Fransen Jacques Bachelot, Jean Jourden, Pierre Bouton en Raymond Poulidor kwamen niet aan de start).
In de eerste halve rit sloeg Vic Van Schil al meteen toe door de spurt te winnen op de Citadel van Namen voor Vittorio Adorni, Jos Huysmans, Ferdinand Bracke en Jan Janssen.
De tweede halve rit was een tijdrit die gewonnen werd door Ferdinand Bracke. Jos Huysmans werd 3de, Vittoria Adorni 4de, Vic Van Schil 6de en Jan Janssen 7de. Maar door de 30" bonificatie van de eerste rit bleef Vic leider met 11" voorsprong op Vittorio Adorni, 23" op Ferdinand Bracke, 24" op Jos Huysmans en 31" op Jan Janssen.
Rit 2a was voor Arie den Hartog. Vic kwam samen met de andere renners uit de topvijf op 1'31" binnen.

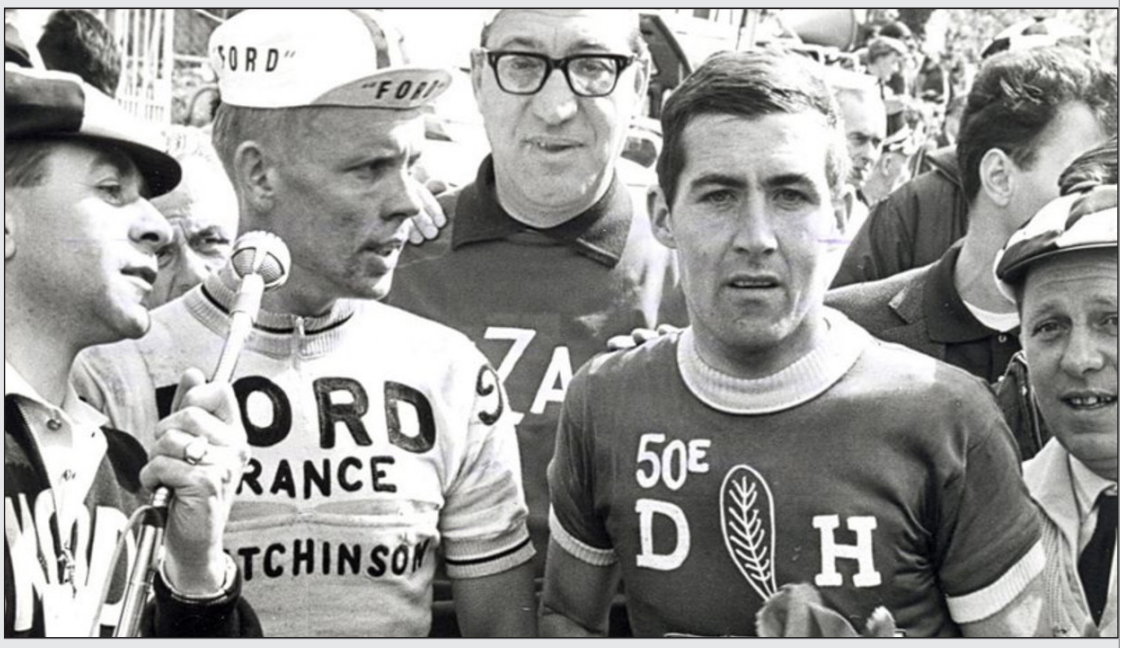

Vic als leider na rit 2a met ritwinnaar Arie den Hartog.

Rit 2b was een ploegentijdrit die gewonnen werd door Mercier. Mann (met Jos Huysmans) eindigde 2de op 5", Peugeot (met Ferdinand Bracke) verloor 7", Pelforth (met Jan Janssen) 10" en Salvarani (met Vittorio
Adorni) 13".
Vic Van Schil verstevigde dus zijn leidersplaats waarbij Adorni 2de, Huysmans 3de, Bracke 4de en Janssen 5de bleef.
De derde rit was voor Walter Godefroot. De vijf protagonisten eindigden in het peloton. De dag voor de laatste rit was de stand in het algemeen klassement als volgt:
Vic Van Schil aan de leiding met 24" voorsprong op Vittorio Adorni, 29" op Jos Huysmans, 30" op Ferdinand Bracke en 41" op Jan Janssen.
De laatste rit, weliswaar lastig, leek een formaliteit te worden voor de Mercierploeg. Maar dat was een misrekening.

Uit Het Belang van Limburg

Vic Van Schil, Frans Aerenhouts, Seamus Elliott, Frans Melckenbeeck, Jos Spruyt en Roger Swerts zullen in al de jaren, dat ze nog beroepsrenner zijn, nooit meer verplicht worden tot de inspanningen, die ze vandaag hebben moeten leveren tussen Oostende en Brussel. In een andere bijdrage hebben we getracht een beeld op te hangen van de ongehoorde weersomstandigheden waarin er diende gekoerst. Het belette niet dat de ploeg van leider Van Schil in haar geheel in de wedstrijd bleef en een sterk blok van acht man moest vormen

Profrenner 1966

wanneer straks een te verwachten aanval zou gaan komen van de Italiaan Adorni, die in de omgeving van Brussel een ideaal terrein zou vinden om onze landgenoot in laatste instantie een klopping toe te dienen. Het feit echter dat Vic zo sterk omringd bleef moest vertrouwen wekken. Voor de start had Roger Swerts het ons gezegd: "We zijn sterk genoeg om Vic te beschermen. Hij zal straks eindoverwinnaar worden". Al de goede wil en samenhorigheid van zeven renners hebben echter niet kunnen opwegen tegen de verradersrol van Rolf Wolfshohl en de onbegrijpelijke vergissing van sportbestuurder Walter Smet. In de voorbije dagen hebben we reeds gewezen op de unfaire houding die de gewezen Duitse wereldkampioen der veldrijders aannam ten overstaan van zijn maat en leider in het algemeen klassement Vic Van Schil. Rolf Wolfshohl is tot het uiterste gegaan met zijn individualisme. Hij heeft er maar alleen mede bereikt dat Van Schil de Ronde van België verloor en volkomen ontmoedigd, op enkele kilometer van de eindmeet, uit de wedstrijd verdween. Wolfshohl zelf werd ook geen winnaar. Zijn uitval vormde voor Vittorio Adorni een gemakkelijke wipplank naar een rondezege. Gelukkig maar dat het uiteindelijk Adorni is geweest, die het grootste profijt haalde uit de verradersrol van Wolfshohl. Nu won uiteindelijk de renner, die zich individueel de beste van allen heeft getoond maar die had kunnen geklopt zijn door Van Schil, indien deze geen Wolfshohl in zijn onmiddellijke omgeving had gehad, maar wel een kameraad zoals de overige zes dat waren. Het begin van het einde werd genoteerd op 41 kilometer van het slot van de ronde. Op het ogenblik dat het stortregenen ophield en het handvol renners nog slechts had af te rekenen met de bijtende koude, die zich vanaf het vertrek als een onverbiddelijk tegenstander had opgeworpen, demarreerde de Italiaan Diego Ronchini, ploegmaat van Adorni. Wolfshohl wipte de gewezen Italiaanse kampioen achterna en sloot aan. Het was een eerste fout. Ronchini was geen tegenstander van betekenis en had de vrije teugel moeten krijgen. Eens met Ronchini aan de leiding van de koers, kon Wolfshohl zich niet langer bedwingen om mee zijn deel van het werk te doen. Van Schil en de overgebleven ploegmaats aarzelden om zelf de reactie te voeren. Ze deden het niet. Zeker niet meer toen hun sportbestuurder achter de groep vandaan kwam om in het spoor van Wolfshohl te gaan rijden. Ronchini en Wolfshohl hadden een voorsprong van 1'20" op 25 kilometer van de eindmeet. Veilig, dacht de Duitser en met hem, zijn sportbestuurder. Het was gerekend zonder de waard, in casu Vittorio Adorni, die op de laatste helling van de ronde, de Bruine Put, negentien kilometer voor de aankomst zo geweldig wegging, dat hij iedereen uit het wiel koerste. Adorni sloot, mede door het feit dat Diego Ronchini en Wolfshohl erg verzwakten, spoedig aan bij de twee kopmannen en nam resoluut de leiding van de koers. Ronchini werd gelost en Wolfshohl weerde zich om in het wiel te blijven van de winnaar van de jongste ronde van Italië. Hij slaagde daarin tot op een kilometer van de meet, toen werd Wolfshohl hetzelfde lot beschoren dat al de anderen hadden moeten ondergaan. Wolfshohl beschikte immers niet meer over de krachten, die hij nodeloos had verbruikten die hij ten dienste had moeten stellen van zijn leider Van Schil. Hoeven we te schrijven dat de ontgoocheling groot was bij de renners van Mercier, die het einde haalden. In hun ogen was zelfs meer te lezen dan verdriet...

1. VITTORIO ADORNI	de 187 km in 5h49'00"
2. Rolf Wolfshohl	op 10"
3. Jos Spruyt	op 1'21"
4. Jos Huysmans	z.t.
5. Ferdinand Bracke	z.t.

Vic Van Schil en Jan Janssen gaven op.

Eindklassement:

1. VITTORIO ADORNI	
2. Rolf Wolfshohl	op 49"
3. Jos Huysmans	op 1'56"
4. Ferdinand Bracke	op 2'01"
5. Georges Vanconingsloo	op 5'46"

Profrenner 1967	
4 overwinningen[4]	
1ste	in de Tour du Wallonie in Ougrée
1ste	in Sint-Gillis-Waas
1ste	in Ploërdut (F)
1ste	in het Belgisch Kampioenschap Interclubs (met Ward Sels, Jos Huysmans, Roger Rosiers, Joseph Spruyt en Herman Vanspringel)
28ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 5de in rit 11.
26ste	in het Nationaal kampioenschap

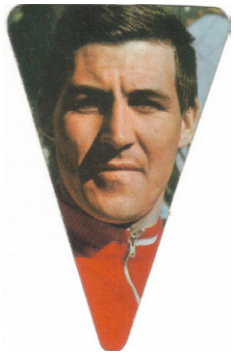

Vic als lid van de 'Diables Rouges'

Tour du Wallonie 20/4

1. VIC VAN SCHIL de 204 km in 5h23'00"
2. Georges Vanconingsloo op 32"
3. Willy Monty

<u>Uit Het Belang van Limburg van 21 april</u>

Eerste Ronde van Wallonië te Ougrée werd uitstekende wedstrijd
Superieure VIC VAN SCHIL met voorsprong

Vic bij flandria-De Clerck

De tot de Ronde van Wallonië hervormde Antwerpen-Ougrée was voor de renners en volgers een onbekende. Alleszins voor wat het eerste gedeelte van de koers betreft. Ongetwijfeld daarom dat de Antwerpse diamantslijper Van Schil voor de start van de koers informeerde: "Hoe ziet dat er feitelijk uit met die tocht over Dinant, moeten er toch hellingen worden genomen? Zodat ik weet of ik moet aanvallen." Of de slotronden nog niet lastig genoeg waren, wilden wij weten. "Zwijg er mij van," antwoordde Van Schil, "ik weet er alles van". Het veeleisende parcours van de Ronde van Wallonië heeft Vic Van Schil niet belet een superieure wedstrijd te rijden, waarmede hij nogmaals bewees de uitblinker te zijn van de groep van Briek Schotte en zulks sinds de start van het seizoen. In de wedstrijd van Ougrée was Van Schil ook weer beter dan zijn kapitein Ward Sels, die slechts na aandringen van vriend Vic besloten had te starten in een van beide donderdagwedstrijden. Werd de eerste Ronde van Wallonië gedomineerd door Van Schil, de koers zelve is uitgegroeid tot een uitermate boeiend vertoon. Over de meer dan tweehonderd kilometer is het peloton eigenlijk nooit gesloten geweest, terwijl de finale van de wedstrijd van een zeldzame schoonheid was. Tijdens het eerste koersuur noteerden we reeds twee grootscheepse aanvallen waarin telkens een twintigtal renners waren betrokken, maar die kenden geen succes omdat in het peloton van negentig renners geen gewillige slachtoffers werden gevonden. De tweede aanval van de dag werd tenietgedaan in de omgeving van Jambes (km 57), maar daar demarreerde de jeugdige Nederlander Paul Konings voor de derde keer. Toen kreeg hij het gezelschap van Karel Sterckx, Hugo Hellemans en Armand Van den Bempt en het was deze ontsnapping, die aan de basis zou liggen van de ontknoping. Tien kilometer verder wierpen zich de Nederlanders Eddy Beugels, de Fransman Jean-Marie Leblanc en de jeugdige Gilbert Notaerts in de achtervolging en na een jacht van vijftien kilometer slaagden zij erin aansluiting te krijgen. We waren toen te Dinant, maar het betekende niet dat de wedstrijd stilviel. Voor de beklimming van de Côte Saint-Jacques gingen Henri Steevens, Joseph Henikenne en

4 De overwinning in het Belgisch Kampioenschap Interclubs wordt niet meegerekend in het totaal aantal overwinningen.

Profrenner 1967

Walter Ranson op hun beurt in de tegenaanval. Die drie werden door Van Schil en de eersten uit het peloton gegrepen op de moeilijke klim buiten Dinant, zodat het voornoemde zeven waren, die aan de leiding van de wedstrijd bleven. Het werden er spoedig zes, want Karel Sterckx was een te zwakke schakel vooraan. Eddy Beugels, Jean-Marie Leblanc, Gilbert Notaerts, Armand Van den Bempt en Paul Konings die nog altijd een uitstekende indruk verwekten kregen in de omgeving van Havelange (km 117) nog drie achtervolgers in Huub Harings, Wim Schepers en Francis Toussaint. Deze bewerkten de aansluiting aan km 125, terwijl het peloton op dat ogenblik een achterstand telde van 2'45".

Het was niet met deze negen leiders dat we zouden beginnen aan de drie moeilijke slotronden. Jan Hugens, Artemio Vanughi, Bas Maliepaard en Piet Glemser speelden het immers in de volgende twintig kilometer klaar om op de lange rechte baan naar Luik een achterstand van bijna drie minuten goed te maken. Het betekende dat de eerste helling met dertien leiders kon genomen worden. Deze zware klim, werd onmiddellijk fataal aan zeven onder hen, want op de top waren het nog slechts Jean-Marie Leblanc, Artemio Vanughi, Eddy Beugels, Huub Harings, Wim Schepers en Bas Maliepaard die vooruit bleven! Vier Nederlanders, een Fransman en een Italiaanse Waal! Vic Van Schil en Jan Boonen voelden iets dergelijks als een affront aan en in het gezelschap van Dieter Puschel, Tony Houbrechts en Romain Furnière spurtten zij naar de eersten. Het was trouwens dit groepje dat de tweede beklimming begon en er Huub Harings verloor. Van het peloton was er toen al lang geen sprake meer. Slechts Georges Vanconingsloo en Willy Monty zouden er nog in slagen aansluiting te krijgen en daartoe zou ongetwijfeld ook Herman Vrancken hebben behoord. De Limburger was echter zeer ongelukkig een lekke band te lijden op het ogenblik dat hij de aansluiting bewerkte. Vic Van Schil plaatste zijn zegevierende demarrage op enkele honderden meters voor het einde van de tweede beklimming. Hij geraakte eerst moeilijk weg, maar dankzij een formidabele afdaling naar Ougrée liep hij uit tot een halve minuut. Het was ongeveer die boni dat Van Schil behield, niettegenstaande Georges Vanconingsloo en Willy Monty – geschaduwd door Tony Houbrechts (ploegmaat van Vic) – aan een allesgevende achtervolging begonnen. Van Schil begaf ook niet tijdens de laatste beklimming en vooral daarmee bewees hij zijn superioriteit ten overstaan van de rest van al de deelnemers. In de allerlaatste ronde vormde zich achter het achtervolgend drietal nog een groepje met de Limburgers Roger Blockx, Jan Boonen en Jean-Baptiste Claes, terwijl Pierre Vreys het was, die het haalde tegen Ward Sels voor de allerlaatste ereplaats.

Profrenner 1968	
5 overwinningen	
1ste	in de Brabantse Pijl
1ste	in rit 13 in de Vuelta a España
1ste	in Heist-op-den-Berg
1ste	in Dworp
1ste	in O-L-V Waver
5de	in Paris-Roubaix
6de	in Flèche Wallonne
	Oorspronkelijk 18de in de Giro d'Italia maar gediskwalificeerd[5] Beste rituitslag in de Giro: 5de in rit 14.
23ste	in de Vuelta a España
	Beste rituitslag in de Vuelta: 1ste in rit 13.
38ste	in het Nationaal kampioenschap
DNF	in het Wereldkampioenschap

Vic bij het grote FAEMA

Brabantse Pijl

Uit Het Belang van Limburg van 16 april 1968

Wilfried David, die de streek niet kent, had niet willen aan-treden in de 8ste Brabantse Pijl van Rode Sportief zondag. De kleine winnaar van de Ronde van België (en winnaar van de bergprijs daarin) was slecht ingelicht geworden. Hij had gehoord dat, na de grote omloop in de natuur, drie plaatselijke ronden van 16 km en zes andere van 6 km moesten afgelegd worden. Hij had het daarom genoemd: een wedstrijd rond de kerktoren. Hij wist blijkbaar niet dat hij deze plaatselijke ronden de beruchte – en door velen gevreesde – Alsemberg tienmaal moest beklommen worden. Slotsom, hij was er niet. Maar dan hoofdzakelijk omdat Briek Schotte hem had willen sparen voor Gent-Wevelgem, zoals trouwens meerdere van de besten onder de 125 deelnemers zich bij deze zonnige zondagnamiddag gespaard hebben en o.m. Eddy Merckx en Felice Gimondi. De Italiaan heeft bij een (tweede) bandbreuk in de groep, een wiel aanvaard van zijn ploegmaat Pietro Partesotti en stapte van de fiets toen een commissaris hem deed opmerken dat hij een overtreding had begaan. Merckx is eerst in de allerlaatste kleine ronde uit zijn krammen geschoten, met Herman Vanspringel in het wiel, die hij naderhand in de spurt voor de achtste plaats met zeer gering verschil zou kloppen. Het in Parijs-Roubaix aangesneden duel tussen beiden, wordt bitsig voortgezet en zal nu ook wel in Gent-Wevelgem doorgevoerd worden. Onze jeugdige wereldkampioen heeft zich inmiddels mogen verheugen in de zege van zijn beste luitenant, Vic Van Schil, die Willy Van Neste (geslipt) achter zich kon houden in de spurt van de zeven overlevenden van een aanval die tot elf renners had gegroepeerd.

ITALIAANSE MACHTSGREEP
Aanvankelijk verliep deze race in het teken van een strijd tussen Italiaanse sponsorgroepen. Deze van Felice Gimondi (die in België grote belangen heeft) en deze van Eddy Merckx. De luitenants van Gimondi waren zeer oplettend en tevens zeer actief, maar deze van Merckx bleven niet onder. Tomasso De Pra stak bij de doortocht van Tubeke (km 80) het vuur aan de

5 Een aantal antidopingcontroles waren positief en renners werden gediskwalificeerd:
Raymond Delisle (39ste), Gianni Motta (6de) en Peter Abt (71ste) waren positief in Saint Vincent, Franco Bodrero (12de) was positief in Sanremo, Mariano Diaz (13de) testte positief in Napoli, Vic Van Schil (18de) en Joaquin Galera (15de) waren positief in Rome
Mario Di Toro (88ste) werd positief bevonden omdat hij weigerde zich aan de controle te onderwerpen.
Franco Balmamion, positief in Vittorio Veneto en Felice Gimondi positief in Napoli werden vrijgesproken.

Profrenner 1968

lont. Emile Bodart was met hem meegegaan en de kleine Antwerpenaar Georges Pintens kwam even verder aansluiten. Bodart moest bij de eerste beklimming van Alsemberg (km 100) loslaten. De Pra en Pintens kregen tijdens de plaatselijke ronden het gezelschap van Robert Lelangue, Eddy Beugels, Jean-Marie Gorez en vervolgens van Lino Carletto, Herman Flabat, Roger Cooreman en Roger Swerts (na een mooie individuele inspanning) en tenslotte van Vic Van Schil en Willy Van Neste. Er bleven toen nog veertig kilometer af te leggen. Bij de beklimming van de Alsemberg werden. Lelangue, Pintens, Gorez en Carletto gelost. U kent de ontknoping reeds. De Faema's wonnen met Van Schil. Merckx won de prestigespurt tegen Vanspringel die, na Parijs-Roubaix verklaard had: "Op de weg heb ik mijn kans tegen Eddy". Het stond alles in het teken van Gent-Wevelgem. Vic Van Schil en Roger Swerts hebben goed gemanoeuvreerd. Roger ging brutaal aanvallen in de laatste klim van de Alsemberg en nam een vijftigtal meter voorsprong. Door een kramp geplaagd viel hij nochtans pal stil. Toen was het de beurt aan Van Schil om naar de zege te grijpen. Hij deed het met zijn uitgebreide stielkennis, zonder verloren inspanningen. Men heeft herhaaldelijk beweerd dat Merckx niet over een 'echte ploeg' kon beschikken. Zondag te Alsemberg werd het tegenovergestelde bewezen.

UITSLAG:
1. VIC VAN SCHIL de 185 km in 4h20'00"
2. Willy Van Neste op 1 lengte
3. Eddy Beugels (Ned.) op 10 meter

Vic Van Schil was in 1964 al eens 3de geworden in de Brabantse Pijl na Arnaldo Pambianco en Ivo Molenaers, en 5de in 1965 na Willy Bocklant, Georges Vanconingsloo, Piet Rentmeester en Robert Lelangue.
In 1970 zou hij 2de worden na Herman Vanspringel een resultaat dat hij herhaalde in 1973 na Johan De Muynck. In 1969 werd hij nog eens 5de na Willy In 't Ven, Jos van der Vleuten, Willy Monty en ploegmaat Jos Huysmans.

13de rit Vuelta a España

Uit Het Belang van Limburg

Vic Van Schil zorgde dinsdag in de dertiende rit van de Ronde van Spanje, Gijon-Santander (203 km) voor een Belgische ritzege. Deze Belgische overwinning komt op het ogenblik dat de typisch Vlaamse 'De Vlaeminck-ploeg' uit het peloton verdween. De laatste renners van deze ploeg, Planckaert en Weckx, staakten maandag de strijd op de col de Jajares.
Na de inspanningen van maandag en met het vooruitzicht van de zware woensdagrit tussen Santander en Vitoria (vier cols waarvan 2 van eerste categorie) bleef het vrij rustig in hel peloton, nog 54 eenheden sterk. Pas aan km 65 kwam de eerste aanval. De Italiaan Luciano Soave sprong weg en bereikte Belmonte (km 77) met 20" voorsprong. Aurelio González Puente, ploegmaat van de leider José Pérez Francés, zette de achtervolging in en sloot samen met het peloton aan.
Even buiten Revilla (km137) zette de Spanjaard Jesús Aranzabal Ojanguren de beslissende aanval in. Twee kilometer verder voegden tien renners zich bij hem: Vic Van Schil, Pietro Guerra, Luciano Soave, Lino Farisato, Ventura Díaz Arrey, Fernand Etter, Sebastián Elorza Uria, Aurelio González Puente, Francisco Gabica en Wilfried Peffgen. De technische leider van Sebastián Elorza Uria en Aurelio González Puente, Dalmácio Langarica Lizasoain gaf de renners opdracht hun kopman José Pérez Francés op te wachten om te voorkomen dat deze kopgroep al te veel zou uitlopen.
Op een lichte helling, juist voor Santander werd Luciano Soave gelost zodat acht renners zich aan het Sardinerostadion aanmeldden. Vic Van Schil en Pietro Guerra kwamen als eerste op de piste doch, zoals voor twee dagen, kwam de Italiaan ten val en plukte Van Schil de zegebloemen.

UITSLAG:
1. VICTOR VAN SCHILde 203 km in 5h29'53"
2. Wilfried Peffgen
3. Jesús Aranzabal Ojanguren

Profrenner 1969	
6 overwinningen	
1ste	in Izegem
1ste	in Herstal
1ste	in Zingem
1ste	in Retie
1ste	in Châteauneuf-la-Fôret (F)
1ste	in rit 4 in de Vuelta a Mallorca
2de	in Liège-Bastogne-Liège
5de	in Brabantse Pijl
7de	in Henninger Turm
10de	in Flèche Wallonne
29ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 4de in rit 12.
	Opgave in de Giro d'Italia na Savona Beste rituitslag in de Giro: 17de in rit 13.
51ste	in het Nationaal kampioenschap

Vic in Zingem.

Het verhaal van Liège-Bastogne-Liège is genoegzaam bekend. Merckx zette van ver de aanval in, eigenlijk een tegenaanval op zijn voorop gestuurde ploegmaats Van Schil en Swerts. Hij haalde hen bij, waarna het FAEMA-trio herleid werd tot een duo doordat Swerts moest afhaken. Merckx speelde vervolgens locomotief met Vic als tender.
Bij het oprijden van de piste in Luik vroeg Merckx wie er zou winnen waarop Vic antwoordde: "Al breek je nu nog je been, ik draag je over de meet."

Vic eventjes aan kop in Liège-Bastogne-Liège 1969.

Profrenner 1970	
2 overwinningen	
1ste	in Tour du Condroz (Nandrin)
1ste	in Aalst
2de	in Brabantse Pijl
68ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 26ste in rit 19.
23ste	in de Giro d'Italia
	Beste rituitslag in de Giro: 23ste in rit 3.
-	in het Nationaal kampioenschap

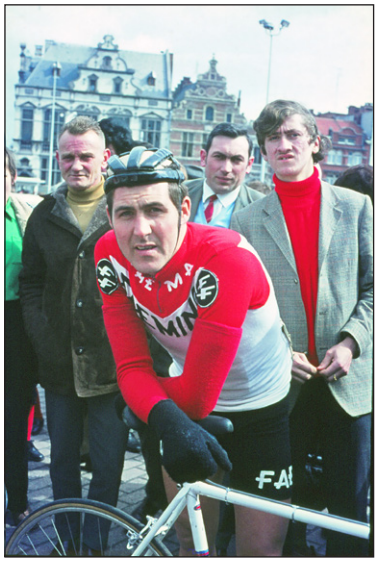

Vic in 1970 bij Faemino.

Profrenner 1971	
4 overwinningen	
1ste	in de G.P. van Kessel
1ste	in Bredene
1ste	in Drogenbos
1ste	in Maldegem
21ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 1ste in de proloog (een ploegentijdrit) en 7de in rit 3, 15 en 20.
13de	in het Nationaal kampioenschap

Profrenner 1972	
3 overwinningen	
1ste	in Tour du Condroz (Nandrin)
1ste	in G.P. E5 in Heverlee
1ste	in Waver
2de	in Zürich Metzgete
9de	in Liège-Bastogne-Liège
	Opgave in de Tour de France na rit 3a. Beste rituitslag in de Tour: 33ste in de proloog en 47ste in rit 2.
27ste	in de Giro d'Italia
	Beste rituitslag in de Giro: 9de in rit 18.
-	in het Nationaal kampioenschap
	Uit Het Belang van Limburg van 5 juli 1972 Negen volledige ronden en twee ritten heeft Vic Van Schil gereden, zonder ooit in een valpartij betrokken te zijn geweest, die hem in moeilijkheden bracht, en erger nog, tot opgave dwong. In zijn tiende Tour, tijdens de derde rit, is het dan gebeurd. Vic, die ons in

Profrenner 1972	
	in december van vorig jaar, toen we bij hem thuis zijn gasten waren, als zijn grootste wens naar voren bracht, zijn tiende en laatste Tour nog eens helemaal uit te rijden, zal het niet zo ver brengen. Het maneuver van een TV-motard, na 21 km gisteren, betekende het einde voor de sympathieke Nijlenaar, die er werkelijk 't hart van in was. Hoe groot zijn verlangen wel was om deze Ronde nogmaals uit te rijden, en daardoor een benijdenswaardig Belgisch record te vestigen, bewijst wel het feit dat Vic de rit nog uitreed met een gebroken rechter sleutelbeen. Toen we hem terugvonden aan de meet, geloofde hij echter zelf niet meer, dat hij nog verder zou gaan. "Men heeft me op mijn fiets gezet en mijn rechterhand op de stuurstang geplaatst. Zo ben ik verder gereden. Maar ik krijg er mijn hand niet vanaf. Ik kan mijn ganse arm trouwens niet bewegen, 't Is ermee gedaan." Maar zelden hebben we iemand bij een noodgedwongen opgave zo onder de indruk gezien als Vic Van Schil. Beroepsliefde is in ieder geval voor hem nooit een ijdel begrip geweest. In zijn hotelkamer is Vic nog driemaal van zijn stokje gegaan, vooraleer hij naar het ziekenhuis werd overgebracht, waar alleen de bevestiging kon gegeven worden, van wat algemeen vermoed werd. Het nieuws werd met spijt ontvangen in gans de karavaan. Zowel renners als volgers waren ervan onder de indruk. Voor Eddy Merckx en zijn ploeg is de verdwijning van Vic Van Schil daarenboven een niet te geringschatten handicap. Een stielkennis van tien volle jaren kan in moeilijke omstandigheden dikwijls raad brengen. We zullen Vic missen in de karavaan. Zijn figuur was als het ware vergroeid met de Tour. Het zou Vic zijn laatste Tour de France niet worden. Hij zou er nog een rijden in 1974 en zo zijn 10 volle ronden volmaken. Recordhouder is hij niet gebleven. Ondertussen zijn Guy Nulens en Lucien Van Impe recordhouders met 15 deelnames. Het was ook niet het sleutelbeen dat gebroken was maar wel de gewrichtsbanden van de schouder die gescheurd waren.

Profrenner 1973	
3 overwinningen	
1ste	in Zomergem
1ste	in Heusden
1ste	in Waarschoot
2de	in Brabantse Pijl
10de	in Liège-Bastogne-Liège
31ste	in de Giro d'Italia
	Beste rituitslag in de Giro: 5de in de koppeltijdrit (met Joseph Bruyère) van de proloog en 28ste in rit 4.
13de	in de Vuelta a España
	Beste rituitslag in de Vuelta: 3de in rit 9a.
13de	in het Nationaal Kampioenschap

Profrenner 1974	
1 overwinning	
1ste	in G.P. E5 in Heverlee
36ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 1ste in de ploegentijdrit van rit 6b en 26ste in rit 13.
51ste	in de Giro d'Italia
	Beste rituitslag in de Giro: 5de in rit 8.
18de	in het Nationaal Kampioenschap

Profrenner 1975	
3 overwinningen	
1ste	in Dworp
1ste	in Soignies
1ste	in Viane
-	in het Nationaal Kampioenschap

Profrenner 1976	
3 overwinningen	
1ste	in Soignies
1ste	in Assenede
1ste	in Waasmunster
-	in het Nationaal Kampioenschap

Profrenner 1977	
4 overwinningen	
1ste	in Ottignies
1ste	in Wuustwezel
1ste	in Wezembeek-Oppem
1ste	in Heerlen (NL)
-	in het Nationaal Kampioenschap
Totaal aantal overwinningen als profrenner: 56[6]	

Vic, de man die er de sfeer kon inbrengen.

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1962	17de		
1963	22ste		
1964	32ste		12ste
1965	38ste		13de
1965	72ste		
1967	28ste		
1968		DSQ	23ste
1969	29ste	DNF[7]	
1970	68ste	23ste	
1971	21ste		
1972	DNF[8]	27ste	
1973		31ste	13de
1974	36ste	51ste	

6 Dit zonder de overwinningen in het Belgisch Kampioenschap Interclubs (1964 en 1967) en de proloogoverwinning (ploegentijdrit) in de Tour de France 1971.
7 Na de Savona-affaire startte de volledige ploeg niet meer.
8 Opgave na val in de 3de rit.

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1975			
1976			
1977			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1962		DNF			
1963		DNF	19de		
1964		35ste	57ste		
1965		10de	4de		
1966		50ste	DNF	2de	
1967	25ste	45ste	17de	13de	
1968	43ste	56ste	5de		
1969	88ste	DNF	DNF	2de	
1970	50ste	15de	DNF	DNF	
1971			32ste	20ste	DNF
1972	47ste			9de	DNF
1973	41ste	DNF	DNF	10de	DNF
1974		DNF	47ste	18de	DNF
1975				19de	
1976	DNF	DNF	DNF		
1977				DNF	

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962			DNF
1963	25ste		
1964	15de		
1965	13de		
1966	DNF		DNF
1967	55ste		17de
1968	17de		6de
1969	33ste	DNF	10de
1970	DNF	DNF	DNF
1971			12de
1972			20ste
1973			23ste
1974	83ste	DNF	17de
1975		DNF	18de
1976	DNF		26ste
1977			

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962		19de
1963		14de
1964		20ste
1965		14de
1966		DNF/DNS
1967		26ste
1968	DNF	38ste
1969		51ste
1970		DNF/DNS
1971		13de
1972		DNF/DNS
1973		13de
1974		18de
1975		DNF/DNS
1976		DNF/DNS
1977		DNF/DNS

Na zijn sportcarrière werd Vic adjunct-sportbestuurder/mecanicien/chauffeur bij het IJsboerke van Walter Godefroot en later bij Capri Sonne. Hij combineerde deze job met die van badmeester in het zwembad van Nijlen.

Vic werd lid van de Merckx-vrienden die regelmatig fietstochten maakten met de 'grote baas' van weleer. En al wie het de baas moeilijk maakte of in de weg reed werd door Vic op een vriendelijke doch kordate manier tot de orde geroepen. Dat mocht ook Michel Wuyts ondervinden (zie kaderstukje).

Uit 'Klassiekers' van Michel Wuyts

2005, die zondag werd de Grote Prijs Merckx gereden. Om de koppeltijdrit gezellig in te leiden reden de vrienden van Merckx 's ochtends een toeristenrondje in de Brusselse rand. Met circa tweehonderd genodigden, onder wie Van Looy, Van Himst en Stassijns, trok een lange sliert fietsers een bontgekleurde lus door het groene landschap.

Het ochtenduur lag me niet. Ik kwam maar moeizaam op dreef. Na een uur dobberen zag ik identieke schakeringen van blauw in een formatie een eind voor me uit. Daar reden de ex-ploegmaats van Merckx, met centraal en goed beschut de allergrootste zelf. Ik sloot bij ze aan en nestelde me een poos in laatste positie. Dertig per uur, uit de wind, waar ik zat was het goed.

Tot me een gevoel van schaamte bekroop. Ik kon moeilijk blijven profiteren. Dus stak ik door en nam het vooraan vol goede wil van Jos Huysmans over. Ik beken: ik was trots dat ik Spruyt, Huysmans en Van Schil een hand toestak. Mijn beurt duurde welgeteld dertig seconden.

Na wat geroezemoes achter mijn rug, verscheen Van Schil naast me. Hij sprak op vriendelijke toon: "Vriend Michel, wilt u weer achteraan plaatsnemen? Het tempo bepalen is ons werk. Dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo blijven." Ik boog het hoofd, prevelde een sorry en liet me in nederigheid uitzakken. Kwam Vic wat later weer buurten: "Ge moet u dat niet aantrekken, he. Wij willen gewoon dat alles blijft zoals het was."

Het leek Vic en Nicole voor de wind te gaan maar problemen binnen de familiale sfeer zorgden ervoor dat de goedlachse Vic in 2009 uit het leven stapte.

De verslagenheid bij de 'grote baas' en de ex-ploegmaats was groot evenals bij het brede wielerpubliek.

Achteraf bekeken:

Vic Van Schil zijn carrière is duidelijk in twee delen op te delen. Telkens een aantal jaren in dienst van een 'grote' renner gevolgd door een jaar op eigen benen.

Vijf jaar in dienst van Raymond Poulidor plus een jaar bij flandria, negen jaar in dienst van Eddy Merckx plus een jaar bij IJsboerke.

Alhoewel tijdens de jeugd bleek dat Vic aanleg had voor het rondewerk, kwam hij bij Mercier al gauw tot het besef dat er een verschil bestaat tussen een goede ronderenner en een kopman die het kan afmaken. Vic behaalde mooie resultaten in de Tour de France, denk maar aan zijn 10de plaats in de rit over de Tourmalet in de Tour van 1962 in het gezelschap van Jacques Anquetil, Federico Bahamontes, Raymond Poulidor, Tom Simpson, Gilbert en Armand Desmet, … en daarnaast een 8ste plaats in de tijdrit en verder nog een 4de plaats in een andere bergrit. Maar die resultaten waren toch onvoldoende om een rol als kopman op te eisen binnen Mercier waar Raymond Poulidor de status van halfgod had. Vic straalde het waarschijnlijk ook niet uit. Het natuurlijke leiderschap ontbrak hetgeen onder meer tot uiting kwam in de verloren Tour de Belgique 1966 waar ploegmaat Rolf Wolshohl een totaal eigen koers reed. Nochtans had Vic mee aan de basis gelegen van de overwinning van de West-Duitser in de Vuelta a España van 1965, waar Wolfshohl ook al ploegmaat en kopman Raymond Poulidor een hak zette.

Nochtans was alles mooi begonnen met een overwinning in de Schaal Sels en een ritoverwinning in de Vuelta van 1964. En had Vic in de huidige tijden gereden, dan had hij een overwinning in Liège-Bastogne-Liège in 1966 op zijn palmares gehad. Jacques Anquetil won weliswaar op magistrale wijze met 4'53" voorsprong op Vic, maar weigerde achteraf naar de dopingcontrole te gaan.

Ik vermoed echter dat zo een overwinning, verworven langs de groene tafel, voor Vic geen waarde zou gehad hebben. Voor zijn verdere carrière kon het wel een verschil gemaakt hebben.

Waarom hij uiteindelijk naar flandria vertrok zal wel verschillende redenen gehad hebben. Van Schil overwoog op dat ogenblik nog een of twee jaar renner te blijven en het financieel aanlokkelijk aanbod van flandria kon hij in die optiek niet laten liggen. Daarnaast zal de sfeer bij Mercier er ook wel toe bijgedragen hebben. Alles op Poulidor en daarnaast een paar egoïsten, het zal niet in het karakter van Vic gezeten hebben. Het eigenaardige was wel dat hij eerder aangetrokken werd om de sprint aan te trekken voor mannen als Walter Godefroot en Ward Sels, hij de man van de bergen.

Maar het lot had dit bepaald voor Vic en zijn opdracht als aantrekker van de sprint zou belangrijk worden voor zijn toekomst. In 1967 nam hij deel aan de Tour de France als lid van de B-ploeg (les Diables Rouges) van België. In rit 9 van Belfort naar Divonne-les-Bains trok Vic de sprint aan voor Guido Reybrouck die won.

Toen Guido Reybrouck het jaar erop bij FAEMA terecht kwam, herinnerde Guido zich de hulp van Vic en stelde hij voor hem op te nemen in de ploeg. Merckx was aanvankelijk niet enthousiast en zei blijkbaar: "Met zo'n oud peerd zal ik niet veel meer zijn."[9] Maar Guido kreeg zijn zin en oud-ploegmaats van bij Mercier, Jos Spruyt en Roger Swerts, ook al aangenomen

9 Of deze uitspraak klopt is niet zeker. Hetzelfde wordt in de mond gelegd van Rik Van Looy toen Armand Desmet in zijn ploeg opgenomen werd.

door FAEMA zullen ook wel een goed woordje gedaan hebben voor sympathieke Vic. Zo kon Vic aan het tweede deel van zijn carrière beginnen.

Vic begon sterk bij de ploeg Merckx. Winst in de Brabantse Pijl en een rit in de Vuelta naast een 5de plaats in Paris-Roubaix en een 6de plaats in de Flèche Wallonne in 1968 en de 2de plaats in Liège-Bastogne-Liège van 1969. Maar vanaf 1970 was Vic toch vooral wegkapitein van aanvankelijk de Faemino- en later de Molteni-ploeg. Hij bleef dat tot en met 1974. Vanaf 1975 zat Vic niet meer in de kern van grote ronden, wel nog in die van de klimklassiekers. Na twee jaar had Vic het begrepen en zocht hij na het debacle van de Molteni-ploeg[10] waar Eddy Merckx uiteindelijk de lonen van de ploegmaten uit eigen zak moest betalen en Vic een conflict had met sportdirecteur Giorgio Albani een uitweg voor een uitboljaar. Hij volgde Merckx niet meer naar FIAT en zou bij Zoppas rijden samen met Roger Swerts, Jos Huysmans en Jos Spruyt. Zoppas loste echter de beloftes niet in. Roger Swerts en Jos Huysmans gingen alsnog naar FIAT, Jos Spruyt hing de fiets aan de haak. Vic Van Schil geraakte uiteindelijk onder dak bij IJsboerke, weliswaar met een financieel mindere vergoeding. Toch kreeg Vic nog genoegdoening voor de rechtbank en moest Zoppas een schadevergoeding betalen.

Bij IJsboerke vond Vic Frans Verbeeck, Herman Vanspringel, Walter Godefroot als kopmannen. Door zijn late aansluiting is er dan ook geen officiële publiciteitsfoto van Vic in IJsboerkeoutfit. Het leverde hem dat jaar toch nog 4 overwinningen op.

Vic had zijn wedstrijden. Wedstrijden waar hij regelmatig in uitblonk, naast zijn resultaten in de grote ronden. Er was natuurlijk Liège-Bastogne-Liège met 2de plaatsten in 1966 en 1969 en een 9de (1972) en 10de (1973) plaats, de Brabantse Pijl met winst in 1968 en verder 2de in 1970 & 1972, 3de in 1964 en 5de in 1965 & 1969. Daarnaast ook Heist-op-den-Berg met zeges in 1963, 1966 en 1968, Dworp met zeges in 1968 en 1975, Soiginies 1975-76, G.P. E5 in Heverlee 1972 en 1974 en zijn eigenste Nijlen 1962 en 1965. Daarnaast had hij ook iets met Nandrin met winst in Brussel-Nandrin in 1962 en de Tour du Condroz in 1970 en 1972.

Als afsluiter nog dit, Vic Van Schil werd in 1974 nog Antwerps kampioen veldrijden. In de veldrit van Rijmenam-Peulis, georganiseerd door de supporters van Jos De Schoenmaecker, nam Vic Van Schil deel samen met Jos Huysmans. Het was Vic zijn tweede veldrit ooit. Gust Badts, veldrijder in hart en nieren, was niet echt in conditie en het ging tussen Vic Van Schil en Jos Huysmans om de titel. Huysmans, niet echt op de hoogte van de reglementering en denkend dat de liefhebbers, de gebroeders Rik, die de wedstrijd won, en Leo Arnouts, die tweede eindigde, om de titel aan het strijden waren, drong niet echt aan toen Vic op het einde zijn demarrage plaatste en als derde, maar eerste beroepsrenner, over de meet ging. Huysmans werd 4de, Gust Badts 5de en Jos De Schoenmaecker 6de. De andere Molteni's Ludo Delcroix en Jos Spruyt werden 8ste en 10de.

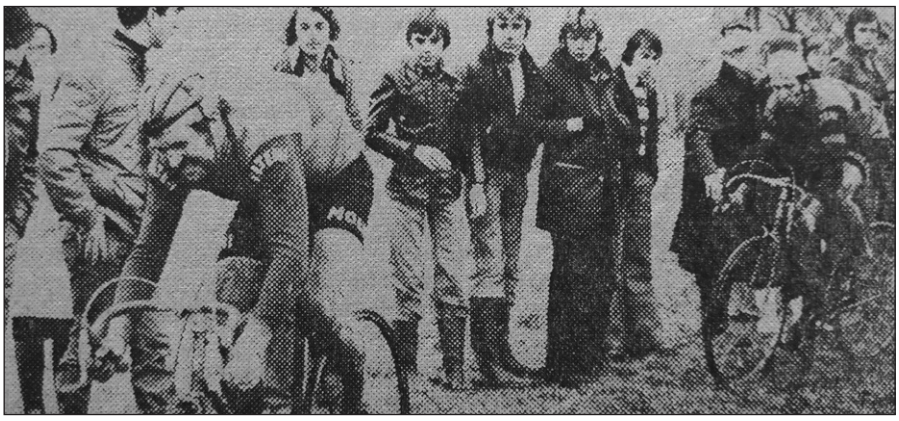

Vic Van Schil als 'volleerd' veldrijder op weg naar de titel voor Jos Huysmans

10 Zie ook het boek 'Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn' van Jan De Smet.

1962-66

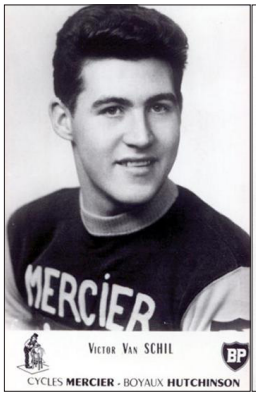

1967

1968

1969

1970

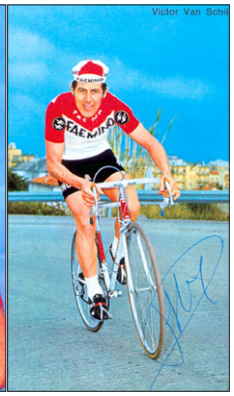

1971

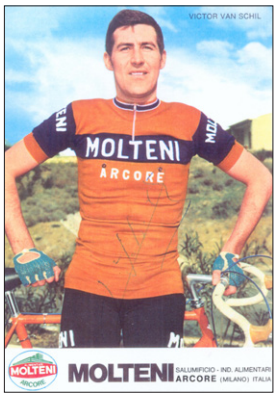

1972

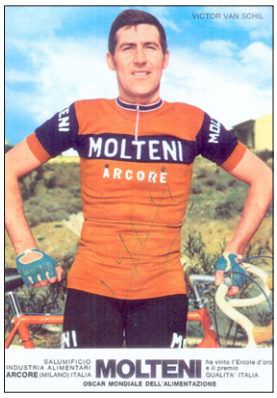

1973

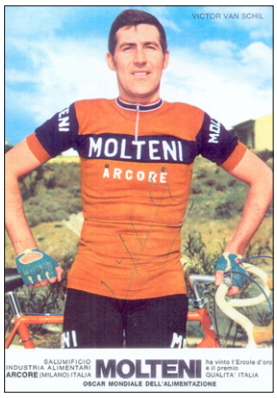

1974

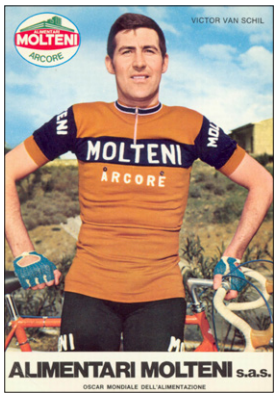

1975

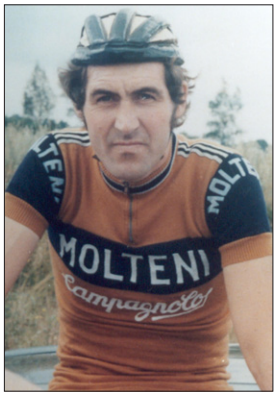

1976

1977

In dit item is het de bedoeling dat een of andere ploeg uit het verleden besproken wordt. Dit kan een uitgebreid artikel zijn waarbij b.v. de linken tussen twee ploegen uit de doeken gedaan wordt (bv. Rokado-Ha-Ro, Carpano-Fides, FAEMA-EMI) of het kan een ploeg zijn die maar een of enkele jaren in het peloton verbleef. Het ene artikel zal al wat langer zijn dan het andere, afhankelijk van wat er terug te vinden is.

ROKADO (deel 1: 1971)

Das deutsche Märchen, das nicht lange währte

Het Duitse sprookje dat niet lang duurde

door Jan De Smet

[1]Wielerploegen, er zijn er honderden geweest sinds het ontstaan van de wielersport. Eerst waren er de fietsmerken (en aanverwante producten) die een ploeg sponsorden, later, vanaf 1954-55 kwamen de extra-sportieve sponsors erbij die stilaan de hoofdsponsors werden.

De meeste 'merken' waren firma's uit de klassieke wielerlanden zoals België, Frankrijk en Italië. Verder waren er eerder lokale sponsors in de kleinere landen zoals Spanje, Zwitserland, Nederland, Groot-Brittannië en Portugal. Ook Duitsland, of liever West-Duitsland had zijn sponsors. Torpedo, Bauer, Rabeneick, Africola, Ruberg, ... het zijn namen die een belletje doen rinkelen bij de echte wielerkenners. Maar als men 'Jan met de pet' naar een Duitse wielersponsor zou vragen, dan zouden waarschijnlijk de namen vernoemd worden van Kondor, Kotter's, Telekom, Gerolsteiner en recenter Bora Hansgrohe. Nochtans was er in de jaren '70 ook al een poging om een grote internationale Duitse wielerploeg op poten te zetten.

Drijvende kracht was een zekere Robert Kahl, multimiljonair, selfmade man, eigenaar van verschillende bedrijven, waaronder een bedrijf voor lattenbodems (Rokado) en wielergek.

Lattenbodems van ROKADO

1 Woord vooraf: Bij het citeren van artikels uit kranten en tijdschriften heb ik de spelling aangepast waar nodig. Het soms gekunstelde taalgebruik heb ik behouden. Overduidelijke fouten heb ik gecorrigeerd.

Robert Kahl was bereid vele Duitse Marken in zijn liefhebberij te stoppen en dat leek voor vele mensen uit het wielermilieu een sprookje dat tot werkelijkheid kwam. Kahl zag al vlug in dat als hij naast zijn eerste liefde, de piste, en zijn minnares, het veldrijden, de grote liefde, het wegwielrennen wou veroveren, hij Belgische hulp nodig had. Hij vond die bij Lomme Driessens die in 1971 weliswaar met slaande deuren Molteni en Merckx verlaten had, maar (nog) niet vrij was en Florent Vanvaerenbergh, vriend van eerstgenoemde.

De start werd aarzelend gegeven in 1971. Het jaar erop was een proef- en kennismakingsjaar, 1973 zou dan de grote doorbraak moeten leveren. Maar vanaf 1974 en zeker in 1975 ging het weer bergafwaarts. Een verhaal dat eindigde als cosponsor bij Berten De Kimpe en Maes ⋆ Pils.

Hier volgt het verhaal zoals ik het heb kunnen reconstrueren. Een sprookje dat niet zoals veel andere Duitse sprookjes, zoals die van de gebroeders Grimm, eindigde met … en ze leefden nog lang en gelukkig.

De eerste vermelding van ROKADO als hoofdsponsor van een wielrenner werd teruggevonden in RADSPORT van 31 augustus 1971. Onder de titel ‘Neue Keimzelle?’ (Letterlijk een nieuwe kiem bedoelend een nieuw startpunt/uitgangspunt) staat vermeld dat Dieter Kemper dankzij de financiële steun van een zekere Robert Kahl[2], eigenaar van de ‘Metallwarenfabrik ROKADO’ in Holzwickede bij Dortmund, kan deelnemen aan het wereldkampioenschap achtervolging in Varese[3].

De eerste ROKADO-trui

Dieter Kemper met zijn nieuwe sponsor

Links Klaus Büttner, rechts Dieter Kemper in het nieuwe Rokado-shirt

2 Volgens de ene bron was hij 46 jaar, een andere gaf 44 jaar en Miroir du Cyclisme zelfs 35 jaar. Volgens hem waren er 21 Duitse renners afkomstig uit Dortmund en zat hijzelf op de schoolbanken samen met Dieter Kemper (°1937). Kemper was in 1971 34 jaar oud hetgeen een leeftijd van 35 jaar voor Robert Kahl aannemelijk maakt.

3 Dieter Kemper versloeg in de eerste ronde de Brit Reginald Smith (6’12”59/100sten tegenover 6’25”12/100sten). In de kwartfinale ging hij eruit tegen een andere Brit Hugh Porter, ingelopen na 4,4 km.

Zoals de meeste wielerkenners weten staat ROKADO voor RObert KAhl DOrtmund. In het artikel staat eveneens dat Kahl het volgende winterseizoen naast Kemper ook zijn zesdaagsepartner Klaus Bugdahl zou sponsoren. Daarnaast overwoog Kahl om voor het volgende wielerseizoen een professionele wielerploeg te sponsoren die dan zou deelnemen aan de klassiekers, de grote ronden en andere belangrijke koersen.

Ook Bugdahl reed in 1971 in de eerste versie van de Rokado-trui

Het bleek dat Robert Kahl ondertussen al gesprekken voerde met Lomme Driessens[4]. Lomme Driessens had in augustus 1971 zijn opzeg gekregen (of gegeven afhankelijk van de bron) bij Molteni en Merckx en was op zoek naar enerzijds een nieuwe ploeg en anderzijds naar wraak tegenover Merckx. Guillaume Driessens tekende vrij snel na zijn vertrek bij Molteni en Eddy Merckx, een bediendencontract bij de Italiaanse firma en dus de ploeg Magniflex waarbij Florent Vanvaerenbergh de eerste sportbestuurder zou blijven. Omwille van de aanwezigheid van Driessens kwamen achteraf ook nog de Franse 'constructeur'[5] de Gribaldy (vrij na het verdwijnen van de ploeg Hoover-de Gribaldy) en de Belgische sponsor Van Cauter (die 2 miljoen Bfr. mee bracht) als cosponsors bij de ploeg Magniflex[6]. Enkele dagen later viel er bij Driessens een brief in de bus met de toezegging van Robert Kahl om een internationale wielerploeg te sponsoren en een vraag om sportdirecteur te worden[7]. Guillaume Driessens was echter gebonden aan Magniflex en kon niet meer terugkeren op zijn woord. Liever echter dan tegenover de wielermassa een soort van vaandelvlucht te plegen, steeds gezien in het licht van de concurrentie met Merckx, drong Driessens erbij Florent Vanvaerenbergh op aan de vrijgekomen plaats in Duitsland in te nemen, terwijl Driessens zelf sportbestuurder zou worden van het kopmanstrio Georges Pintens - Rik Van Linden - Joaquim Agostinho. Er werd een compromis bereikt met dhr. Kahl, Florent Vanvaerenbergh aanvaardde en werd zo de eerste sportdirecteur van ROKADO. Er waren zelfs al ballonnetjes de lucht ingegaan dat er in 1974, misschien zelfs al 1973 een ploeg Magniflex-ROKADO zou gevormd worden. Maar voordat dat allemaal in kannen en kruiken was, was er in Duitsland al het een en het ander gebeurd.

---

4 Volgens Miroir du Cyclisme n° 150 van december 1971 p. 20 had Kahl ook een voorstel gedaan aan Jacques Anquetil om de ploeg te leiden. Deze laatste had echter geweigerd.

5 Het ging in ieder geval om publiciteit voor zijn magazijn, waar hij ook huishoudapparaten, elektrische apparaten (dikwijls van zijn sponsors) en ook fietsen en moto's verkocht. Sommige kregen inderdaad de naam "de Gribaldy", maar waren eerder te vergelijken met fietsen Mann, dan met een echte constructeur.

6 De ploeg had 38 effectieven. De Belgen (21): Willy Abbeloos, Herman Beysens, Tony Daelemans, Willy De Geest, Noël De Pauw, André Doyen, Adolf Huysmans, Ward Janssens, Roger Jochmans, Roger Kindt, Georges Pintens, André Poppe, Eddy Reyniers, Marcel Sannen, Raymond Steegmans, Arthur Van De Vyver, Jan Van De Wiele, Rik Van Linden, Ludo Van Staeyen, Guido Van Sweefelt en Gilbert Wuytack.
De Portugezen (2): Joaquim Agostinho en Leonel Miranda.
De Italianen (7): Pietro Dallai, Fabrizio Fabbri, Sigfrido Fontanelli, Silvano Ravagli, Alberto Tazzi, Vittorio Urbani en Mauro Vannucchi.
De Fransen (6): Jean-Claude Largeau, Mariano Martinez, Joël Millard, Paul Ravel, Pierre Rivory en Gérard Rochat.
De Zwitsers (2): Erwin Thalmann en Fritz Wehrli.

7 De voorwaarden bleken uitzonderlijk te zijn. Een maandgeld voor Driessens dat hij in zijn hele loopbaan nog niet gekregen had, alle bijkomende kosten betaald, volledige vrijheid op sportief gebied. Een contract voor 2 jaar (van 12 maanden) en de mondelinge belofte dat indien de uitslagen gunstig zouden zijn, ROKADO 10 jaar in de wielersport zou blijven.

Tijdens de Dortmunder Union-Preis van 12 september, gewonnen door Herman Vanspringel reed de jonge Duitse prof Karl-Heinz Muddemann[8] in ROKADO-shirt alsook op zijn minst Karl-Heinz Kunde, Dieter Kemper en Klaus Bugdahl.

Het was Paul Muddemann, vader van Karl-Heinz, die Robert Kahl eind 1971 hielp de eerste ROKADO-ploeg op poten te zetten. Alle renners kregen een volwaardig contract van de ROKADO-Werke en waren dus sociaal volledig in orde. Onder het motto “Sie müssen nicht siegen, sie werden siegen” of “Ze moeten niet winnen, maar zullen winnen” werd aangegeven dat er geen zware druk op de schouders van de renners gelegd werd. Gezien de kwaliteiten van de betrokken renners een reële doelstelling. Rokado had ook nog geprobeerd om Leijn Loevesijn te krijgen maar die had al een contract gekregen bij Raleigh.

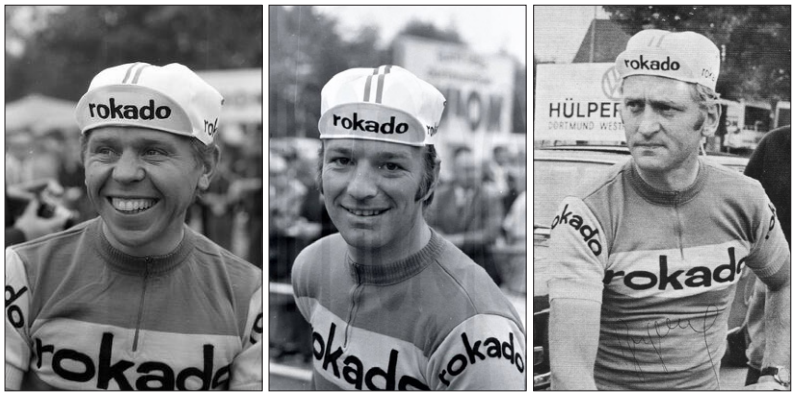

Kunde, Kemper en Bugdahl aan de start van de G.P. Dortmund

Naast bovenvermelde renners werd ook Rolf Wolfshohl aangeworven. Wolfshohl reed het komende veldritseizoen al in ROKADO-trui zoals te zien is in Radsport van 14 december. Ook Sigi Renz en Wilfried Peffgen reden op de piste al in ROKADO-outfit. Verder waren ook volgende Duitse renners vernoemd voor 1972: naast Rolf Wolfshohl, Karl-Heinz Kunde en Karl-Heinz Muddemann de renners Winfried Bölke, Bernd Rasing en Heinz Müller[9]. Het was de bedoeling tot 15 renners te komen.

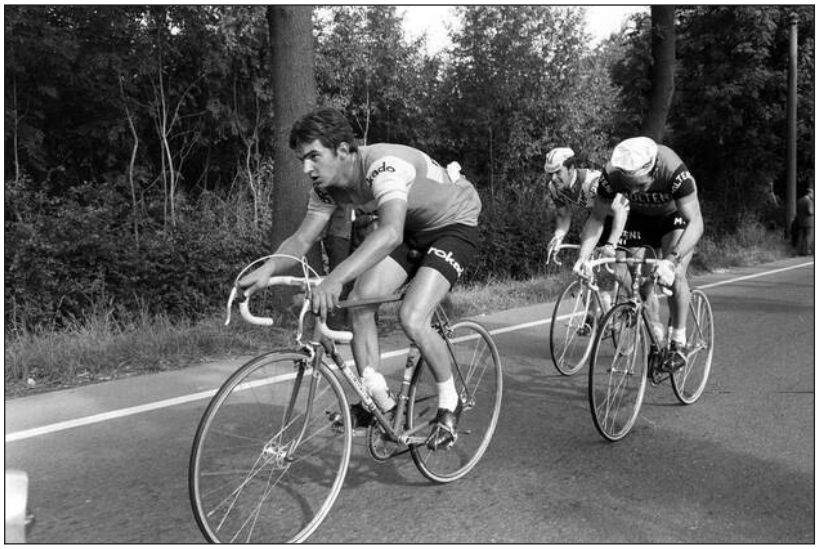

Karl-Heinz Muddemann in de Dortmunder Union-Preis op een flandriafiets, samen met Julien Stevens en Jean-Pierre Berckmans

Er werd verder onderhandeld met de renners die beschikbaar waren op de transfermarkt. Roger Rosiers kreeg een voorstel, maar die bleef liever bij BIC ondanks de betere financiële condities. De zwakte van de ploeg hield hem tegen. Ook de Belgische beloftevolle amateur en wereldkampioen 100 km ploegentijdrit, Ludo Van der Linden werd gecontacteerd om naar de ploeg te komen, maar die had al getekend bij Molteni en Merckx.

8 Karl-Heinz Muddemann reed in 1971 normaal gezien voor Mars-flandria. Muddemann is geboren in Holzwickede, de plaats waar het ROKADO-bedrijf gevestigd is. In de Dortmunder Union-Preis reed Muddemann trouwens op een flandriafiets.

9 In Radsport van 5 oktober 1971 p. 16 stond: Heinz Müller aus Stuttgart. Hier wordt waarschijnlijk Siegfried Müller uit Stuttgart bedoeld. Siegfried Müller zou effectief deel uitmaken van de ploeg van 1972.

De ROKADO-trui in de Dortmunder Union-Preis

De eerste grote naam die voor ROKADO tekende was Gerben Karstens. Op 2 november werd bekend gemaakt dat Gerben Karstens zijn handtekening had gezet onder een contract met ROKADO.

Uit de berichtgeving kan afgeleid worden dat ondertussen ook de Fransen Lucien Aimar en Gilbert Bellone en de Zwitser Louis Pfenninger getekend hadden. Volgens het artikel verschenen in Het Belang van Limburg van 2 november 1971 zou de formatie in totaal uit twaalf à dertien renners bestaan. Karstens mocht Nederlanders meenemen. Als ploegleider van ROKADO ging de Nederlander Wim Poot, vroeger o.a. ploegleider bij Batavus-Alcina, fungeren.

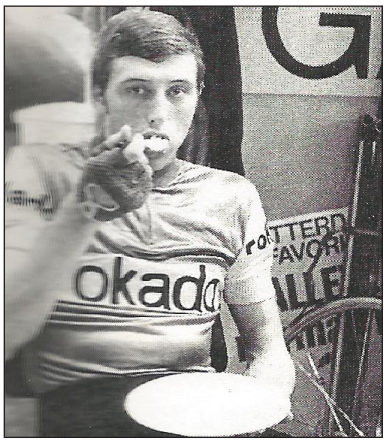

Piet de Wit ergens op een wielerbaan

Volgens Karstens zou ROKADO in 1972 uitkomen in alle klassiekers, Paris-Nice, de Vuelta a España en zeer waarschijnlijk ook in de Tour de France. ROKADO bewoog zich overigens al sinds het begin van het lopende zesdaagseseizoen op de wielermarkt. Alle Duitse cracks in het zesdaagsewerk reden dat winterseizoen al met ROKADO op de trui en/of de broek. Ook de Nederlander Piet de Wit had een baancontract bij ROKADO. De oud-wereldkampioen achter zware motoren (bij de amateurs) was na afloop van de zesdaagse van Dortmund, waarin hij meereed, ook aanwezig bij het tekenen van Karstens, die bijzonder tevreden was met zijn nieuwe werkgever. Karstens: “Ik was ook in onderhandeling met Sonolor en Mercier, maar ROKADO was uit financieel oogpunt bekeken, veruit het gunstigst. Het is een bijzonder goed contract dat ik eerst samen met mijn advocaat goed heb bestudeerd. Bij sommige ploegen heb je het nog wel eens, dat er een clausule wordt opgenomen, dat je minder gaat verdienen als de prestaties minder worden, dat is hier helemaal niet het geval”.

Ploegvoorstelling met 22 renners en een derde trui in de Westfalenhalle van Dortmund.
Kenners herkennen Renz, Schulze, Kunde, Rasing, Wolfshohl, Junkermann, Muddemann, Kemper, Bugdahl, De Wit, Bölke, Müller, Puschel, Karstens, Schepers, Aimar, Pfenninger, Bellone, Gilson, Peffgen, Jansen en Fritz en twee mecaniciens

Veel lof had de Prinsenbeeker voor de directeur van ROKADO, de heer Robert Kahl, die reeds een contract, voor de zesdaagse van Rotterdam voor Karstens had geregeld. “En dat ziet er behoorlijk beter uit dan vorig jaar. Hij heeft wat in de melk te brokkelen, want hij heeft ook mensen als Kemper en Bugdahl. Hij wil zo’n beetje als onze manager optreden. Dat is toch geweldig. De Pel (n.v.d.a.: Kees Pellenaars) zorgde voor ons ook goed wat contracten op de weg betreft, maar ja, die is ploegleider. Kahl is directeur”, aldus Karstens.

Op 23 november verscheen in Radsport een artikel over de ploegvoorstelling van ROKADO. Bij de voorstelling bleek dat zowat alle Duitse renners met naam of faam, in het verleden en het heden een contract gekregen hadden. Ook oude ‘sterren’ zoals Hennes Junkermann, Dieter Puschel en Wilfried Peffgen. Mannen die op het retour waren of volledig uit beeld verdwenen waren. Maar Robert Kahl wou eerst zien en dan pas geloven.

Rolf Wolfshohl vatte de geboorte van de Duitse wielerploeg en de daarbij geboden kansen als volgt samen: “Nu hebben de Duitse coureurs een reële kans en hoeven ze niet altijd waterdrager te spelen voor anderen.” De renners die voorgesteld werden waren: De 14 Duitsers Rolf Wolfshohl, Hennes Junkermann, Karl-Heinz Muddemann, Wilfried Peffgen, Albert Fritz, Dieter Puschel, Karl-Heinz Kunde, Winfried Bölke, Klaus Bugdahl, Dieter Kemper, Sigi Renz, Wolfgang Schulze, Bernd Rasing en Siegfried Müller. De 2 Fransen Lucien Aimar en Gilbert Bellone. De 4 Nederlanders[10] Gerben Karstens, Piet de Wit, Wim Schepers en Harry Jansen. De Luxemburger Roger Gilson en de Zwitser Louis Pfenninger. Veertien Duitsers en acht buitenlanders.

Oorspronkelijke trui van Rokado

Robert Kahl op bezoek bij zijn trainende troepen
V.l.n.r.: Kunde, Kelleners, Gilson, Herr Kahl, Fritz, Wolfshohl, Oldenburg, Müller, Bölke en Rasing

10 In Wielersport jaargang 20 nr. 36 van 28 oktober 1971 op p. 16 werd vermeld dat er ook onderhandelingen waren met nationaal amateurkampioen Jan Spetgens. Spetgens werd pas in 1973 ‘eventjes’ prof bij Canada Dry-Gazelle.

Het vermelden van het aantal Duitsers en buitenlanders is van belang. Verderop in deze artikelenreeks kom ik daarop terug omdat er moeilijkheden waren met de verhouding Duitsers/Buitenlanders. Daarnaast dient vermeld dat Wilfried Peffgen, Albert Fritz, Klaus Bugdahl, Dieter Kemper, Sigi Renz, Wolfgang Schulze, Bernd Rasing, Siegfried Müller en Piet de Wit voornamelijk baanrenners waren.

Pubkaarten

In 1971 is er een pubkaart bekend van Dieter Kemper en Klaus Bugdahl met de eerste versie van een ROKADO-trui.

Daarnaast is er ook een postkaart van de ploegvoorstelling in e Westfalenhalle van Dortmund (winter 1971).

En misschien is de pubkaart van Karl-Heinz Muddemann tijdens de G.P. Dortmund, waar hij op een flandriafiets rijdt ook van 1971.

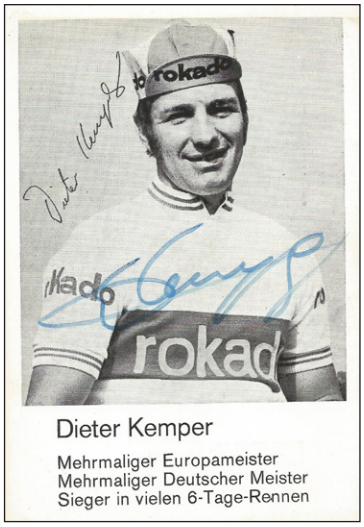

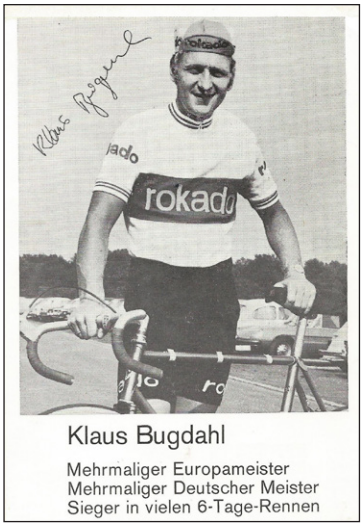

Bronnen

- Ploegensamenstellingen vanaf 1946-2006 in veertien delen (1995-2001), door Jan De Smet Miroir du Cyclisme jaargangen 1971 en 1972
- Radsport jaargangen 26 en 27 (1971 en 1972)
- Wielersport jaargangen 1971 en 1972
- L'Équipe Cyclisme jaargang 1972
- Sport'70 - 5de en 6de jaargang (1971 en 1972)
- Velo 1972 van René Jacobs, Robert De Smet en Hector Mahau
- Velo 1973 van René Jacobs, Robert De Smet en Hector Mahau
- Guillaume Driessens zegt alles!, door Lucien Berghmans en Victor Larcher, Uitgeverij de Schorpioen, 1977
- Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015 Herman Vanspringel - De winnende verliezer, door Robert Janssens, uitgegeven door Globe, 1999 Circus Piste - Theo Verschueren de levende wielerlegende, door Marc Stevelinck, Uitgeverij De Cuyper, 1998
- Theo Verschueren, 11 x Belgisch kampioen, 5 x Europees kampioen, 2 x Wereldkampioen, door Jamy Ivens, Uitgeverij Bola Editions, 2011
- Piet de Wit, van triomf naar succes, door Gerrie Hulsing, deel 5 in de reeks Zaanse toppers, Uitgeverij Op den Vinken, 2009
- De Karst - de clown demarreert, door John van Ierland, uitgegeven door Woordmagie, 2017
- De Mannen van de Nacht, 100 jaar zesdaagsen, door Roger De Maertelaere, uitgeverij de Eecloonaar, 2000
- Albert Van Damme De Leeuw Van Laarne, door Stefaan Van Laere, Bola Editions, 2011
- Wereld Encyclopedie Wielrennen, door Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy, uitgeverij de Eecloonaar, 2000

Online:

- Het digitale archief van Het Belang van Limburg
- Het digitale archief van Gazet van Antwerpen
- Delpher, digitaal archief van Nederlandse kranten
- Het allesomvattende internet

(wordt vervolgd)

De Herne Hill Profs

door Hans Vandeput

De openluchtwielerbaan van Herne Hill, gelegen aan de Burbage Road in het Zuid-Londense district Dulwich, werd gebouwd in 1891. Met een lengte van 450 meter was de betonnen baan van Herne Hill een van de langste in zijn soort en uiterst geschikt voor de meeste baandisciplines, uitgezonderd stayerswedstrijden. Er werden wel degelijk wedstrijden van dat soort georganiseerd, doch gezien de lage hellingsgraad van de bochten (18°) konden de motoren geen al te hoge snelheid ontwikkelen. Herne Hill was ook het toneel van de baanwedstrijden tijdens de Olympisch Spelen van 1948 en heden ten dage de enige locatie die nog zichtbaar herinnert aan deze Olympiade.

Good Friday 1970: aan de startlijn voor de puntenkoers in het onderdeel omnium: van onder naar boven: Hugh PORTER (Bantel), WK Harm OTTENBROS (Willem II), Reg BARNETT (Clive Stuart), en verrassend onze landgenoot Fonske De Bal (Geens -Watney), Dave NIE (Holdsworth) en Tony GOWLAND (Carlton Truwel)

Herne Hill was eveneens beroemd om zijn jaarlijkse Good Friday meetings. In 1903 vond deze meeting voor het eerst plaats, in hetzelfde jaar dat de Tour de France boven het doopvont werd gehouden. Op Goede Vrijdag stond er jaarlijks een uitgebreid wielerprogramma op het menu, uitgezonderd tijdens de oorlogsjaren van 1941 tot 1945 toen het middenplein dienstdeed als opstelling voor Barrage Balloons. Deze sperballonnen, die eveneens opgesteld stonden in andere Londense buitenwijken, werden door leden van Balloon Command – een eenheid binnen de Britse Luchtmacht – tot op een hoogte van 400 meter in de lucht gehesen bij luchtalarm om de 'Londense City' te beschermen tegen laagvliegende Duitse aanvalsvliegtuigen. De Good Friday meetings trokken jaarlijks tal van wielervedetten naar Herne Hill, o.a. Jef Scherens, Albert Richter, Toni Merkens, Reg Harris, Arie van Vliet, Jan Derksen, Syd Patterson, Giuseppe

Beghetto, Tom Simpson, Barry Hoban, Patrick Sercu, Daniel Morelon, Pierre Trentin, Hugh Porter, Graeme Obree, Chris Boardman, Bradley Wiggins waren er ooit van de partij[1]

Na de Olympische Spelen van 1948 verkeerde Herne Hill in een lichte vorm van crisis en vond een stevige terugval in het bezoekersaantal plaats. Om uit de rode cijfers te geraken moest er ingegrepen worden.

STAN SAUNDERS

In samenwerking met de N.C.U.[2] werd promotor John Dennis aangesteld om de Herne Hill meetings nieuw leven in te blazen. In het voorjaar van 1952 kwam hij met een voorstel op de proppen. Hij vond dat Groot-Brittannië een soliede basis nodig had om te komen tot een professionele wielerschool voor het baanwielrennen. Hierdoor zou hij een aantal amateurs omscholen tot prof door hen de gelegenheid te geven om voor het zomerseizoen 1952 wekelijkse zaterdagmeetings te organiseren op de wielerbaan van Herne Hill met verzekering van startgelden en prijzen in valuta en zo afstand te doen van hun amateurstatus. Want daar knelde eveneens het schoentje! Het was een moedige stap, niet alleen om Herne Hill uit de rode cijfers te doen geraken, maar ook omdat het een voorbeeld zou zijn voor de rest van het land. Men wou vooral ook vanuit de N.C.U. duidelijk maken dat amateursport, amateursport moest blijven in de optiek dat een amateur geen geld mocht verdienen en het pure liefhebberij moest zijn zonder geldgewin. In het verleden was immers gebleken dat amateurs meermaals geldsommen eisten van de organisatoren onder de vorm van startgelden en verplaatsingskosten en hierdoor nog voor extra inkomsten zorgden naast het prijzengeld. De N.C.U. wilde hier duidelijk komaf mee maken. Een strikte interpretatie en toepassing van de gangbare regels werd geëist waarop geen uitzonderingen meer werden getolereerd. Men argumenteerde ook dat de overzeese geldprijzen 'peanuts' bleken in vergelijking met de Britse prijslijsten. Het was bijgevolg geen wonder dat buitenlandse renners gretig ingingen op de uitnodigingen van Britse organisatoren om er te komen rijden, met als tegenargument: hoeveel Britse amateurs aanvaarden een uitnodiging om aan te treden in meetings op het vasteland? Men had duidelijk een vertekend beeld gekregen van het amateur-pisterennen in Groot-Brittannië. De wielerschool zou moeten dienen als een soort 'pool' van waaruit getalenteerde elementen konden overstappen naar een florerende profcompetitie. "Een goede professionele sectie in een sport brengt altijd een verbetering in de standaard van amateurtalent" was de drijfveer van de N.C.U. Men hoopte eveneens dat andere organisatoren

JACK McKELLOW

1 De Good Friday meetings waren steeds afhankelijk van de weergoden en de weersomstandigheden konden in het voorjaar rond Pasen wel eens bar zijn. Vandaar dat er af en toe noodgedwongen afgelast werd. Omwille van enkele tegenvallende jaren werd in 2011 uitgeweken naar de overdekte velodroom van Manchester. In 2012 en 2013 werd het opnieuw Herne Hill en in 2014 en 2015 trok men naar de nieuwe Londense velodroom van Lee Valley Velo Park o.a. door het slechte wegdek van de baan en problemen met de huurovereenkomst van de eigenaar (Dulwich Estate). Het einde van de prestigieuze Good Friday meeting kwam toen echter in zicht. Promotor Graham Bristow die jarenlang voor de nodige fondsen zorgde zag het niet meer zitten. Sponsorproblemen dienden zich aan en hij kon zich geen behoorlijk budget meer toevertrouwen. Exit Good Friday. In 2018 en 2019 probeerde men via een andere promotor, de voormalige Britse prof Tony Gibb en met steun van de gekende Londense wielerzaak Condor Cycles, nog eens in Lee Valley Velo Park en dat was succesvol. Sindsdien was corona de spelbreker. Persoonlijk heb ik midden jaren '90 toen ik beroepshalve regelmatig in London verbleef driemaal een Good Friday meeting bijgewoond. Er heerste steeds een gemoedelijke familiale sfeer en je kon op het middenplein ongestoord tussen de renners rondkuieren. Ik bezocht eveneens verscheidene midweekmeetings. Deze gingen door op de woensdagavonden en het was vooral de jeugd die er aan bod kwam maar er werden ook trainingsessies ingelast onder het waakzame oog van de toenmalige Londense prof Russel Williams, in die tijd gesponsord door Geoffrey Buttler Cycles. De zware Triumph motoren, opgesteld in containers achter de tribune, werden ook al eens van stal gehaald in de hoop toekomstige stayers te vormen.

2 N.C.U.: National Cyclists Union, de toenmalige officiële Britse Wielerbond.

op de kar zouden springen en de Herne Hill profs werkgelegenheid te kunnen bieden op de toen nog talrijke wielerbanen in Groot-Brittannië. Uiteindelijk kreeg Dennis het voor mekaar 20 Britse amateurs een vergunning als prof te laten nemen in 1952. Zij waren contractueel verbonden om de zaterdagen vrij te houden voor de Herne Hill meetings. Op andere dagen konden ze vrij hun programma kiezen en aantreden in andere competities zoals op de andere Londense baan van Paddington[3]

In alfabetische volgorde, gevolgd door hun leeftijd (waar mogelijk) en sponsor waren dit:

Dave BEDWELL - 23 - CLAUD BUTLER Cycles
Joe BUNKER - 21 - URAGO
Derek BUTTLE - 20 - CLAUD BUTLER Cycles
Jack CHETWYND - 25 - HATELEY Cycles
Stan ETHERDEN - 22 - LEADER Cycles
Alex HENDRY - 31 - ARGYLE Cycles
Andrew HENDRY - 24 - ARGYLE Cycles
Eddie HULBERT - TJQ Cycles
Eddie ERWIN - 25 - individueel
Arthur KEES - TJQ Cycles
Jack MCKELLOW - 25 - HOLDSWORTH
Tommy MCNULTY - 30- FLYING SCOTT Cycles
Clive PARKER - 22 - RIVETTS Cycles
Jack PROCTOR - 30 - EPHGRAVE Cycles
Sid ROWLES - 27 - URAGO
Stan SAUNDERS - 23 - HOLDSWORTH
Dennis TALBOT - 21 - RIVETTS Cycles
Alec TAYLOR - 27 - GNUTTI
Les WADE - 21 - CHAS HILL Cycles
Richard WELLS - LEADER Cycles

Joe Bunker

Later op het seizoen vervoegde ook Geoff TOMS deze groep (leeftijd en sponsor onbekend).

De openingsmeeting vond plaats op zaterdag 10 mei 1952 en de 20 profs reden een achtervolging per ploeg van twee over acht ronden en aangevuld met het duo Dave Ricketts-Len Jackson werd ook het Franse duo William Montecelli-Marcel Logerot aangeworven voor een ploegkoers over tachtig ronden. In de achtervolging haalde het duo Jack McKellow-Stan Saunders het voor Montecelli-Logerot en Dave Bedwell-Derek Buttle. De ploegkoers ging naar Tommy McNulty-Jack Proctor voor Ricketts-Jackson en Clive Parker-Dennis Talbot. Nadien werd tijdens volgende meetings het contingent van deze 'neo-profs' regelmatig aangevuld met andere namen zoals de Belgen Marcel Ryckaert en Eduard Van de Velde, de Australiërs Pete Anthony, Syd Patterson en Eddie Smith, Reg Harris, Cyril Bardsley, Jan Derksen en de Zwitser Oscar Plattner. Met het einde van het zomerseizoen

Tommy McNulty wordt afgeduwd door Jock Proctor tijdens de ploegkoers van 10 mei 1952

3 De wielerbaan van Paddington werd gesloopt in 1987.

in zicht vond de laatste zaterdagnamiddagmeeting plaats op 13 september 1952. In totaal had de nieuwe lichting Britse profs negentien wedstrijden achter de rug op de Herne Hill piste. Mc Kellow, Saunders, Bunker, Etherden, Wells en Hulbert besloten nadien hun tenten op te slaan in de omgeving van Parijs om regelmatig te kunnen trainen in de plaatselijke Vel d'Hiv met het oog op deelname aldaar aan verschillende wedstrijden in de winterperiode. Enkel Joe Bunker kon er zich een naam vestigen als stayer en trad nadien ook internationaal op het voorplan met als uitschieter een derde plaats in de finale van het WK 1954 te Wuppertal. Het leverde Bunker nadien lucratieve contracten op voor wedstrijden in Frankrijk, Duitsland, België en Nederland doch hij kon de volgende jaren zijn bronzen eremetaal niet meer verder verzilveren en de in hem gestelde hoge verwachtingen niet waarmaken. Hij verdween dan ook geleidelijk van het stayerstoneel. Bedwell, Buttle, Parker en Talbot daarentegen klommen geleidelijk op naar een hoger niveau en kozen meer voor de weg dan voor de piste. Ze behoorden tot het betere contingent Britse renners midden jaren '50 en maakten deel uit van het Hercules-team dat toen de scepter zwaaide op Britse bodem. Ze kregen ook regelmatig startgelegenheid in buitenlandse wedstrijden, vooral in België en Frankrijk. Hercules was bovendien sponsor in 1955 van de eerste zuivere Britse ploeg die aan de Tour de France deelnam[4].

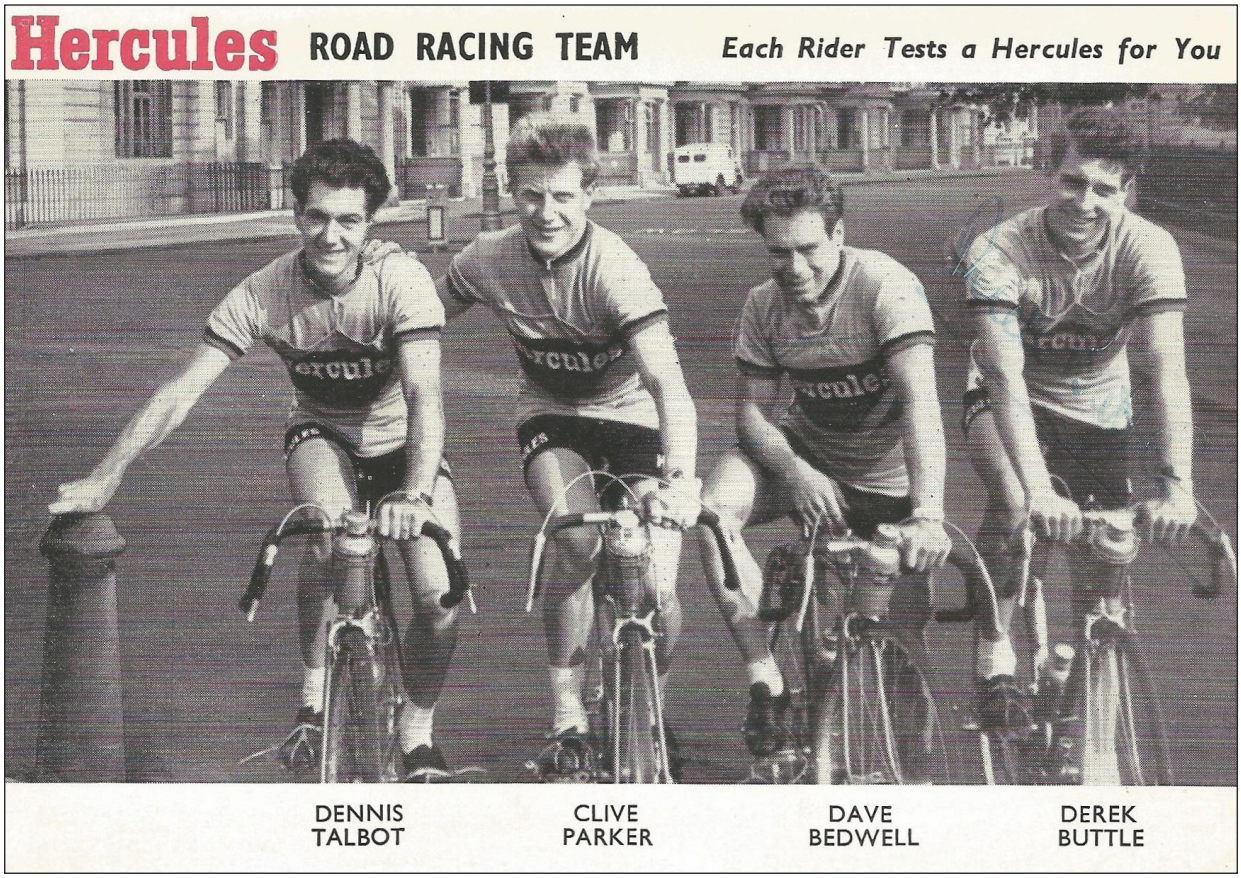

Het Hercules-team van 1954

Alec Taylor, zoon van een Britse vader die als beroepsjockey vooral actief was op de hippodroom van Oostende, en Belgische moeder, liet ook verder van zich spreken. Na zijn wielercarrière bleef Taylor actief in het wielermilieu en was o.a. ploegleider van de Nationale Britse teams in de Tour de France van 1967 en 1968. Hij maakte het drama Simpson op de

4 De Britse Tourploeg in 1955 bestond uit: Dave Bedwell (Hercules), Tony Hoar (Hercules), Stan Jones (Hercules), Fred Krebs (Hercules), Bob Maitland (Hercules), Ken Mitchell (Wearwell), Bernard Pusey (Hercules), Brian Robinson (Hercules), Ian Steel (Viking), Bevis Wood (Viking).

Mont Ventoux in 1967 mee vanop de eerste rij en was nadien betrokken bij de Britse profploeg Holdsworth als ploegleider samen met Roy Thame. De andere 'Herne Hill profs' kwamen nadien nog maar weinig aan de bak. Het experiment met de Herne Hill profschool brandde op een laag pitje in 1953. Promotor Dennis kon voor het zomerseizoen 1953 enkele belangrijke firma's overtuigen zich te engageren als sponsor voor de zaterdagse Herne Hill meetings waardoor hij op voorhand verzekerd was de nodige fondsen te verwerven om de competities kwalitatief naar een hoger niveau te tillen door onder meer regelmatig buitenlandse toppers aan te trekken en niet meer afhankelijk te zijn van o.a. de inkomgelden om het budget rond te krijgen. Men kon de meeste renners uit 1952 overtuigen opnieuw deel uit te maken van 'de school', daar bleef het bij. Hun resultaten waren niet in verhouding tot de investeringen. Vanaf 1954 liep het Herne Hill proefproject volledig op een dood spoor. Het N.C.U.-monopolie om op zaterdagnamiddagen meetings te organiseren in Herne Hill liep eind 1953 ten einde en werd niet meer vernieuwd in 1954 als gevolg van enkele 'zwarte zaterdagen': weinig toeschouwers, weinig inkomsten niettegenstaande de hogervermelde sponsoring en vooral de vraag van verschillende Londense wielerclubs om ook op zaterdagnamiddag meetings te mogen organiseren. De meeste renners van de Herne Hill profschool gaven er de brui aan en enkele schaften zich opnieuw een vergunning als amateur aan. Was het opzet een goed idee? Waarschijnlijk wel, maar goede ideeën zijn dikwijls dromen en dromen zijn soms bedrog.

De Holdsworth ploeg 1971 met als tweede van rechts ploegleider Alec Taylor

Bronnen:

- Tijdschriften The Bicycle van 16/01/52, 19/03/52, 14/05/52, 23/06/52, 30/09/53.
- Tijdschriften Cycling van 15/10/53 en 18/12/53.
- Programmaboekjes diverse meetings Herne Hill 1952.
- Boek RIDE, RIDE, RIDE, Herne Hill velodrome and the story of British track cycling, door Mark Wellings, uitgegeven bij Icon Books in 2016.
- Foto's uit privécollectie.

De Van Impe dynastie (Deel 2)

door Marcel Baetens

The next generation

Kamiel (Miel) Van Impe - een legerdienst van 24 maanden was er te veel aan

Kamiel Van Impe

Toen nonkel “Sjilleken” nog in de profpelotons rondreed kondigde de opvolging zich al aan. De oudste zoon van Remy, Kamiel (Miel), deed al snel van zich spreken bij de nieuwelingen in een generatie met tal van talentrijke streekgenoten als Maurice Meuleman en Albert Eloot om maar over hen te spreken. Hij behaalde bij de nieuwelingen tal van overwinningen en ereplaatsen. In de uitslagen is het vaak moeilijk om te weten om welke Van Impe het gaat. In Nieuwerkerken reed op dat moment ook Marcel van Impe en vaak werd in de uitslagen alleen de familienaam vermeld. Het was slechts als ze samen een duel uitvochten dat de kranten hun voornamen citeerden.

Men kan het zich nu nog amper inbeelden, maar vlak na WO 2 bleek de leeftijd van 19 jaar een dramatisch keerpunt in het leven van de mannelijke bevolking. Iedere jongen werd immers opgeroepen voor een legerdienst van 24 maanden, periode tijdens dewelke het gezin een kostwinner verloor en tijdens dewelke er voor een sporter weinig van trainen in huis kwam. Zo ook voor “Miel” die het na die 24 maanden voor bekeken hield als coureur.

Ook Frans Baeyens trad in het spoor van zijn illustere ooms

Kort nadien deed ook Frans Baeyens, de zoon van Bertha Van Impe (zus van de vijf fietsende broers) zijn intrede in het wielerwereldje.

Frans Baeyens

Tot halverwege de jaren vijftig zal hij regelmatig een wedstrijd winnen bij de jeugd en … vandaag op 91-jarige leeftijd is hij nog steeds in prima conditie.

Philemon en Freddy Van Impe: 'rappe Philemon' en 'fast Freddy'

Bijna gelijktijdig reden er eind jaren vijftig, begin jaren 60 opnieuw twee Van Impe's in het peloton. Philemon, de oudste zoon van Jef en Freddy, de tweede zoon van Remy.

Beiden waren ze pijlsnel aan de meet.

Philemon klopte ooit niemand minder dan Benoni Beheyt in de spurt. Maar … Philemon kreeg een lief en zij stelde hem voor de keuze: verder koersen of trouwen en zoals zo vaak "ce que femme veut … Dieu le veut" en het was gedaan met de carrière van Philemon.

Philemon na één van zijn vele zeges. Uiterst rechts op de foto de broers Lucien en Marcel

In de jaren 60-61 bij de nieuwelingen was Freddy vrijwel onklopbaar in de spurt. Wie met hem naar de meet ging had het zitten. Hij reed dan ook van overwinning naar overwinning.

Freddy Van Impe als clubkampioen van K.S.C. Denderstreek in 1960

Eind 1962 stapt hij over naar de liefhebbers en in 1963 werd er praktisch niet gekoerst wegens legerdienst in Duitsland. In april van 1964 reden ze met 4 renners naar de aankomst (W. Primo, J. Kegels, Herman Neckebroeck en Freddy; de anderen zijn later allen prof geworden) toen hij in een stortbui viel en onder een vrachtwagen schoof. Resultaat een ingewikkelde scheenbeenbreuk die pas 2 jaar later geheeld was. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en jaren later vinden we de gevreesde spurter van vroeger terug in de nevenbonden, waar ook zijn broer Marcel aantreedt.

En geloof me, “Fast Freddy” kon het nog steeds, zoals bijgaande foto’s getuigen.

Ik zag Freddy een tijdje geleden en … hij stond nog altijd even scherp als een mes. Via Facebook raakten we met elkaar in contact en het is mede dankzij de info van Freddy dat ik deze bijdrage over de Van Impe dynastie kon tot stand brengen.

Freddy, nogmaals van harte bedankt en het ga je goed.

Met dank aan Freddy Van Impe voor de foto’s

Marcel Van Impe – ‘Onzen dikken’ ontdekte het wielrennen op latere leeftijd

Hoewel hij volgens Lucien in zijn jeugd te struis was om te koersen[1], werd Marcel ook nog een gevreesde concurrent in de nevenbonden.

1983 Marcel en Lucien bij verkenning van de tijdrit in de Tour (in Avoriaz, waar Lucien trouwens won)

1 Dat schrijft Lucien althans in zijn boek “Hoe ik als laatste Belg de Tour won” op blz 15.

Marcel in actie

Frank Van Impe: ook de broer van Lucien kon ook een stukje fietsen[2]

Over Lucien zal ik nog een bijdrage schrijven als epiloog van het hele Van Impe verhaal, maar tijd nu om eventjes til te staan bij de jongere broer, Frank.

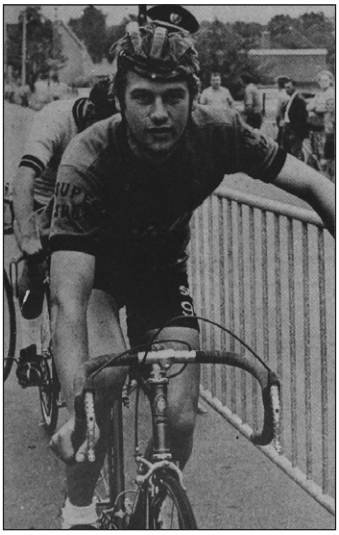

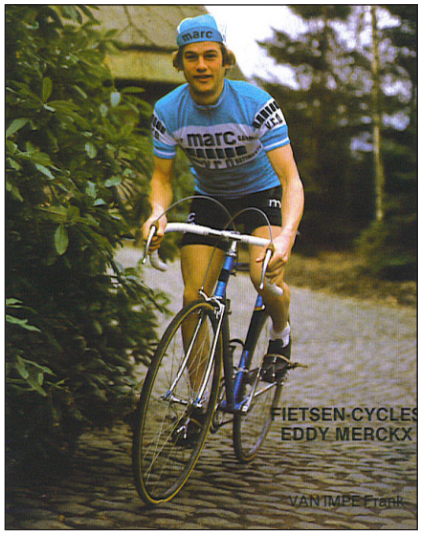

Frank Van Impe

Het zal je maar overkomen dat je vanaf je eerste wedstrijd direct vergeleken wordt met je broer, een fenomeen zoals er om de tien jaar nog niet één geboren wordt.

Frank heeft meermaals in interviews aangegeven dat die vergelijking totaal niet opging en dat hij rustig zijn eigen weg wilde gaan.

En we kunnen besluiten dat hij het er goed vanaf gebracht heeft. Bij de jeugd zorgde hij af en toe voor een uitschieter met o.a. etappezeges in de Ronde van Namen en van een rit in

2 © https://aalst.courant.nu/

de Ronde van Catalonië. Bovendien werd hij bij de amateurs ook tweede in de prestigieuze Trofee Het Volk in Zottegem.

Hij was tenslotte toch ook 7 jaar prof en behaalde in de hoogste categorie zeven zeges: in Mortsel, in Bitche (Fr), in Waanrode, in Geetbets en … DRIE keer in Haaltert, waardoor hij recordhouder werd op het palmares van deze mooie kermiskoers.[3]

Zegevierende aankomst in Haaltert in 1982

3 Voor de foto's © http://www.dewielersite.be/db2/wielersite/coureurfiche.php?coureurid=7752 - foto van de aankomst in Haaltert met dank aan Frank Van Impe

Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (deel 3)

door Jan Soens

1961 met Emil Von Büren

Emil von Büren

Deze zesdaagse start met de ondertussen eeuwig geworden ploegen als daar zijn Rik Van Steenbergen - Miel Severeyns, Rik Van Looy - Peter Post en Klaus Bugdahl - Fritz Pfenninger. De recente overwinnaars van de zesdaagse in New-York, Oscar Plattner en Armin von Büren staan ook aan de start. Ferdinando Terruzzi spant aan met achtervolgingskampioen Leandro Faggin. Reginald Arnold heeft andermaal stayerslegende Walter Bücher aan zijn zijde. Lucien Gillen start met Fredy Rüegg. Palle Lykke met Rolf Roggendorf. De Deen Freddy Eugen start met Eugen Walliser. En dan zijn er de typisch Zwitserse ploegen: René Strehler - Arthur Frischknecht, Max Meier - Leo Wickihalder, Walter Signer - Peter Tiefentahler, Elmar Gassner - Kurt Gimmi, Rolf Maurer - Max Baumann en uiteraard Max Wirth - Emil von Büren.

Deze Emil von Büren was de broer van Oscar en Armin, waarvan Armin de meest gekende naam was. Van Emil zijn niet veel uitslagen bekend. Hij liep mee in het Zwitsers circuit zonder uit te steken in een of andere branche. Vijfmaal nam hij deel aan de zesdaagse van Zürich, waarvan een negende plaats zijn beste uitslag was, aan de zijde van zijn broer Armin.

De openingsavond werd opgeluisterd met een optreden van clowns, goochelaars en andere artiesten van Circus Knie in vervanging van een wielervoorspel. Niet zonder succes want het Hallenstadion was uitverkocht.

De eerste ploeg die zich in vedette stelde waren de vroegere winnaars, Bücher - Arnold, die tijdens de eerste jacht die niet minder dan anderhalf uur duurde, driemaal aan de leiding kwamen. Echter voor middernacht werden zij bijgehaald door de favorietenploegen Van Steenbergen - Severeyns, Van Looy - Post en Bugdahl - Pfenninger. Rik en Miel, die het meeste punten sprokkelden in de sprints, stonden na een tweede jacht aan de leiding. In de loop van de avond bleef de aanwezigheid van Circus Knie hoog op de affiche, met o.a. een afvalling waarvan de winnaar een pony in ontvangst mocht nemen. Van Looy, Van Steenbergen en Pfenninger bleven op het laatste over. Rik II moest als eerste afvallen en uiteindelijk won Pfenninger de spurt en de pony voor Van Steenbergen. Ongelukkig genoeg viel tijdens die eerste avond al een ploeg weg. Letterlijk dan, want een valpartij tijdens een aflossing maakte een eind aan de deelname van de ploeg Gassner - Gimmi. Zij trokken Pfenninger en Bücher mee in hun val, maar Gassner brak zijn sleutelbeen, zodat ook zijn ploegmaat Gimmi een einde moest maken aan de jaarlijkse zesdaagse. De drie klasseploegen sloten de eerste dag af in dezelfde ronde, samen met Bücher - Arnold. Onze vriend Wirth stond al op 5 ronden.

De tweede avond werd gekenmerkt door een verdere dominantie van de drie leidersploegen, Van Steenbergen - Severeyns, Van Looy - Post en Bugdahl - Pfenninger. Tijdens de eerste avond hadden zij zo gestreden om het leiderschap dat bepaalde ploegen reeds op 10 ronden en meer stonden. De aanvang van de tweede avond was een aanleiding om die ronde schade in te halen. Wirth - Emil von Büren sluiten de avond af op een tiende plaats, op twee ronden van de leiders.

Pfenninger (met Bugdahl in de auto) won weer de sprint om de wagen. De gelukwensen komen van Post-Van Looy

Pfenninger won op zondag de sprint voor de auto, voor Van Steenbergen en Terruzzi. Het was zijn vijftiende auto in het zesdaagsegebeuren. De gebeurtenis van de avond lag echter ergens anders. Niemand minder dan spurtkoning Oscar Plattner zorgde voor een nieuw wereldrecord op de 200 m Sinds 17 augustus 1956 stond dat record op zijn naam met 11" rond. Hij deed er een honderste af tijdens de zaterdagavondsprint en landde op 10.99". Het was meteen een nieuw wereldrecord voor de bijna 40-jarige atleet. Plattner zorgde nog voor een ander record, dat van een baanronde van 250 m in 13.49". Hij reed daarmee praktisch een halve seconde sneller dan de vorige houder, Armin von Büren (13.80"). Rik Van Steenbergen haalde eenzelfde chrono op de avond, maar het bleek niet genoeg. Rik sloot de avond trouwens af met een leidersplaats voor Van Looy - Post en Bugdahl - Pfenninger. Arnold sloot de avond af met zijn maat Bücher op een vierde plaats in dezelfde ronde. Onze vriend Wirth rukte een plaatsje op naar de negende plaats, maar wel op 5 ronden.

De vierde avond van de zesdaagse verliep op de gebruikelijke wijze, met name dat de twee Rikken de vedetten van de avond waren en het gebeuren op een opmerkelijke wijze animeerden. Van Looy - Post waren bijzonder bedrijvig in de eerste jacht die praktisch vijfenveertig minuten duurde en die zij op kop afsloten. Maar even later kwamen Van Steenbergen - Severeyns opzetten en namen een ronde zodat zij mee aan de leiding kwamen met meer punten. Andermaal was de avond gespekt met enkele recordpogingen. Zo was er een kilometer op Italiaanse wijze[1] met Armin von Büren - Van Steenbergen- Pfenninger -Plattner, die zij afhaspelden in 57.04". Andermaal een nieuw record. Het oude stond op naam van (andermaal) Van Steenbergen, Plattner en Pfenninger gekoppeld aan Lykke, met 57.22", tijdens de zesdaagse van 1960. Bugdahl - Pfenninger sloten de avond af aan de leiding, met een ronde voorsprong op de drie andere grote ploegen. Wirth en E. von Büren stonden negende op 7 ronden. De vijfde avond was wat minder wat het aantal toeschouwers betrof, maar ook de renners namen blijkbaar een avondje vrij in afwachting van de grote finale. Van Steenbergen - Severeyns sloten de avond af aan de leiding, zoals vorige avonden en dat dankzij het grotere puntenaantal. De vier leidersploegen bleven in dezelfde ronde. Wirth bleef nog altijd op eenzelfde negende plaats, als leider van de kleinere ploegen.

De grote finale ging dus in met Van Steenbergen - Severeyns aan de leiding, zoals praktisch tijdens de hele zesdaagse. Op drie uur van het einde was dit nog steeds zo en de Belgische ploeg moest zich niet ongerust maken, zij hadden de meeste punten en het was aan de andere teams om initiatief te nemen. Dat bleef zo tot twee uur voor het einde, toen Bugdahl - Pfenninger een uitlooppoging waagden maar vlot werden bijgebeend door de drie andere leidersploegen.

1 Italiaanse achtervolging: is een ploegenachtervolging over een voorafbepaalde afstand waarbij het resultaat wordt bepaald door de eindtijd van de renners die overblijven van elke ploeg na het voltooien van de laatste ronde (bij elke ronde valt één renner per ploeg af).

Een kwartiertje later was het aan Van Looy - Post om de leiding te nemen, met een ronde voorsprong, maar aldra kwamen de drie andere leidersploegen hen vervoegen. Even later hielden Van Steenbergen - Severeyns het voor bekeken en namen een ronde voorsprong. Zij werden echter bijgehaald door de ploeg Van Looy - Post en de ploeg Bugdahl - Pfenninger. Bucher - Arnold moesten afhaken en keken tegen een ronde achterstand op. Dan kwam er nog een poging van Bugdahl - Pfenninger maar die werd even later teniet gedaan omdat de Rik-ploegen een ronde terugnamen. Gedurende de sprinten tijdens het laatste uur kwam er geen verandering, Van Steenbergen - Severeyns behielden de meeste punten en geen van de drie leidersploegen kon een ronde nemen. Rik en Miel sloten dus de zesdaagse als winnaar af en behaalden na Dortmund een tweede zesdaagsezege van het seizoen.

De eindstand:

1.	Van Steenbergen - Severeyns		662 punten
2.	Bugdahl - Pfenninger		462
3.	Van Looy - Post		260
4.	Arnold - Bücher	op 1 ronde	166
5.	Faggin - Terruzzi	op 2 ronden	246
6.	Gillen - Rüegg		193
7.	Lykke - Roggendorf	op 3 ronden	394
8.	Plattner - Armin von Büren	op 4 ronden	220
9.	Wirth - Emil von Büren		143
10.	Frischknecht - Strehler	op 7 ronden	189
11.	Signer - Tiefenthaler	op 10 ronden	270
12.	Eugen - Walliser	op 12 ronden	165
13.	Meier - Wickihalder	op 23 ronden	131
14.	Maurer - Baumann	op 30 ronden	91

1962 met Fredy Rüegg

De klasseploegen staan weer aan de start van de zesdaagse. Rik Van Steenbergen verlaat zijn nieuwe maat, Palle Lykke, om weer zoals vroeger Emiel Severeyns aan zijn zijde te hebben. De zucht naar nationale ploegen kreeg dus de bovenhand. En Lykke startte met zijn landgenoot Freddy Eugen als een volkomen Deense formatie. Verder waren er de ploegen: Rudi Altig - Sigi Renz, Klaus Bugdahl - Fritz Pfenninger, Ferdinando Terruzzi - Leandro Faggin (andermaal de nationale reflex). Peter Post kreeg Reginald Arnold aan zijn zijde, bij gebrek aan Nederlandse (of Australische) krachten. Oscar Plattner moest het doen met Rolf Graf[2]. De Deen Jens Sörensen werd gekoppeld aan Arthur Frischknecht, de Duitser Günther Ziegler aan Peter Tiefenthaler, zijn landgenoot Rolf Roggendorf aan Heinz Laüppi. De traditionele Zwitserse ploegen Werner Weckert - Armin Wegmann, Roland Zöffel - Emil von Büren en Leo Wickihalder met Kurt Gimmi. Enigszins vreemde eend in de bijt was Egard Sorgeloos, die gekoppeld was aan Fritz Gallati, die voornamelijk naam maakte als stayer.

Fredy Rüegg

De koppelgenoot van onze vriend Wirth, was de winnaar van de Ronde van Zwitserland in 1960, Alfred of Fredy Rüegg. Later zou hij ook nog kampioen van Zwitserland worden. Een gekende naam maar geen hoogvlieger op de wielerbanen. Enkel in de achtervolging op nationaal vlak genoot hij enige bekendheid en behaalde hij enkele titels. Als geboren Zürichnaar kon hij weliswaar niet ontbreken in de zesdaagse van die stad.

Gerrit Schulte nam de honneurs waar met het lossen van het startschot voor deze zesdaagse. Op de eerste avond was er opnieuw een pony als premie voorzien. Het koppel Post-Arnold won de spurt en Arnold reed een ereronde op de rug van de pony. Peter Post die zijn ploegmaat wilde navolgen, deed hetzelfde maar viel.

Bugdahl - Pfenninger sloot de avond winnend af met Arnold-Post in dezelfde ronde. De andere ploegen volgden op een ronde of meer, zoals Rüegg - Wirth die tiende stonden op 3 ronden.

De tweede avond werd gekenmerkt door een lang uitgesponnen jacht die ruim een uur aanhield. Grote animatoren waren Lykke en Eugen die tot driemaal toe alleen aan de leiding kwamen. Uiteindelijk moesten zij toch Van Steenbergen - Severeyns en Altig - Renz naast zich dulden in de nulronde. Voor de kleinere ploegen was deze jacht een echt Waterloo. Sommige teams moesten zelfs tot 14 ronden toegeven. Het hoogtepunt van deze tweede avond was de spurt voor de auto. Bijna als naar gewoonte won Fritz Pfenninger deze premie, voor Lykke, Tiefenthaler en Renz, en stalde aldus een achttiende auto in zijn garage. Fritz en ploegmaat Klaus wonnen ook een spurt waarvan de winnaar een week op vakantie kon in Arosa. Rüegg - Wirth bleven na het vallen van de avond op 4 ronden maar rukten op naar de 8ste plaats.

Op maandag stond dan een 100 km ploegkoers op het programma. Aan deze koers was een premie van 4.000 Zw. Fr. verbonden voor de winnaars. Deze premie stak Pfenninger, andermaal, op zak door de eindspurt te winnen voor Lykke en Altig. Deze ploegen liepen hiermee een ronde uit en konden zo Van Steenbergen - Severeyns en Arnold-Post vervoegen aan de leiding. Afvallingsritten stonden eveneens op het programma. Langs de ene kant won

2 Dit was het laatste optreden van Rolf Graf op de wielerbaan was. Na nog een paar pogingen op de weg moest hij zijn carrière beëindigen ten gevolge van een zwaar verkeersongeval in het begin van het wegseizoen 1963 (cfr. het gedeelte van Rolf Graf in het artikel over FAEMA 1957 verderop in Waaiers 2-2).

Plattner voor Frischknecht, bij de ploegmaten won Rik I voor Pfenninger en Renz. In de finale won Van Steenbergen tegen Plattner en streek zo een winnaarspremie op van 2.000 Zw. Fr. Op het einde van de avond bleven de vijf favorietenploegen netjes aan de leiding met Altig - Renz op kop met de meeste punten. Rüegg - Wirth bekleedden een 7de plaats en bleven op 4 ronden.

Oscar Plattner wint een sprint van Fritz Pfenninger in een Zesdaagse van Zürich

Op de slotavond ontbonden Bugdahl en Pfenninger hun duivels en sloten aldus de zesdaagse winnend af. Zij bleven evenwel in dezelfde ronde als de vier andere leidende koppels en waren enkel winnaars met slechts 6 punten voorsprong op Altig - Renz. Onze vriend Max Wirth eindigde uiteindelijk op een 9de plaats.

De eindstand:

1.	Bugdahl - Pfenninger		331 punten
2.	Altig - Renz		325
3.	Lykke-Eugen		282
4.	Arnold - Post		234
5.	Van Steenbergen - Severeyns		177
6.	Faggin - Terruzzi	op 2 ronden	212
7.	Graf - Plattner	op 5 ronden	286
8.	Sörensen - Frischknecht	op 6 ronden	187
9.	Rüegg - Wirth	op 7 ronden	229
10.	Laüppi - Roggendorf	op 8 ronden	108
11.	Weckert - Wegmann	op 11 ronden	
12.	Gallati - Sorgeloos	op 14 ronden	
13.	Signer - Tiefenthaler	op 16 ronden	
14.	Zöffel - Emil von Büren	op 24 ronden	
15.	Gimmi - Wickihalder	op 25 ronden	

Fritz Pfenninger op weg naar een volgende zesdaagse. De grote wagen als resultaat van alle gewonnen autosprints?

Het Hallenstadion in Zürich. In 2009 was er een grootscheepse renovatie, vooral binnen.

1963 met Arthur Frischknecht

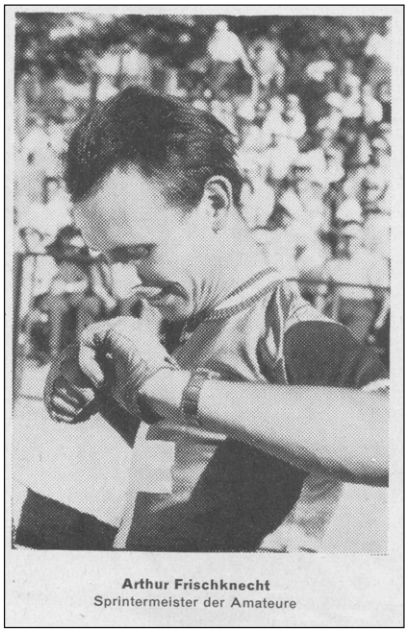

Met dank aan Guy Crasset voor de foto

In de uitgave van 1963 komen vooral vier koppels in aanmerking voor de zege: de klassiekers Palle Lykke - Freddy Eugen, Klaus Bugdahl -Sigi Renz, Peter Post - Fritz Pfenninger en last but not least, de twee Rikken, Van Steenbergen - Van Looy, die in de nationale Belgische trui aantraden. Daarnaast enkel ploegen van tweede orde waarbij een buitenlandse goede pistier gekoppeld worden aan een Zwitser: Dieter Kemper - Fritz Gallati, Lucien Gillen - Roland Zöffel, Horst Oldenburg - Peter Tiefenthaler en Leon Vandaele - Oscar Plattner. Naast de typisch Zwitserse ploegen: Werner Weckert - Armin Wegmann, Fredy Rüegg - Walter Signer, Rolf Graf - Kurt Gimmi, Rolf Maurer - Heinz Laüppi en onze vriend Max Wirth werd gekoppeld aan Arthur Frischknecht. Daarnaast een Italiaanse en een Franse ploeg: Giuseppe Beghetto - Leandro Faggin en André Retrain - Jean Raynal. Een gebrekkig deelnemersveld dus.

Alhoewel, ter verantwoording, er op het laatste moment enkele wijzigingen werden doorgevoerd: Willi Altig zou Ferdinando Terruzzi vervangen aan de zijde van Oscar Plattner, maar die kon ook niet starten en werd vervangen door een derde, Leon Vandaele. Retrain kwam in plaats van de Spanjaard Francisco Tortella en Horst Oldenburg verving Miel Severeyns. Ook met de kampioenenploeg Van Steenbergen - Van Looy waren er troubles. Vooral met Van Looy. In de wedstrijd München-Zürich was hij niet aan de start verschenen en daarom kreeg hij een boete van 3.000 Zw. Fr., het bedrag dat hij zou bekomen als startgeld. Dat zou dan voor de start van de zesdaagse geregeld zijn, maar toen Van Looy met de wagen aankwam in Zürich bleek niets in orde. Een tussenkomst van de Belgische voorzitter van de B.W.B. bij de Zwitserse voorzitter en de organisator van München-Zürich bleek vruchteloos. Tenslotte kon Rik starten met de belofte dat het startgeld van München-Zürich zou afgetrokken worden van de verdiensten in de zesdaagse. Arthur Frischknecht was voornamelijk op de baan bekend. Hij was Zwitsers kampioen sprint bij de liefhebbers in 1958 en vijf jaar later was hij tweede in het nationaal kampioenschap stayers achter Peter Tiefenthaler en voor Heinz Laüppi, beiden aan de start van deze zesdaagse.

Op het einde van de eerste dag stond Pfenninger - Post aan de leiding, met Bugdahl - Renz in dezelfde ronde. De twee Rikken moesten al een ronde toegeven. Lykke - Eugen hadden hun dag niet en stonden slechts twaalfde op drie ronden en hadden geen enkel punt gesprokkeld. Wirth - Frischknecht strandden op de gebruikelijke 9de plaats, eveneens op drie ronden.

Na de tweede dag werd het verschil tussen de vier kopploegen en de rest bevestigd. De Denen konden terugkomen tot op een ronde van de drie leidersploegen en de rest volgde al op 6 ronden en meer. Op maandagavond dan was er een ploegkoers voorzien van 100 minuten. Voor de winnaars was er 5.000 Zw. Fr. klaargelegd. Post - Pfenninger er Bugdahl - Renz bleken de sterkste koppels. Na 25 ronden dubbelden ze de rest, om dat nog eens over te doen juist voor het einde. De spurt werd gewonnen door Pfenninger voor de Duitser Bugdahl. Lykke - Eugen en de Rikken moesten uiteindelijk een ronde toegeven. Maar de andere ploegen nog veel meer: 2 ronden voor Beghetto - Faggin, 3 voor Kemper - Gallati terwijl Plattner - Vandaele en de Fransen Raynal - Retrain niet minder dan 12 ronden verloren. Op dinsdagochtend was er terug een hergroepering vooraan in de zesdaagse, maar Post en Pfenninger waren de autoritaire leiders met meer dan 100 punten voorsprong op de anderen. Deze stand bleef dezelfde tot de middag, waarbij Zöffel - Gillen nog enigszins de schijn konden redden op 2 ronden van

de vier leidersploegen, maar de anderen volgden op 8 tot 32 ronden (Retrain - Raynal). Onze vriend Wirth met zijn maat Frischknecht was 8ste op niet minder dan 11 ronden, Plattner - Vandaele, toch geen doetjes, stonden op 19 ronden! Een teken dat de leidersploegen meer dan inspanningen gedaan hadden om hun onderlinge strijd te beslechten, zonder resultaat voorlopig.

Valpartij tijdens de Zesdaagse van Zürich in 1963 Tiefenthaler (10), Bugdahl (9), Lykke (7) en Beghetto ontsnappen eraan, Frischknecht (1) en Wirth (r) zijn de slachtoffers

Op de voorlaatste dag van deze zesdaagse was het Hallenstadion tot in de nok gevuld. De organisatoren spraken van 13.000 toeschouwers! Een speciale attractie vormde de autospurt die niet langer op de tweede dag plaats vond. De strijd begon met de twee Rikken op tien ronden voor het einde, gevolgd door de ploegen Post-Pfenninger, deze laatste habitué van deze sprint, en Vandaele met zijn kompaan/spurter Plattner. Deze laatste nam de leiding over samen met Tiefenthaler. De beide Rikken verdwenen uit de kop. Lykke sprong dan naar voor, de spurters Pfenninger en Plattner volgden. Plattner sloot Pfenninger in maar in de laatste bocht moest hij toch toegeven aan Palle Lykke, die de spurt won voor Pfenninger, Tiefenthaler, Plattner en Beghetto.

De grote ploegen spelden de les tijdens de drie jachten van de voorlaatste avond zodat verschillende ploegen een nog grotere achterstand opliepen. Van Looy - Van Steenbergen hadden de leiding voor de laatste dag. Zij deelden met Lykke - Eugen dezelfde ronde. Een ronde later volgden Post-Pfenninger en Bugdahl - Renz. Zöffel - Gillen op de vijfde plaats moest al 4 ronden toegeven. Onze landgenoot Vandaele had 14 ronden achterstand en van onze vriend Wirth was geen spoor meer in de stand. Had hij opgegeven of was er een val geweest. Wij konden het niet opmaken uit de diverse verslagen.

Voor de laatste avond kon er geen muis meer bij in het Hallenstadion. De limiet van 13.000 toeschouwers werd andermaal gehaald. Intussen hadden de ploegen Pfenninger en Bugdahl

hun ronde achterstand ingehaald zodat de finale begon met vier leidersploegen, waarvan Pfenninger-Post de meeste punten hadden. Helse jachten volgden elkaar op en de vijfde ploeg moest tegen minimaal 4 ronden achterstand aankijken. Op 14 minuten van het einde brak dan de fatale jacht van het koppel Pfenninger-Post los. Het Zwitsers-Nederlands koppel ging, fantastisch aangemoedigd door de menigte, aan de haal en enkel de Duitsers konden volgen. Acht volle minuten duurde het spektakel en de twee Rikken moesten zich er uiteindelijk bij neerleggen. Op 6 minuten voor het einde sloegen de twee koppels eindelijk de bres door de ronde te nemen. Met hun puntenaantal waren de Nederlander en de Zwitser zeker van hun zaak, maar op 4 minuten voor het einde volgde een laatste aanval van de Duitsers. Zij kwamen evenwel niet verder dan een halve ronde. Een ploeg haalde het einde niet: Graf- Gimmi. Post won zo zijn 18de zesdaagse, voor Pfenninger was het de 12de.

De eindstand:

1.	Pfenninger - Post		330 punten
2.	Bugdahl - Renz		204
3.	Van Looy - Van Steenbergen	op 1 ronde	220
4.	Lykke - Eugen		112
5.	Gillen - Zöffel	op 4 ronden	252
6.	Gallati - Kemper	op 9 ronden	220
7.	Oldenburg - Tiefenthaler	op 10 ronden	256
8.	Beghetto - Faggin		163
9.	Weckert - Wegmann	op 14 ronden	237
10.	Plattner - Vandaele	op 16 ronden	207
11.	Rüegg - Signer	op 19 ronden	254
12.	Laüppi - Maurer	op 27 ronden	149
13.	Raynal - Retrain	op 34 ronden	207

Ge hadt erbij moeten zijn .... (1)

Frans Verbeeck in Heverlee

door Hans Vandeput

3 april 1975, locatie: Heverlee, aankomstplaats van de voorlaatste halve rit Waremme-Heverlee in de Ronde van België voor profs. Het was toen nog een gouden tijd voor de wielerliefhebber: geen VIP- gedoe, geen toegangs- of doorlaatbewijzen, geen stewards, vrije toegang tot het rennerskwartier en voor de renners geen bloembakken in de straten, geen verkeersremmers, geen rotondes en geen artificiële wegversmallingen. Ik had mij opgesteld enkele tientallen meters na de aankomstlijn op een verhoogde berm zodat ik de rennersbewegingen vrij goed kon volgen. De speaker kondigde aan dat één renner met voorsprong de laatste km. was ingegaan: Johan De Muynck. En inderdaad: in de verte dook een Brooklynrenner op, dat moest dus De Muynck zijn. Hij kwam zegevierend over de eindmeet, ongeveer een halve minuut later gevolgd door Eddy Verstraeten en nog een minuut later door streekrenner Staf Hermans van het IJsboerke-team die nog net uit de greep van het peloton bleef. Er was tumult waar te nemen in de voorste gelederen van de grote groep: geduw en getrek. Uiteindelijk won de Nederlander Theo Smit de pelotonspurt voor Freddy Maertens, Frans Verbeeck, Marcello Osler en Marc Demeyer. Na het binnenlopen van de renners begaf ik mij midden de rennersmeute en was getuige van een hevig dispuut tussen Theo Smit en Frans Verbeeck. Er werden scheldwoorden naar mekaar geslingerd en het kwam zelfs tot een handgemeen tussen beiden. Verbeeck greep Smit bij de keel en beweerde dat hij de grote boosdoener was door zijn handen niet thuis te houden in volle eindsprint. Ik kon dit tafereel vastleggen op de gevoelige plaat met mijn fototoestelletje - dat we toen een 'kodak' noemde - en dat ik gekregen had ter gelegenheid van mijn Heilige Communie van een achtertante. Ik heb de foto nu, 47 jaren later, terug tevoorschijn gehaald uit de blikken koekendoos om het voor Waaiers te publiceren!

Frans Verbeeck in 'discussie' met Theo Smit

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stel ik open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, …

Ik zie wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. Ik behou mij het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat ik als tussenpersoon fungeer.

Ikzelf ben steeds geïnteresseerd in de overname van truien uit de periode 1950-1980:

Contact: desmetjm@gmail.com

1976 ZOPPAS

In 1976, reden de renners van ZOPPAS / SPLENDOR / SINALCO in drie verschillende truien gedurende het seizoen:

1 - Zoppas,

2 - Zoppas - Sinalco,

3 - Zoppas - Splendor - Sinalco.

Ik had graag geweten vanaf wanneer of tot wanneer de renners in die bepaalde truien reden.

Contact: Manuel Azevedo: mbfazevedo@gmail.com

1988 INTRAL

In 1988, startte de INTRAL-ploeg zonder extra sponsors op de trui.

Slechts een tijdje later reden de renners in een trui met dezelfde kleuren als hierboven vermeld maar met de namen van Intral, Ricoh, NEC en Euroclean erop vermeld.

Ik had graag geweten vanaf wanneer Ricoh, NEC en Euroclean co-sponsors werden?

Contact: Manuel Azevedo: mbfazevedo@gmail.com

Gezocht:

- Koers nummers 1, 2 en 22 t.e.m. 30
- Urtekaria (Javier Bodegas) jaarboeken
- Almanacco del Ciclismo (Lamberto Righi/Davide Cassani) jaarboeken
- Velo 1956, 1957 en 1960

Contact: Stefaan Degryse (stefaan@waaierstijdschrift.be)

Weetjes

In deze rubriek ben ik bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op, ik ben een kritische lezer.

Expo Willem II-Gazelle-wielerploeg.

Algemene gegevens.

- Sigarenmakerijmuseum.
- Oranje Nassau-straat 8b Valkenswaards.
- Opening museum van Woensdag t/m Zaterdag van 13.00 tot 17.00 uur.
- Entree € 6.00, incl. toegang voor valkerijmuseum.
- Voor info: Theo van Sambeek 0622744326 theosambeek@gmail.com

In het sigarenmakerijmuseum te Valkenswaard wordt een unieke expositie gehouden van wielerploeg Willem II-Gazelle uit de jaren 1966 t/m 1970.

Als een van de blikvangers de fiets van Harm Ottenbros waarop hij wereldkampioen is geworden, helaas is Harm begin mei overleden.

Verder vele honderden foto's, uit archieven en van verzamelaars. Ook mooie foto's van de fotograaf uit die tijd Tony Strouken.

Een bijzonder compleet archief uit de kelders van Willem II en Gazelle zijn samengebracht en is in te zien, met alles wat met de ploeg te maken heeft gehad.

De originele kleding, foto's van alle renners, sigarenbandjes, hotelbonnen, benzinebonnen, vliegtickets, rekeningen van petje en foto's, briefwisseling tussen Willem II en Gazelle, de baanfiets René Pijnen op een echt stuk wielerbaan Amsterdam Oud Sloten, contracten en gegevens van alle renners, salarissen enz..

Boeken, films en geluidsfragmenten.

Op zondag 14 augustus is de opening van de expositie, reünie, en boekpresentatie, dit alleen voor genodigden.

Open voor publiek, vanaf woensdag 17 augustus, tot en met 15 oktober tijdens de openingstijden van het museum.

Woensdag t/m zaterdag van 13.00 tot 17.00 uur.

Adres: Oranje Nassau-straat 8b in Valkenswaard.

Het boek is onder voorbehoud te bestellen bij sportmedia@hetnet.nl. Je krijgt dan vooraf bericht over het verschijnen en de prijs om dan eventueel een definitieve bestelling te plaatsen.

Wielerbeurzen

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele-Delle (de zaal ligt achter de kerk langs de Gewestweg N26 Leuven-Mechelen).

18/06/2022 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Gent in zaal Seleskest, Sint-Salvatorstraat 28, 9000 Gent

27/08/2022 van 9.00u tot 14.00u

Info en reservaties: Eddy Ghys: 0473/964 971 eddy.ghijs@telenet.be

Opgelet sinds 1 januari 2020 is te Gent de Lage Emissiezone (=binnen de ring R40) in voege getreden. De zaal ligt binnen deze zone. Raadpleeg deze website voor verdere informatie:

https://stad.gent/nl/mobiliteit-openbare-werken/lage-emissiezone

---

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Sint-Willebrord in het dorpshuis De Lanteern, Dorpsstraat 119, 4711 EG Sint Willebrord, Nederland.

In het najaar (datum nog onbekend). Info via https://sportmediashop.nl op de startpagina en ook op twitter-wielersportboeken

Info en reservaties: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Voetbal- en wielerbeurs in Luik in Centre Sportif, Rue Ernest Malvoz 2, 4020 Bressoux, Luik

03/09/2022 van 9:00u to 12.00u

Info en reservaties: boursedeliege@gmail.com

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

15/10/2022 van 09:00 tot 13:00

Voetbal- en wielerbeurs in Kermt in Zaal Kermeta, Diestersteenweg, 3510 Kermt

Info en reservaties: Gilbert Vanoppen: 0477/890 169 - hpc2000@skynet.be

---

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée, 19, 4520 Wanze

18/02/2023 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Het zou ook de bedoeling zijn een vervanging te voorzien van de verdwenen beurzen in Herentals en Hooglede.

Boeken

Binnenkort verwacht:

Een boek over Dirk Baert, Met Wilskracht naar de top! Wereldkampioen Dirk Baert

Met Wilskracht naar de top! Wereldkampioen Dirk Baert

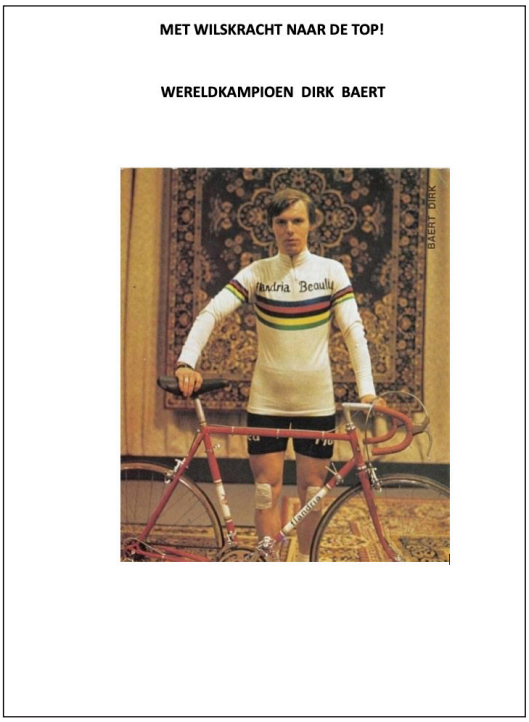

Beperkte oplage

Prijs: € 20,- (Per post € 22,-)

Auteur: Willy De Bouvrie.

Verkrijgbaar bij de auteur en via https://sportmediashop.nl (niet in de boekhandel).

Formaat: 21 x 29 cm.

Harde kaft. 160 pagina's

Ruim geïllustreerd.

Een halve eeuw geleden werd Dirk Baert wereldkampioen op de piste.

Vele wielerboeken over renners zijn in de loop ter tijd verschenen, zelfs van coureurs die geen regenboogtrui om de schouders hebben gehad. Maar van Dirk Baert is nooit zijn biografie opgetekend.

Hoog tijd dat er wel een boek kwam zodat de West-Vlaming in het rijtje staat van streekgenoten als Armand Desmet, Henri 'Ritten' De Wolf, De rennersfamilie De Munster en Roger Desmet, de oudere broer van Armand 'Manten' Desmet.

Om nog niet te spreken van Briek Schotte, die zelfs tweemaal de wereldtitel veroverde, namelijk in Valkenburg (1948) en Moorslede (1950).

In het Italiaanse Varese werd Dirk Baert wereldkampioen achtervolging. In deze uitgave wordt uitgebreid stilgestaan bij die wereldtitel maar ook wordt gewag gemaakt van de ganse carrière van Baert welke met inbreng van de familie Baert is opgetekend.

De vele foto's – veelal onuitgegeven – brengen de carrière aantrekkelijk in beeld. Na een halve eeuw eindelijk terecht aandacht voor een gewezen wereldkampioen.

Catalogus Wielersportboeken - Wielersportliteratuur uit Nederland en Vlaanderen Deel I 1889- 1989

Auteur: Harrie Heinen

Verkrijgbaar via https://sportmediashop.nl

Formaat: 21 x 29 cm.

Zachte kaft. 250 pagina's

In 1980 verscheen het boek "Een eeuw Nederlandse Wielersport" van auteur Wim van Eyle. In de uitgave twee pagina's met een bibliografie van wielerboeken die was samengesteld door de verzamelaars Wim van Eyle (Nl.) en Jozef Hamels (B.). Uiteraard werden door vele verzamelaars nieuwe titels aangedragen, terwijl per jaar vele nieuwe titels verschenen. Dat resulteerde in

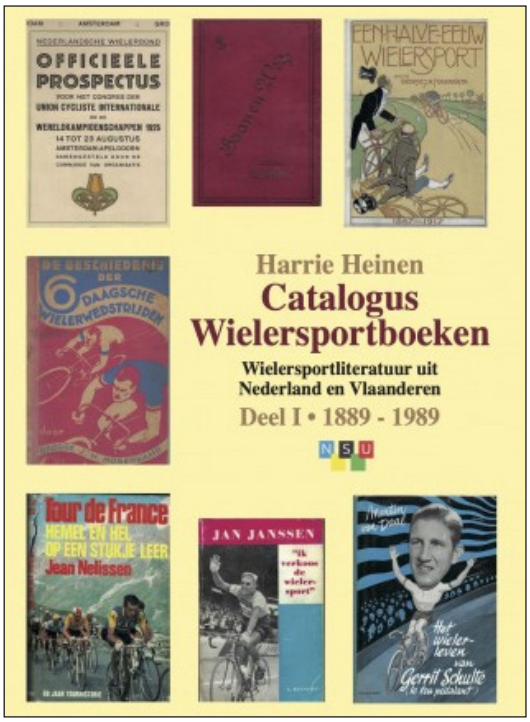

een pocketuitgave in 1990: “Nederlandse en Vlaamse Wielerliteratuur 1894-1990”, wederom aan de hand van Wim van Eyle met 710 titels.

In 2000 stond een nieuwe uitgave gepland maar het initiatief van Harrie Heinen (Heerlen) deed een nieuw boek in de ijskast zetten. Hij introduceerde de site www.wielersportboeken.nl/be waardoor alle verschenen boeken digitaal werden gecatalogiseerd. Het betekende een doorbraak voor de wielerverzamelaars, mede doordat op elk moment nieuwe uitgaven direct geregistreerd werden.

In 2018 besloot Harrie Heinen dat naast de site ook een fysiek boek van de bibliografie moest verschijnen omdat verzamelaars ook graag bladeren in een uitgave die hun collectie weergeeft. In 2021 verscheen Deel I (1889-1989) van dit boek.

In de zomer van 2022 staat de verschijning van Deel II voorzien. Daarin de titels van wielersportboeken die verschenen zijn in de periode 1990 - 2009. Een dikkere uitgave want het worden meer dan 250 pagina’s. Net als Deel I zal het tweede deel een beperkte oplage hebben. De prijs is nog onbekend maar geïnteresseerden kunnen vrijblijvend een ‘voorbestelling’ van het boek doen. Vooraf krijgen zij bericht omtrent de prijs om definitief te beslissen. Aanmeldingen via sportmedia@hetnet.nl

---

Voor de verzamelaars die de serie willen volmaken. Het is de bedoeling dat er een opstart komt van een het nummer 27 van Helden in de Wielersport in Brabant.

FAEMA (deel 3)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

1957: G.S. FAEMA, G.D. FAEMA en GRANOLLERS-FAEMA

De renners van G.S. FAEMA

1. AERENHOUTS Frans (Bel) ° 04/07/1937 - *onafhankelijke vanaf 28/08/1957*
2. BLOCKX Fernand (Bel) ° 01/12/1923 - *Tour de Belgique*
3. BORCY Jean (Bel) ° 24/08/1929
4. CIAMPI Silvano (Ita) ° 22/02/1932
5. DECOCK Roger () (Bel) ° 20/04/1927
6. DERYCKE Germain (Bel) ° 02/11/1929
7. DESMET Gilbert (Bel) ° 03/02/1931
8. EMILIOZZI Alberto Luigi (Ita) ° 15/11/1930
9. ERNZER Marcel (Lux) ° 23/03/1926
10. FINI Giacomo (Ita) ° 14/04/1934
11. GAUL Charly (Lux) ° 08/12/1932
12. GILLEN Lucien “Lull” (Lux) ° 07/10/1928 *
13. GIRARDINI Césare (Ita) ° 03/01/1934
14. GOLA Otello (Ita) ° 12/10/1931
15. GRAF Rolf (Zw) ° 19/08/1932
16. GRONDELAERS Robert (Bel) ° 28/02/1933
17. HOEVENAERS Joseph “Jos” (Bel) ° 30/11/1932
18. KERCKHOVE Norbert “Schotje” (Bel) ° 21/10/1932
19. KOBLET Hugo (Zw) ° 21/03/1925
20. LUYTEN Henri “Rik” (Bel) ° 11/07/1931
21. METRA Giovanni (Ita) (Bel) ° 02/08/1933
22. MORESI Attilio (Zw) * 26/07/1933
23. PAVESI Giorgio (Ita) ° 24/10/1931
24. PELLEGRINI Armando (Ita) ° 03/06/1933
25. SCAPPINI Gabriele (Ita) ° 01/09/1931
26. SCHELLENBERG Max (Zw) ° 06/10/1927
27. SCHILS Jozef (Bel) ° 04/09/1931
28. SCHROEDERS Willy (Bel) ° 09/12/1932
29. STREHLER René (Zw) ° 13/04/1934
30. VANDAELE Leon (Bel) ° 24/02/1933
31. VAN LOOVEREN Frans (Bel) ° 22/06/1932
32. VAN LOOY Henri “Rik” (Bel) ° 20/12/1933
33. VERHELST Jozef (Bel) ° 27/11/1932
34. VERPLAETSE Roger (Bel) ° 24/10/1931

DS: DRIESSENS Guillaume (Bel) ° 04/05/1912
GUERRA Learco (Ita) ° 14/10/1902

Commentaar

*: Werd door Het Belang van Limburg voor de Tour du Luxembourg bij FAEMA aangekondigd. Dit kan een foute berichtgeving zijn. Gezien zijn aanwezigheid bij FAEMA in 1958, hebben wij hem ook voor 1957 bij FAEMA weerhouden.

De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA:

1. BERTRÁN PANEDÉS Antonio (Sp) ° 18/11/1933
2. BOTELLA RODRIGO Salvador (Sp) ° 27/03/1929 §
3. BOVER PONS Miguel (Sp) ° 14/02/1928 *
4. CHACÓN DÍEZ Miguel (Sp) ° 14/01/1930 §
5. COMPANY BAUZÁ Gabriel (Sp) ° 16/05/1930 § $
6. GALDEANO PORTILLO Jesús (Sp) ° 06/01/1932 §
7. ITURAT GIL Vicente (Sp) ° 22/08/1928 §
8. MAS ARBONA Gabriel (Sp) ° 09/03/1933
9. PACHECO FONT Miguel (Sp) ° 05/09/1931 €

DS: TORELLÓ Miguel (Sp)

Commentaar

§: Giro voor Ignis-Doniselli. Poblet reed in Italië het hele seizoen voor Ignis, en in Frankrijk voor St Raphaël (net als Bahamontes).

*: De situatie van Miguel Bover Pons is niet duidelijk. In El Mundo Deportivo wordt een contract met G.S. FAEMA Internacionales (Trofeo Jaumandreu) aangekondigd, maar dat lijkt ons moeilijk te combineren met zijn ander “internationaal” contract met St Raphaël Géminiani. In Spanje reed hij blijkbaar hoofdzakelijk voor G.D. FAEMA (Matoral, G.P. Nacional, Vuelta a Andalucía), maar anderzijds de Volta a Catalunya voor C.C. GRANOLLERS-FAEMA. Wij hebben besloten hem als behorend bij G.D. FAEMA te aanzien.

$: Gabriel Company Bauzá behoorde volgens ons bij C.C. GRANOLLERS-FAEMA (G.P. Nacional, Vuelta a Rioja, G.P. Ondarroa, G.P. Alicante), maar werd regelmatig “uitgeleend” aan G.D. FAEMA (Vuelta a Levante, Matoral, Trofeo Jaumandreu, G.P. Eibar, Volta a Catalunya).

€: Miguel Pacheco Font behoorde volgens ons bij C.C. GRANOLLERS-FAEMA (G.P. Nacional, G.P. Ondarroa, G.P. Alicante), maar werd regelmatig “uitgeleend” aan G.D. FAEMA (Vuelta a Andalucía, Vuelta a Levante, Matoral, Trofeo Jaumandreu, Vuelta a Rioja, Volta a Catalunya).

De renners van C.C. GRANOLLERS-FAEMA (vanaf maart)

1. COMPANY BAUZÁ Gabriel (Sp) ° 16/05/1930 § $
2. MOSTAJO GUTIÉRREZ Santiago (Sp) ° 15/09/1932
3. PACHECO FONT Miguel (Sp) ° 05/09/1931 €
4. POBLET ORRIOLS Miguel (Sp) ° 18/03/1928 §
5. RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (Sp) ° 08/01/1925 §
6. SAURA NAGORE Gabriel ° 06/04/1928 - *alleszins Volta a Catalunya, mogelijk hele seizoen*
7. SEGU SORIANO José (Sp) ° 08/03/1935
8. SERRA GIL José (Sp) ° 12/11/1923 §
9. TROBAT GARCÍAS Andrés (Sp) ° 04/09/1925

Commentaar

§: Giro voor Ignis-Doniselli. Poblet reed in Italië het hele seizoen voor Ignis, en in Frankrijk voor St Raphaël (net als Bahamontes).

$: Gabriel Company Bauzá behoorde volgens ons bij C.C. GRANOLLERS-FAEMA (G.P. Nacional, Vuelta a Rioja, G.P. Ondarroa, G.P. Alicante), maar werd regelmatig “uitgeleend” aan G.D. FAEMA (Vuelta a Levante, Matoral, Trofeo Jaumandreu, G.P. Eibar, Volta a Catalunya).

€: Miguel Pacheco Font behoorde volgens ons bij C.C. GRANOLLERS-FAEMA (G.P. Nacional, G.P. Ondarroa, G.P. Alicante), maar werd regelmatig “uitgeleend” aan G.D. FAEMA (Vuelta a Andalucía, Vuelta a Levante, Matoral, Trofeo Jaumandreu, Vuelta a Rioja, Volta a Catalunya).

Truien

1 *2* *3*

1. Zowel in Spanje als in de rest van Europa
2. Volgens Mémoire du Cyclisme gebruikt in de Volta a Catalunya, mogelijk samen met trui 1.
3. Gebruikt in de internationale wedstrijden. Waarschijnlijk niet, of hoogstens occasioneel in Spanje gebruikt, al dragen de nieuwkomers in de Spaanse publiciteitskaarten reeks deze trui.

De in Spanje in 1956 gebruikte trui, met GD. FAEMA in de witte band werd, voor zover wij konden nagaan, niet meer gebruikt.

Wij hebben geen zekerheid over de door C.C. Granollers gebruikte trui wegens gebrek aan voldoende duidelijk fotomateriaal. Zowel foto's van Poblet als navraag in Spanje laten ons toe aan te nemen dat dit meer dan waarschijnlijk gewoon een model 1 FAEMA-trui was.

Overwinningen

De renners verbonden aan FAEMA behaalden in totaal 215 zeges (waarvan twee ploegentijdritten en 16 overwinningen voor Italiaanse onafhankelijken), met op de eerste plaats Rik Van Looy (32 overwinningen). Hiervan kunnen 189 zeges met zekerheid aan een van de FAEMA-ploegen toegewezen worden en 24 met zekerheid aan een andere ploeg. Van de 189 overwinningen werden er 139 (waaronder een ploegentijdrit en de 16 in wedstrijden voorbehouden aan Italiaanse onafhankelijken) door de internationale ploeg G.S. FAEMA behaald, 33 door het Spaanse hoofdfiliaal G.D. FAEMA en 17 (waaronder een ploegentijdrit) door het tweede filiaal, C.C. GRANOLLERS-FAEMA.

De zege van Rik Luyten, in clubtrui, in Bornem wordt niet meegeteld bij de FAEMA-overwinningen, gezien hij geen trui van FAEMA of van een nationale (of provinciale) selectie droeg. Voor deze wedstrijd aanzien wij hem als het equivalent van een individueel. Ook de overwinning van Rik Van Looy in de Scheldeprijs, waar hij vreemd genoeg een Touring trui (zijn ploeg uit 1954, die in 1957 niet meer bestond) droeg, wordt niet meegeteld. Deze overwinningen wijzen we in onze telling aan geen enkele ploeg toe.

Nevenklassementen of baanwedstrijden worden in deze telling niet meegerekend, maar desgevallend wel vermeld bij de voornaamste overwinningen. Indien een nationaal kampioenschap toegekend werd via een klassement over verschillende wedstrijden worden zowel deze wedstrijden als het totaalklassement als een aparte zege aanzien. Overwinningen in Italiaanse wedstrijden voor onafhankelijken worden ook meegeteld, hun specifiek karakter wordt wel vermeld.

De voornaamste zeges van G.S. FAEMA

Kampioenschap van Luxemburg (Charly Gaul)
Italiaans kampioenschap Onafhankelijken (Giacomo Fini)
Paris-Bruxelles (Leon Vandaele)
Liège-Bastogne-Liège (Germain Derycke)
Gent-Wevelgem (Rik Van Looy)
Kuurne-Brussel-Kuurne (Jozef Verhelst)
Omloop der Vlaamse Gewesten (Jos Schils)
Driezustersteden (Gilbert Desmet)
Omloop Het Volk (Norbert Kerkhove)
Tre Valli Varesine (Germain Derycke)
Coppa Bernocchi (Rik Van Looy)
Giro del Piemonte (Silvano Ciampi)
Trofeo Matteotti (Silvano Ciampi)
G.P. Industria e Commercio a Prato (Silvano Ciampi)
Milano-Mantova (Leon Vandaele)
Giro delle Alpi Apuane (Armando Pellegrini, wedstrijd voorbehouden voor onafhankelijken)
2 ritzeges Giro d'Italia (2 Charly Gaul)
Ronde van Nederland (Rik Van Looy)
Giro di Sicilia (Alberto Luigi Emiliozzi, wedstrijd voorbehouden voor onafhankelijken)
Driedaagse van Antwerpen (Leon Vandaele)

De voornaamste zeges van G.D. FAEMA

2 ritzeges Vuelta a España (2 Miguel Chacón Díez)

De voornaamste zeges van GRANOLLERS-FAEMA

Vuelta a Levante (Bernardo Ruíz Navarrette)

Een G.S. FAEMA trui, periode 1957-59

Het succes duurt voort, met een recordaantal overwinningen

1956 was heel succesvol geweest, met meer dan honderd overwinningen, waaronder een heuse klassieker als Paris-Bruxelles, maar vooral ook de Giro d'Italia, in Italië in die periode publicitair belangrijker dan de Tour de France. Bijgevolg werd al in november bevestigd dat de sponsoring zou voortgezet worden.

De ruggengraat van de ploeg zou grotendeels hetzelfde blijven. Vannitsen (meer een concurrent dan een steun voor Rik Van Looy en vertrokken naar Peugeot en Van Steenbergen), Keteleer (aangetrokken door zijn vroegere kopman Fausto Coppi om De Bruyne bij Carpano-Coppi bij te staan), Wim van Est en Briek Schotte (ook naar Peugeot) verlieten de ploeg. Leon Vandaele en Gilbert Desmet waren de voornaamste aanwinsten, naast Luyten, Hoevenaers en Verplaetse die de ploeg al eind 1956 vervoegden. Rik Van Looy bleef uiteindelijk bij FAEMA, ook al had hij een lucratief aanbod van Fausto Coppi gekregen om Carpano-Coppi te vervoegen[1].

Voor het Spaanse filiaal verliepen de zaken wat rommeliger. Vooreerst was er het geval Bahamontes. Na een lange soap (hij blijft/hij blijft niet/hij blijft toch/hij vertrekt toch) koos deze uiteindelijk voor St Raphaël voor zijn internationaal programma en voor AC Mobylette GAC voor zijn Spaans programma. Ook Poblet koos St Raphaël voor zijn Frans programma, maar zou in Spanje en Italië voor FAEMA rijden. Uiteindelijk, zoals beschreven in vorig hoofdstuk, waren zijn ambities niet compatibel met die van de Belgische klassieke kern en vooral dan die van Rik Van Looy, en zou hij in Italië voor Ignis en niet voor FAEMA rijden.

Toch was er opnieuw een uitgebreide en best kwalitatieve Spaanse kern, met onder meer Ruíz, Botella en Bover. Om voldoende renners in de Spaanse wedstrijden startgelegenheid te kunnen geven, werd deze ploeg na korte tijd in twee gesplitst. Naast de eigen sportclub Grupo Deportivo FAEMA werd ook een andere club uit de buurt van Barcelona, C.C. Granollers, gesponsord en kon FAEMA dus regelmatig twee ploegen aan de start brengen. Terwijl Miguel Torelló sportbestuurder van G.D. FAEMA bleef, hebben wij geen informatie wie die rol bij C.C. Granollers-FAEMA vervulde, mogelijk was het diezelfde Torelló. Ook over de gebruikte truien hebben we geen absolute zekerheid, maar we mogen aannemen dat het een gewone FAEMA-trui was.

Organisatorisch waren er nog enkele andere veranderingen. Driessens en Guerra bleven sportbestuurders van de internationale ploeg, maar de samenwerking met fietsen Van Hauwaert werd niet verdergezet[2]. De precieze vorm van samenwerking met fietsen Guerra is ons niet helemaal duidelijk. Guerra bleef in ieder geval de ploeg van fietsen voorzien, maar of die de naam Guerra of de naam FAEMA droegen, kunnen we niet met zekerheid zeggen. Volgens artikels zowel in Het Laatste Nieuws[3] als in de Gazet van Antwerpen[4] zouden de fietsen de naam FAEMA dragen en zou FAEMA zelfs fietsen verkopen, dit om alle mogelijke problemen omwille van de extra-sportieve sponsoring te voorkomen. Wij hebben hierover verder nergens

1 Wij gaan ervan uit dat hij dus eerste keuze was om de klassieke kopman van Carpano-Coppi te worden, gezien het verloop van het wereldkampioenschap in Kopenhagen lijkt een samengaan met Fred De Bruyne weinig realistisch. De timing van de berichtgeving over hun overgang naar Carpano-Coppi lijkt dit trouwens te bevestigen. Al op 11 oktober 1956 vermeldt Het Belang van Limburg in zijn rubriek Sportvaria dat Van Looy een schitterend aanbod van Fausto Coppi kreeg, maar de toelating van zijn huidige werkgever moet krijgen om zijn lopend contract bij FAEMA-Van Hauwaert te kunnen verbreken. Op 25 oktober publiceert dezelfde krant een uitgebreid artikel met de titel "Fred DE BRUYNE begint een nieuw hoofdstuk" waarin de overgang van Fred naar Carpano-Coppi aangekondigd wordt. Het lijkt ons dus voor de hand liggend dat de Campionissimo eerst Van Looy gepolst heeft en na een ontkennend antwoord onmiddellijk op plan B, Fred De Bruyne, overgeschakeld is.

2 Guillaume Driessens had eind 1957 nog wel de hoop een akkoord te kunnen vinden met Belgische constructeurs om technische ondersteuning te hebben in België en Frankrijk, waar de voornaamste ambities van zijn deel van de ploeg lagen. Hier zou echter niets van komen.

3 Het Laatste Nieuws, 16/11/1956, "Leon VANDAELE en Gilbert DESMET laatste aanwinsten", door Luc B.

4 Gazet van Antwerpen, 19/11/2019, "Belgische renners zijn de besten en de dankbaarsten" aldus Signor Valente tijdens FAEMA-feest, door J. V. L.

bevestiging kunnen vinden en zeker de motivatie lijkt ons twijfelachtig[5]. Extra-sportieve sponsoring was ondertussen in die mate ingeburgerd dat die wel degelijk onomkeerbaar was.

Daarnaast zou er binnen de internationale FAEMA-ploeg ook een Italiaanse ploeg, van hoofdzakelijk onafhankelijken zijn, met onder meer Armando Pellegrini, Silvano Ciampi, Alberto Luigi Emiliozzi en Giacomo Fini. Ook waren er onderhandelingen met Arnaldo Pambianco en Aurelio Cestari, die echter op niets uitliepen. Daarentegen werd er wel een akkoord gevonden met Hugo Koblet, die naar de oude stal terugkeerde in de hoop zijn vroeger niveau terug te vinden of minstens te benaderen. Daartoe had hij zijn winterseizoen drastisch ingeperkt. Hij mikte wel vooral op de klassiekers, niet langer op het rondewerk, waar zijn beperkingen in het hooggebergte te zwaar doorwogen. Ook Rolf Graf en René Strehler bleven bij FAEMA, weliswaar met een beperkt Italiaans programma. Graf mikte vooral op de Tour de Suisse en de Tour de France, Strehler eerder op de piste.

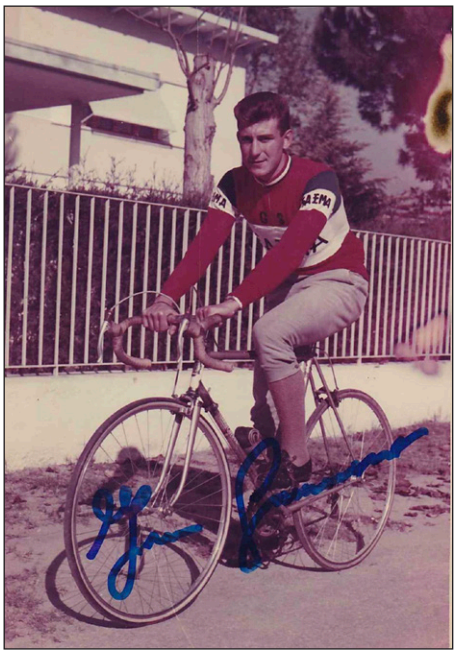

Giacomo Fini, een van de nieuwe Italiaanse onafhankelijken in een vreemde FAEMA-trui

FAEMA bleef verder inzetten op de jeugd. Net als in 1956 werden er opnieuw Spaanse amateurs ondersteund, ditmaal ging het om Miguel Pugés Amat, Manuel Bringue, Ramón Espelt, Ramiro Taboada Bello, Vicente Salvador Mauri, Félix Estapé, Vicente Mestres, Salvadó en Juan Bosch. Ook in Italië ging de ondersteuning van liefhebbers voort. Naast de reeds uit de vorige hoofdstukken gekende clubs zou FAEMA in 1957 ook een liefhebbersploeg in Emilia opgericht of gesteund hebben. We hebben niet kunnen terugvinden welke renners hiertoe zouden behoord hebben of over welke club het precies ging[6]. Bij G.S. FAEMA-Bottegone waren de volgende liefhebbers aangesloten: Danilo Arinci, Renato Bocedi, Giancarlo Calistri, Valerio Canigiani, Lido Domenichelli, Roberto Dromedari, Imperio Giandonati en Giorgio Rossa. Marcello Chiti[7] was er dit jaar niet bij, en dat had meteen zijn invloed op de resultaten, een jaar zonder zeges. Het is verder zeker dat FAEMA minstens vanaf 1958 ook in Lazio, en meer bepaald in Rome, een amateurploeg had, namelijk de G.S. FAEMA Preneste, maar daarop komen we in het volgende hoofdstuk terug.

De ambities voor 1957 lagen alvast hoog. Driessens mikte met zijn Belgische kern en kopmannen Van Looy en Derycke op de klassiekers, met inbegrip van Bordeaux-Paris. Van Looy of Decock zou daar de kleuren van FAEMA moeten verdedigen (uiteindelijk zouden beide starten). Rik Van Looy had verder ook grote ambities voor het wereldkampioenschap in eigen land, waar hij zijn nederlaag van het voorbije seizoen wilde uitwissen. Charly Gaul, onder de hoede van Learco Guerra, mikte dan weer op de dubbel Giro-Tour, waarin hij het jaar voordien niet geslaagd was.

---

5 Toch waren er, ondanks alles, argumenten om voorzichtig te blijven. De inrichters van het Weekend Ardennais waren sterk gekant tegen de extra-sportieve sponsoring. Zo werd in 1956 Mercier de start geweigerd van de Flèche Wallonne, zelfs al werd BP in Frankrijk niet eens aanzien als een extra-sportieve sponsor. Ook FAEMA was in 1956 niet aan de start gekomen. Liège-Bastogne-Liège werd dan weer als een “officiële klassieker” aanzien en kon daardoor Mercier (of andere ploegen) niet weigeren. Het bleef dus te zien hoe ze in 1957 zouden reageren. Je kan hier natuurlijk de vraag stellen of het voor een organisator echt een goed idee is de competitie “in eigen voet schieten” te willen winnen.

6 Mogelijk gaat het hier niet over een nieuwe club, maar over de reeds vermelde U.C. FAEMA Porretta Terme, we hebben hierover echter geen uitsluitsel kunnen vinden.

7 Marcello Chiti vervulde sinds juli zijn militaire dienst en was sindsdien op non-actief. Pas het volgend seizoen zouden we hem terugvinden in de uitslagen.

Het seizoen begon in ieder geval ideaal. Reeds op 1 februari, de eerste dag van het nieuwe seizoen, was het al prijs met Miguel Bover, winnaar van de eerste rit van de Vuelta a Andalucía[8]. Vervolgens was het wachten op de seizoensopening in Italië, meer bepaald in Sardinië[9].

En ook in Sardinië ging het snel. Koblet won al direct het criterium in Cagliari, met Van Looy als derde, terwijl diezelfde Van Looy won in Nuoro en Sassari (voor Koblet)[10]. In Sassari-Cagliari werd Van Looy dan weer tweede, na Fred De Bruyne, terwijl Milano-Torino de overwinning van Miguel Poblet zag, maar dan wel in een Ignis-trui (al probeerde de heer Valente het nog als een FAEMA-overwinning voor te stellen), met Derycke 5de en Van Looy 7de. In dezelfde periode wonnen Jos Verhelst in België Kuurne-Brussel-Kuurne en Bernardo Ruíz in Spanje de Vuelta a Levante (voor rekening van C.C. Granollers-FAEMA), terwijl Germain Derycke een paar dagen voor Milano-Sanremo de Ronde van Haspengouw binnenrijfde.

Guillaume Driessens beging dan een belangrijke vergissing. Terwijl er al kon gediscussieerd worden of de keuze voor een Italiaanse voorbereiding in plaats van de meer klassieke via Paris-Nice de beste aanloop naar Milano-Sanremo was, liet hij toe dat de Belgen, Van Looy op kop, na Milano-Torino even naar huis mochten. Zogezegd goed voor het moreel, maar Van Looy kwam wel met een verkoudheid en koortsig terug. De resultaten waren dan ook te zien in de Sint Jozefsklassieker: geen enkele FAEMA in de beslissende ontsnapping en Koblet en Emiliozzi als best geplaatsten op een 17de plaats ex aequo in een peloton van een veertigtal renners[11].

De zegevierende FAEMA-ploeg na de Vuelta a Levante, eindwinnaar Bernardo Ruíz, met opgerolde leiderstrui om zijn sponsor te tonen, omringd door links van hem Andres Trobat, en rechts José Serra en José Segu, al in burger

8 Ook Company zou daar twee ritten winnen, maar hij verdedigde niet de kleuren van FAEMA maar van Campo de Gibraltar.

9 In die periode was er nog geen Giro di Sardegna. Als aanloop naar Sassari-Cagliari op 3 maart, werden op Sardinië drie criteriums betwist, op 24 en 28 februari en op 1 maart. Vanaf 1958 kwam de Giro di Sardegna in de plaats.

10 In deze wedstrijd liep Coppi na een val een beenbreuk op.

11 Ook Jean Borcy maakte deel uit van de ex aequo, maar hij was ingeschreven als individueel, al zal hij wel in een FAEMA-trui gereden hebben.

Rik Van Looy wint voor de tweede maal op rij Gent-Wevelgem, hier op het podium met Lucien Mathys

Enkele dagen na Milano-Sanremo was er al kans op eerherstel in de Trofee van Vlaanderen, bestaande uit Gent-Wevelgem de eerste dag en de Omloop Het Volk (dat jaar op het parkoers Wevelgem-Gent) de volgende dag. Van Looy herhaalde zijn zege van het jaar voordien in Gent-Wevelgem, terwijl Norbert Kerckhove de Omloop Het Volk won, met Vandaele derde en Van Looy 5de. Deze 5de plaats volstond voor Rik om nipt de Trofee van Vlaanderen te winnen, voor Norbert Kerckhove (die in Gent-Wevelgem 6de was). Vandaele werd derde in het algemeen klassement.

De volgende klassiekers verliepen echter minder gunstig. In de Ronde van Vlaanderen was enkel Norbert Kerckhove mee in de beslissende ontsnapping en redde de eer met een derde plaats. Derycke (14de) en Van Looy (17de) zaten in het peloton van de geklopten, al kon Van Looy wel verzachtende omstandigheden pleiten: hij was mee in de beslissende ontsnapping toen hij door een bandbreuk werd teruggeslagen. Ook in Paris-Roubaix onderging FAEMA de wedstrijd. Fred De Bruyne was net als een week voordien oppermachtig. Leon Vandaele werd derde, geklopt door Rik Van Steenbergen in de spurt voor de tweede plaats, maar had nooit zicht op de zege. Norbert Kerckhove zat in dezelfde groep en werd 8ste.

Voor Hugo Koblet leek het ondertussen voorbij. Na een goed begin in Sardinië was hij in Milano-Sanremo nog met het eerste peloton toegekomen, maar nadien had hij zijn klassieke ambities opgeborgen. Hoewel ingeschreven, had hij zowel voor de Ronde van Vlaanderen als voor Paris-Roubaix forfait gegeven.

De Spanjaarden van FAEMA lieten zich ondertussen niet onbetuigd. Salvador Botella domineerde de Vuelta al Sureste d'España, met vijf ritzeges en de eindzege, voor Bernardo Ruíz (die hier de kleuren van C.C. Granollers-FAEMA verdedigde). Ook Vicente Iturat won twee ritten, al deze zeges voor rekening van G.D. FAEMA.

FAEMA had dus in de klassiekers een en ander recht te zetten en zou twee weken later met grote ambitie aan de start van Paris-Bruxelles verschijnen. Vermits de Driedaagse van Antwerpen naar augustus verschoven was, werd er ditmaal als voorbereiding aangezet in de Tour de Picardie. Norbert Kerckhove won een rit en werd tweede in de eindstand, voor de anderen ging het vooral om de conditie aanscherpen. Rik Van Looy zocht nog altijd naar een eerste grote overwinning en mikte op een nieuwe zege in de klassieker tussen de twee hoofdsteden. Zoals dikwijls werd deze klassieker gekenmerkt door een vroege vlucht, ook deze keer met Bernard Gauthier als grote animator. Op weg naar de finale bleef hij alleen over met Rik Luyten en Roger Baens, weinig geneigd tot hulp als helper van Fred De Bruyne. Toen Luyten door een val wegviel, leek de vlucht gedoemd, ook al deed Baens nu ook kop.

Op een twintigtal kilometers van de aankomst ging Van Looy in de achtervolging op de koplopers en vergezeld van Adriaensens en Vandaele haalde hij al snel ruim drie minuten achterstand op Gauthier en Baens in. Dan kwam hij echter ten val, probeerde te snel terug te keren en kreeg een verschrikkelijke inzinking waardoor hij helemaal wegzakte. Ook Van Steenbergen werd door mechanische pech teruggeslagen. Het peloton kwam ondertussen ook heel dichtbij en in een chaotische finale werden de vluchters in Terkamerenbos opgeslorpt.

Rik Van Looy feliciteert Leon Vandaele na diens overwinning in Paris-Bruxelles

Enkel Leon Vandaele kon standhouden, het was moeilijk te zeggen of hij net uit de greep van het peloton bleef of er de spurt van won. In ieder geval zorgde hij voor de eerste klassieke zege van het seizoen voor FAEMA.

Daags voor deze succesvolle Paris-Bruxelles was de G.P. Europa te Ravenna voor FAEMA een tegenvaller geweest. Het Zwitsers trio Koblet-Graf-Strehler, de uittredende winnaars, haalden deze keer niet eens het einde, een nieuwe ontgoocheling voor Koblet dit seizoen.

Nog twee weken later was het dan het Weekend Ardennais. Ook nu dreigde er heibel. In eerste instantie eisten de organisatoren een vergoeding voor de publiciteit die de ploegen zouden dragen, een eis die werd weggelachen, en het zag er naar uit dat de voornaamste vedetten afwezig zouden blijven. Uiteindelijk draaiden de organisatoren bij en kwamen alle ploegen aan de start van zowel de Flèche Wallonne[12] als van Liège-Bastogne-Liège.

FAEMA speelde geen rol van betekenis in de Flèche Wallonne, maar de volgende dag schreef Germain Derycke wielergeschiedenis in een onder apocalyptische weersomstandigheden betwiste Liège-Bastogne-Liège.

De wedstrijd start onder een koude regen en na een zware Flèche Wallonne blijven liefst 135 voorziene deelnemers liever in het hotel. Niemand heeft dan ook veel belangstelling voor de ontsnapping van de Nederlander Gerard Keulers, die al na enkele kilometers in het offensief trekt. Ruim 100 km mag hij alleen voort peddelen, alvorens bijgehaald te worden door Henri Guldemont, Jean Borcy, Brian Robinson en zijn landgenoten Henk Smeets en Jef Lahaye. Ondertussen blijft het opgaves regenen, ook de leider in Desgrange-Colombo, Fred De Bruyne houdt het versteven van de kou voor bekeken, en weldra zijn nog amper 55 renners in koers.

Iets voorbij halfweg, met nog 120 km voor de boeg, gaat Louison Bobet, terwijl het ondertussen sneeuwt, in het offensief. Hij krijgt Germain Derycke, Gérard Saint, en de Italianen Angelo Miserocchi en Sante Ranucci mee. En dan komt het kritieke punt in de wedstrijd: de tegenaanvallers worden geconfronteerd met een gesloten overweg. De buitenlanders zijn gewoon deze te mogen negeren en doen aldus. Na een korte aarzeling volgt Derycke het voorbeeld van zijn vluchtgezellen[13]. Het peloton verliest hier twee minuten.

Eerst Saint en dan Miserocchi moeten hun gezellen laten gaan en deze halen op de Col de Wanne de leiders bij. Bij de achtervolgers geeft de winnaar van de Flèche Wallonne, Raymond Impanis, gedemoraliseerd door het weer en de historie met de gesloten overweg,

12 Carpano-Coppi zou wel maar een enkele renner afvaardigen, de weinig bekende Vincent Mattivi.

13 Derycke zal ook wel gedacht hebben “en wie gaat het aandurven de grote Louis Bobet uit te sluiten”. Bobet was trouwens met eenzelfde vergrijp al weggekomen in de Ronde van Vlaanderen 1955, al moet hierbij gezegd worden dat toen niemand klacht indiende, de eerste van de achtervolgers, Karel De Baere, was immers een ploegmaat.

er ondertussen de brui aan. Louison Bobet lijkt in grote vorm, maar op de Côte de la Haute Levée begint zijn pedaalslag te haperen. Derycke gaat in het offensief, Ranucci probeert even aan te klampen maar begeeft al snel. Na een solotocht van 60 km bereikt Germain Derycke de aankomst met een voorsprong van 2'46" op de eerste achtervolgers, Frans Schoubben en Marcel Buys. Slechts 27 renners halen het einde.

Maar er blijft de historie van de gesloten spooroverweg. Volgens de geldende reglementen moeten alle renners die erover klommen, uitgesloten worden. Schoubben dient dus onmiddellijk na de aankomst klacht in, klacht die verworpen wordt. Ongeacht de geldende reglementen, besluit de B.W.B., omwille van de abnormale weersomstandigheden, de uitslag te bevestigen. Frans Schoubben gaat echter in beroep, terwijl grijze eminentie Karel Van Wijnendaele in zijn pen kruipt om zijn poulain Germain Derycke te verdedigen. Zijn argument is dat het, gezien de omstandigheden en de waarde van diens prestatie, onmenselijk zou zijn Germain Derycke de vrucht van zijn inspanningen af te nemen.

In eerste instantie wordt nog gemeld door dhr. Standaert dat Frans Schoubben zijn klacht zou ingetrokken hebben[14], wat een kwakkel bleek. Uiteindelijk stelt Derycke zelf een ex-aequo voor, welk voorstel door de Bond met dank aanvaard wordt[15]. Het beroepscomité velt op die manier een Salomonsoordeel: twee overwinnaars[16].

Daarmee zat het klassiek voorseizoen erop, enkel Bordeaux-Paris stond nog op het programma, maar dat was pas over een maand. Nu was het woord aan de ronderenners, met de Ronde van Nederland, de Tour de Romandie en de Vuelta à España, die ondertussen zelfs al halfweg was.

FAEMA had een dozijn renners aan de start van de Vuelta, die, naar het voorbeeld van de Tour, nog altijd met nationale en regionale ploegen betwist werd. Botella, Company, Galdeano, Serra en Trobat maakten deel uit van de Spaanse ploeg, Chacón, Pacheco, Iturat, Mas, Bover en Ruíz zaten verdeeld over diverse regionale ploegen en Jean Borcy behoorde tot de rond Jan Adriaensens gebouwde Belgische ploeg. Poblet was de grote afwezige, al was dat geen echte verrassing.

Dit jaar waren er geen buitenlandse sterren als Bobet, Van Steenbergen en Koblet, maar zowel Frankrijk als Italië kwamen met een mooie ploeg: Géminiani, Walkowiak, Bauvin, Hassenforder en Dotto bij Frankrijk, Nencini en Fornara bij Italië. Toch zagen de kansen voor een Spaanse overwinning er goed uit, ten minste als Loroño en Bahamontes, de twee kopmannen van de Spaanse ploeg, niet te uitdrukkelijk tegen elkaar gingen rijden. FAEMA zelf had geen al te hoge verwachtingen, hoogstens zou Botella kunnen profiteren van een eventuele rivaliteit tussen de twee kopmannen. Op Bernardo Ruíz werd niet echt gerekend, wegens te oud.

Deze Vuelta kende een zeer wisselvallig verloop en de amarillo trui wisselde regelmatig van schouders. Bahamontes kon zich al snel affirmeren als de te kloppen man, zeker nadat hij in de derde rit Loroño op een kwartier reed. Na de 8ste rit leek de beslissing helemaal gevallen. Bahamontes ging, en nog wel in een vlakke etappe, met de Fransen Walkowiak, Géminiani, Bauvin en Dotto en de Belg Adriaensens in het offensief en smeerde Loroño nog eens drie minuten aan. In het klassement had hij nu enkel Francisco Moreno, op drie minuten, nog

14 Het Belang van Limburg, van 09/05/1956, "Beslissingen van het Sportcomité van de B.W.B. Uitslag van Luik-Bastenaken-Luik blijft onveranderd Frans Schoubben trok zijn klacht terug".
15 Het Belang van Limburg, van 16/05/1956, "Frans Schoubben en Germain Derycke ex-aequo in Luik-Bastenaken-Luik'.
16 Een vergelijkbare beslissing was al eens gevallen in Paris-Roubaix 1949. André Mahé en zijn vluchtgezellen waren bij het naderen van de wielerbaan de verkeerde weg opgestuurd en moesten met de fiets op de schouder de baan op klauteren. Zij kwamen als eerste aan, maar hadden, uiteraard, niet het officiële parcours gevolgd. Bianchi, en Fausto Coppi, eisten dus de overwinning op voor Serse Coppi, winnaar van de sprint van de achtervolgers. De wedstrijdcommissarissen wisten ook niet meer wat doen, en de beslissing viel enkele maanden later voor de groene tafel: ex aequo.

enigszins te duchten, Adriaensens, Géminiani en Walkowiak volgden al op meer dan tien minuten, Loroño keek tegen meer dan een kwartier aan.

Maar de Vuelta kende altijd verrassingen. Twee dagen later ging Ruíz, die een bloedhekel aan Bahamontes had, in het offensief en kreeg onder meer Loroño mee, al dan niet op aandringen van Ruíz. Niemand had echt zin erachter te rijden, al zeker niet de vijf FAEMA-ploegmaats van Ruíz binnen de Spaanse ploeg en al evenmin de buitenlanders, die weinig sympathie hadden voor de als arrogant beschouwde Bahamontes. En zo kwamen ze aan met 22 minuten voorsprong. Loroño was de nieuwe leider, met 3" voorsprong op Ruíz en zes minuten op Bahamontes.

Rik Van Looy gehuldigd in de Ronde van Nederland na zijn zege in Arnhem

En nu was het wel gedaan. De Spaanse bond had genoeg van de rivaliteit tussen de twee protagonisten en legde een niet-aanvalspact op, op straffe van uitsluiting uit de wedstrijd. Er was nog wel een tijdrit van 85 km, die Loroño met 6" voorsprong op Bahamontes won, maar laatstgenoemde kreeg nog een minuut tijdstraf, voor gebruik van niet geautoriseerde wielen (met 28 spaken). Bahamontes snoepte wel de tweede plaats van Ruíz af en kreeg als troostprijs een vrijgeleide om het bergklassement te winnen. Zelf zou hij later beweren een officieel telegram van het Ministerie van Sport gekregen te hebben, en nog in zijn bezit te hebben, met de opdracht Loroño te laten winnen. Niemand heeft tot hiertoe echter dat telegram te zien gekregen[17].

17 The Eagle of Toledo, The Life and Times of Federico Bahamontes, Alasdair Fotheringham, Aurum Press Ltd. 2012, hoofdstuk 6, Loroño v. Bahamontes, A Knife in the Table, p. 90-108.
18

Voor FAEMA werd deze Vuelta uiteindelijk nog succesvol. Een derde en een 10de plaats in het eindklassement met Ruíz en Botella, de zege in het puntenklassement met Iturat en twee ritzeges met Chacón. Als bonus daar bovenop, een nederlaag van Bahamontes, die eind vorig seizoen de ploeg in niet al te beste termen verlaten had[18] en die bovendien de aartsvijand van kopman Ruíz was.

Ondertussen waren ook elders diverse rittenkoersen.

In Italië begon alvast de aanloop naar de Giro via de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni (beter bekend als Roma-Napoli-Roma). Vooral Poblet, ondertussen bij Ignis, liet zich opmerken met drie ritzeges en een tweede plaats in de eindstand. Vermits ook Rik Van Steenbergen (5de in de eindstand) twee ritten won, stonden, net zoals het jaar voordien in de Vuelta, mooie duels in de Giro in het verschiet. FAEMA trok zich behoorlijk uit de slag. Vooral de jonge Alberto Luigi Emiliozzi, net voordien al winnaar bij de onafhankelijken van de Giro di Sicilia, liet zich opmerken met een ritzege, het dragen van de leiderstrui en een 4de plaats in de eindstand. Ook Rik Van Looy won een rit. Charly Gaul werd anoniem 15de, René Strehler eindige 25ste.

Alberto Luigi Emiliozzi succesvol in de G.P. Ciclomotoristico delle Nazioni (Foto Giemme)

Op hetzelfde moment werd in Frankrijk de Quatre Jours de Dunkerque betwist. FAEMA speelde geen hoofdrol, het bleef bij een tweede plaats in de openingsrit en een 10de in het eindklassement voor Derycke, naast een derde in het ploegenklassement. Beter verliep het kort nadien in de Ronde van Nederland. FAEMA trad aan als de Belgische A-ploeg en domineerde. Rik Van Looy won drie ritten en het eindklassement, er waren ook ritzeges voor Roger Decock en Leon Vandaele, terwijl ook de ploegentijdrit gewonnen werd. Rik Luyten werd 4de in de eindstand en ook het ploegenklassement werd gewonnen.

Midden mei kregen we dan de laatste aanloop naar de Giro, met de Tour de Romandie en de Tour du Luxembourg. FAEMA nam niet deel aan de Tour de Romandie, maar was wel onrechtstreeks vertegenwoordigd door zijn Zwitsers: Hugo Koblet bij Cilo, Rolf Graf bij Allegro, Attilio Moresi bij Ticino-Vanini en René Strehler en Max Schellenberg bij TEBAG. En ze trokken zich vrij goed uit de slag. Koblet toonde zich nog een laatste maal, werd derde in de tijdrit (weliswaar geklopt door niet-specialisten als Jean Forestier en Guido Carlesi, maar anderzijds sneller dan Albert Bouvet) en in de eindstand, Graf werd 5de in de tijdrit en 4de in de eindstand, Moresi werd tweede in de tweede rit, 6de in de tijdrit en 5de in de eindstand, Strehler eindigde 10de in de eindstand en Schellenberg 28ste.

In de Tour du Luxembourg was FAEMA wel aanwezig, met een ploeg rond Charly Gaul. Het werd echter geen daverend succes. Gaul toonde nochtans al snel zijn goede vorm met een zege

18 Bahamontes leek soms wel een vervolgingscomplex te hebben. Zo verliet hij eind 1956 FAEMA omdat hij daar zogezegd geboycot werd, maar in 1957 maakte hij dezelfde verwijten aan zijn nieuwe ploeg Mobylette, en ging zelfs zover te beweren dat de mecaniciens zijn wielen saboteerden.

in de individuele tijdrit over 33 km, met 1'29" voorsprong op Brian Robinson, maar vooral met drie minuten bonus op specialist Gérard Saint. Hij werd meteen ook leider. De volgende dag stuurde sportbestuurder Raymond Louviot Saint echter in het offensief. Met de hulp van ploeg- en landgenoten kon hij uiteindelijk meer dan een kwartier voorsprong nemen op Gaul, die enerzijds nog vermoeid van de tijdrit was en anderzijds slechts vier ploegmaats meer had. Gaul werd aan de aankomst in Differdange uitgefloten, wat hem heel zwaar viel. Uiteindelijk zou hij de volgende dag samen met de rest van zijn ploeg, op uitzondering van Ernzer, opgeven. Ernzer zou 7de in de eindstand worden.

Een week voor de Giro was er nog Giro del Piemonte. De snelle Silvano Ciampi behaalde hier zijn eerste belangrijke overwinning[19].

Net voor de Giro (en gedeeltelijk overlappend) kregen we nog de Tour de Belgique. FAEMA vaardigde slechts een miniploeg af, samengesteld uit Jef Schils, Jean Borcy en gastrenner Fernand Blockx. Toch trok Schils zich goed uit de slag: tweede in de tijdrit, 4de in de derde rit, derde in de 4de rit en 4de in de eindstand. Borcy eindigde 13de, gastrenner Blockx 26ste.

Zoals al gezegd was ondertussen de Giro d'Italia begonnen. Het systeem van nationale ploegen was ondertussen zo goed als opgedoekt, enkel Frankrijk stuurde nog een soort nationale ploeg, in tricolore trui, maar wel onder de benaming Veloclub Bustese. Louison Bobet, die dit jaar Giro (als eerste Fransman) en Tour (om zo na Coppi de enige te worden die deze dubbelslag in hetzelfde jaar lukte) wou winnen, was de kopman, Géminiani zijn eerste luitenant. Samen met Charly Gaul was hij de grote favoriet van deze 40ste Giro.

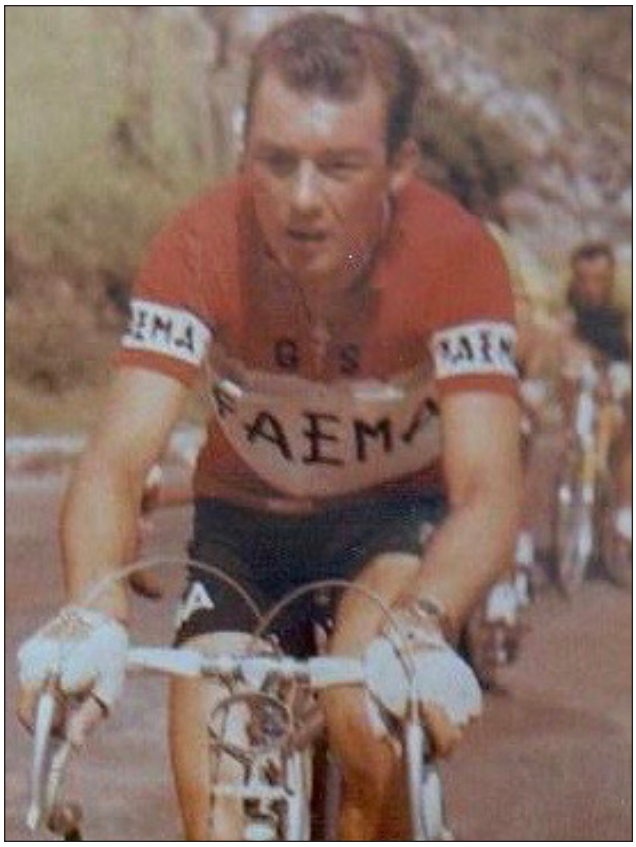

Charly Gaul in actie in de Giro

België werd vertegenwoordigd door de Cora-ploeg[20] rond Wereldkampioen Rik Van Steenbergen, die vooral op ritzeges zou mikken, terwijl Nederland de kleuren van Girardengo-ERG verdedigde en vooral op Wout Wagtmans en veteraan Wim van Est rekende. De Spaanse vertegenwoordiging was dan weer een apart geval. Zoals reeds vermeld reed Poblet vanaf dit seizoen in Italië voor Ignis. Deze ploeg kwam aan de start met een volledig Spaanse samenstelling, Poblet werd omringd door zeven FAEMA-renners: Botella, Chacón, Company, Galdeano, Iturat, Ruíz en Serra[21].

De Italianen rekenden vooral op Gastone Nencini, twee jaar voordien al dicht bij de eindzege, de opkomende ster Ercole Baldini en de ervaren Pasquale Fornara, de ongelukkige verliezer van het jaar voordien. Fornara en Nencini kwamen goed gerodeerd uit de Vuelta, waar ze respectievelijk 8ste en 9de geëindigd waren. De grote favoriet was echter titelverdediger Charly Gaul. Dit jaar

19 Later op het seizoen zou hij ook nog de Trofeo Matteotti en de G.P. Industria e Commercio a Prato winnen.
20 Van Steenbergen en zijn ploegmaats reden voor Peugeot, maar voor de Italiaanse wedstrijden werden ze gewoon "ingehuurd" door de aperitieven Cora. Niet iedereen, en dan zeker de rechtstreekse concurrenten niet, was daarmee opgezet, we komen hierop later nog terug.
21 Ook al had FAEMA een internationale ploeg, hier gold dat FAEMA hun "nationale" sponsor was en Ignis hun internationale.

werd hij omringd door zijn landgenoot en trouwe luitenant Marcel Ernzer, door de Zwitsers René Strehler, Max Schellenberg en Attilio Moresi en de Italianen Silvano Ciampi, Giacomo Fini en Armando Pellegrini.

Al vanaf de eerste dagen toonden de algemeen verwachte protagonisten zich. Op de eerste dag klopte Van Steenbergen Poblet in de sprint van een kleine kopgroep waarvan ook Bobet deel uitmaakte. Gaul verloor 1'52", maar zette de zaken de volgende dag al grotendeels recht met een zege in een tijdrit met aankomst na een beklimming. Géminiani verloor 57", Defilippis 1'17" en Bobet, net als Baldini, 1'15". Bobet werd wel leider. De volgende dag gebeurde er weinig, behalve dat Poblet revanche nam op Van Steenbergen en de derde rit won.

Charly Gaul en Louison Bobet, dan nog in het roze

Bobet had dus al vanaf het begin de druk van de leidersplaats en dat eiste zijn tol. Aan het eind van de 5de rit, in Loretto, kondigde hij zijn forfait voor de Tour de France aan, met als argument dat na een stresserende Giro een al even stresserende Tour de France, waar iedereen, de Fransen uit de regionale ploegen op kop, tegen hem ging rijden, er te veel aan zou zijn. Hij gaf meteen ook een steek aan Anquetil, met de opmerking dat de jongeren het maar moesten bewijzen. Het is weinig verbazend dat Marcel Bidot, de Franse ploegleider, zacht uitgedrukt "not amused" was en prompt zijn ploeg (die hij rond Bobet aan het bouwen was) omgooide en de kaart Charly Gaul en Louison Bobet, dan nog in het roze Anquetil-Darrigade trok.

De Giro ging ondertussen verder, zonder grote omwentelingen. Bobet verloor even zijn roze trui om die in de vlakke tijdrit (gewonnen door Baldini) terug te nemen. Met het gebergte in aantocht had hij 2" voorsprong op Baldini, 15" op Nencini en 55" op Gaul. Met nog een aantal zware bergritten op komst niet echt geruststellend. Bobet wist Gaul de betere klimmer, maar rekende op de sterkte van zijn ploeg om ergens Gaul in de problemen te kunnen brengen.

De eerste confrontatie kwam er in de 15de rit, waar de Gran San Bernardo, met 2473 m het dak van de Giro, beklommen werd. Gaul toonde zijn meesterschap en kwam afgescheiden als eerste boven. De aankomst lag echter te ver en hij werd bijgehaald door Nencini en Bobet, die de rit zou winnen. Géminiani verloor 25", maar, belangrijk, Baldini kreeg vijf minuten aangesmeerd en was virtueel uitgeschakeld voor de eindzege.

Het was echter maar uitstel. De volgende dag stonden er opnieuw twee beklimmingen, de Sempione, 2005 m hoog, en de Campo dei Fiori, 1226 m hoog, op het menu. Een vroege ontsnapping haalde tot twaalf minuten voorsprong, maar op de laatste beklimming ging Charly

Charly Gaul doet een greep naar de roze trui

Gaul in het offensief. Hij loste al zijn gezellen, Nencini kon als laatste aanklampen, en stak alle ontsnapten, op uitzondering van Alfredo Sabbadin, voorbij. Nencini verloor 1'16" en Bobet 2'12". In het nieuwe algemeen klassement had Gaul de leiding, met 56" voorsprong op Nencini en 1'19" op Bobet. De beslissing leek gevallen, zeker met nog twee aankomsten bergop.

Charly Gaul zou het echter zelf uit handen geven. De 18de rit ging naar de Monte Bondone, waar hij het jaar voordien de Giro gewonnen had. Ironie van het lot, dit keer zou deze rit hem fataal worden. Het leek eerst allemaal onschuldig. Bobet, omringd door zijn ploegmaats, stapte af om aan een "natuurlijke behoefte" te voldoen, Gaul peddelde rustig voorbij, om wat later zelf voor dezelfde reden af te stappen. Enkel Ernzer die zijn fiets vasthield, stopte met hem en toen het peloton voorbijkwam, riep Gaul de Fransen toe dat ze rustig mochten doorrijden, hij zou ze wel bijhalen. Meer hadden Géminiani en Bobet niet nodig om het offensief te lanceren. Zij kregen enthousiaste steun van de Italianen, Belgen en Nederlanders en Gaul zag zich tot achtervolgen gedwongen.

Vanaf hier loopt alles fout voor hem. In eerste instantie is hij van zijn ploeg alleen met Ernzer en wanneer zijn andere ploegmaats hem opwachten, kunnen die onvoldoende steun bieden. Ook van andere renners krijgt hij geen hulp, grotendeels door zijn eigen schuld. De eerder teruggetrokken en eenzelvige Luxemburger heeft weinig vrienden in het peloton en vertikt het bovendien om hulp te "kopen"[22]. Bijna gans alleen lijkt hij te kunnen terugkomen, alvorens,

22 Fausto Coppi, zelf door een beenbreuk niet aan de start, volgde deze rit en moedigde Gaul fel aan. Hij vroeg zelfs aan Théo Mathy die de rit op de moto volgde, om aan Gaul te gaan zeggen dat hij een premie moest beloven aan de Italianen in zijn gezelschap om hem te helpen (Charly Gaul, Grimpeur ailé, door Jacques Desforges, Publibook, Paris, 2003, pagina 109 en L'Ange de la Montagne, Charly Gaul, La Véridique Histoire, door Jean-Paul Ollivier, Editions Glénat, 1993, pagina 125). Het gaat hier waarschijnlijk over de ultieme tegenaanval die Gaul probeert en hem even tot 3'15" van de kopgroep terugbrengt. Hij was daarbij vergezeld van zijn ploegmaats Attilio Moresi en Silvano Ciampi en de Italianen van de Torpado-ploeg, Gilberto Dall'Agato en Mario Tosato, maar kreeg geen hulp. De vraag moet natuurlijk gesteld worden of het hier ging over niet willen of niet kunnen.

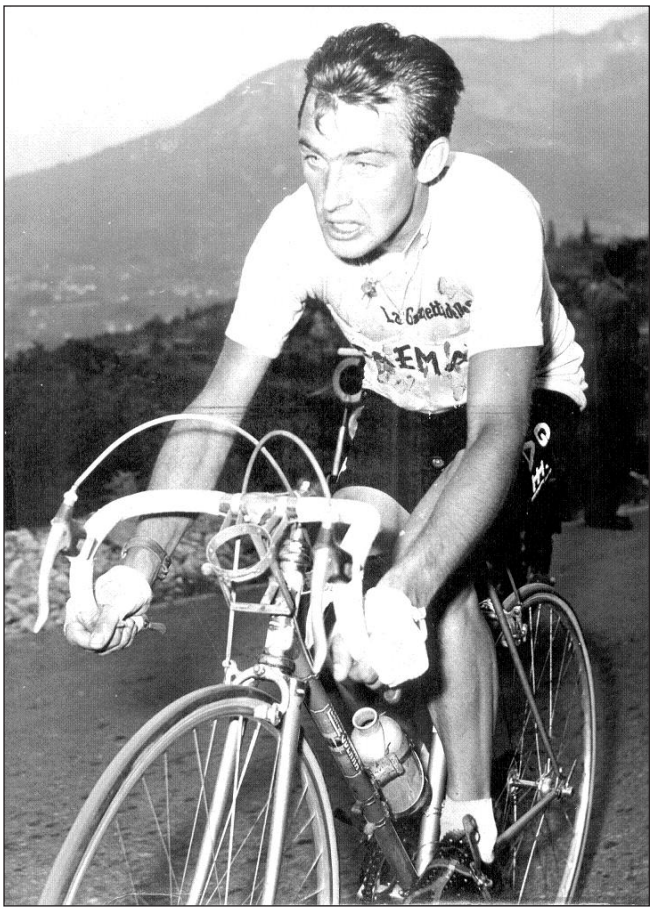

Roze truidrager Charly Gaul in de problemen
(Foto: Giemme, Milano)

nog voor de Monte Bondone, te kraken. Mogelijk was het een nieuwe vergissing de bevoorradingscontrole over te slaan en kreeg hij in de finale een hongerklop. Poblet wint uiteindelijk de rit, Gaul verliest 8'36" op Bobet en Baldini en 8'34" op Nencini, de nieuwe leider. Nencini is eigenlijk de grote winnaar van de dag. Ook al verliest hij 2" op Bobet, deze moet nog altijd 19" seconden goed maken op de Italiaan.

Over deze rit zijn meerdere verhalen en theorieën verkondigd. In een recent boek[23] beweert Jan Nolten dat Louison Bobet voor de start van de etappe tot tweemaal toe Gaul een hoog bedrag kwam aanbieden om de Giro te mogen winnen, voorstellen die Gaul telkens afwees[24]. In de rit zelf zou Nolten de enige geweest zijn die Gaul, tegen betaling, enige bijstand bood[25] en hem zelfs terugbracht tot in het spoor van de volgwagens, Gaul kon echter het laatste stuk niet dichtrijden. Meer kon Nolten volgens eigen zeggen niet doen, omdat sportbestuurder Kees Pellenaers "in de slag" was met Bobet. Ook dit verhaal lijkt vreemd, waarom zou Gaul verwachten dat een renner die net uit de kopgroep gelost was, hem naar die kopgroep zou kunnen terugbrengen? En waarom niet eerder een aantal Italianen uit de kleinere ploegen zien te overhalen? In ieder geval, in elk verslag van deze etappe dat we konden terugvinden wordt vermeld dat Gaul er alleen voorstond en dat niemand hem hielp.

Dat de Nederlandse ploeg zou samenwerken met de Fransen is misschien minder vreemd. Pellenaers had, zeker in de Tour de France, de gewoonte de hulp van zijn renners ter beschikking te stellen, tegen vergoeding, maar dan meestal in "natura" (ritzeges). Vermits er ook een gerucht was dat zij in deze Giro in dienst gereden hadden van Gaul, maar dat deze net voor deze etappe de overeenkomst opgezegd had wegens "niet meer nodig", is een overstap naar Bobet best geloofwaardig. Het gedrag van de Belgische ploeg was ook bevreemdend. Enkel Van Steenbergen, met het oog op de komende twee vliegende sprinten, was mee vooraan. Raymond Impanis daarentegen, die samen met Gaul afgestapt was, zat mee in de groep Gaul, maar deed geen kopwerk, in tegendeel, hij, en de andere Belgen, stopten zelfs af. Het nut van deze tactiek lijkt ons vreemd. Zich laten meedrijven, is gezien de te verdedigen 8ste plaats van Impanis al vreemd, maar waarom afstoppen? In de hoop dat Van Steenbergen de rit zou winnen? In ieder geval een totaal mislukte tactiek, want ook Van Steenbergen moest vooraan na defect

23 Charly Gaul in de Giro d'Italia 1957, door Jac Croonen

24 Dergelijke voorstellen waren destijds niet ongebruikelijk, al werd er makkelijker de hulp gekocht van iemand die wel een rol kon spelen, maar zelf niet kon winnen. Een overwinning "kopen" gebeurde ook, maar dan moest de overwinning voor de ene een stuk meer "waard" zijn dan voor de andere. Gezien het antagonisme, al sinds de Tour 1955, tussen Bobet en Gaul, lijkt dit verhaal ons niet zo plausibel, tenzij Bobet werkelijk wanhopig was. Bobet had uiteraard wel de financiële mogelijkheden om de Luxemburger een "aantrekkelijk" voorstel te doen, maar we blijven sceptisch. Niet alles is te koop, vijandschap in een bondgenootschap omzetten, zelden.

25 Gaul zou hem daarvoor 50000 Luxemburgse Frank hebben aangeboden (1250€), toen een hoog bedrag.

Gastone Nencini, Charly Gaul en Ercole Baldini samen in het verweer tegen Louison Bobet

afhaken, alle Belgen eindigden in de rituitslag achter Gaul en Impanis viel (voorlopig) uit de toptien. Samengevat, een interessante rit, met veel verwikkelingen, maar jammer genoeg zullen we nooit echt weten wat er allemaal juist gespeeld heeft.

Hiermee is de Giro dus verloren, maar Gaul is razend op de Fransen, die hij als de grote aanstichters van zijn onheil ziet. Na de aankomst vliegen bedreigingen en scheldwoorden heen en weer en de Luxemburger zweert wraak. Dat de Italianen er mee van geprofiteerd hebben, vindt hij duidelijk minder erg. Hij heeft de Giro verloren, zo zij het, maar Bobet zal hem ook niet winnen, dat is vanaf nu zijn hoofdobjectief. De volgende dag presenteert hij reeds de rekening. Er zijn opnieuw drie zware beklimmingen, maar Gaul gaat niet in het offensief, hij installeert zich in het wiel van Bobet, die er zo niet in slaagt Nencini af te schudden.

Wanneer laatstgenoemde in de afdaling van de Rolle lek rijdt, gaan de Fransen volop in het offensief[26], maar Gaul laat zich lossen en zet samen met de Italiaan de achtervolging in. Op de laatste beklimming, van de Brocon, brengt hij eerst Nencini terug bij de kopgroep met Bobet, Géminiani, Baldini (die zich als goede, en vooral verstandige, Italiaan afzijdig gehouden had bij het Franse offensief) en Impanis, alvorens de kroon op het werk te zetten en de etappe te winnen. Nencini behoudt zo zijn 19" voorsprong en heeft de eindzege binnen schot.

De laatste twee ritten gebeurde er niets meer, Van Steenbergen won nog tweemaal en beslechtte zo met vijf ritzeges tegen vier en een 3-2 in hun rechtstreekse duels, zijn duel met Poblet in zijn voordeel. Poblet werd wel 6de in de eindstand, Rik 33ste en Poblet won ook de spectaculaire rit naar de Monte Bondone.

Een week voor het einde van de Giro was ook Bordeaux-Paris betwist. FAEMA nam deel met ambities en twee renners: Rik Van Looy en Roger Decock. Vooral Van Looy, op zoek naar zijn eerste grote overwinning van het seizoen, was zeer gemotiveerd. Het tweede deel van de wedstrijd, achter derny's, werd onder een loden zon betwist. Dit werd eerst fataal aan Decock, maar wat later ook aan Van

Bordeaux-Paris wordt een tegenvaller voor Rik Van Looy

26 Wij merken hier dat de ideeën over "fair-play" die dagen wel verschillend waren van de huidige gangbare (of opgedrongen) standaarden.

Looy. Getroffen door een zonnesteek viel hij neer in een gracht, werd terug op de fiets gezet nadat hij min of meer was bijgekomen om opnieuw in te storten en op te geven. Van Looy was nooit een coureur op zijn best in grote hitte, maar hier had hij bovendien de vergissing begaan geen petje op te zetten. Bernard Gauthier won de wedstrijd voor de vierde en laatste maal en was nu echt "Monsieur Bordeaux-Paris".

Een paar dagen na de Giro startte de Tour de Suisse. FAEMA kwam niet aan de start, maar Rolf Graf, Max Schellenberg en Attilio Moresi reden voor hun Zwitserse sponsor en Emiliozzi stond aan de start voor Tigra. Graf en Schellenberg wonnen elk een rit en Moresi werd derde in de eindstand. Eindwinnaar werd Pasquale Fornara, voor Edgard Sorgeloos. Opvallend, de eerste drie kwamen allemaal uit de Giro.

Net voor de Tour was er in Italië nog een overwinning voor FAEMA. Leon Vandaele, in het voorseizoen al winnaar van Paris-Bruxelles, voegde er Milano-Mantova aan toe. Schils en Van Looy werden 10de en 17de.

En dan was het tijd voor de Tour de France. FAEMA had dit keer slechts een handvol renners aan de start: Gaul en Ernzer bij Luxembourg/Mixte, Kerckhove bij België, Ruíz en Trobat bij Spanje, terwijl de Zwitsers Graf en Schellenberg hun Zwitserse sponsor vertegenwoordigden. Deze Tour verliep rampzalig voor FAEMA. Gaul, nochtans met zegeambities gestart, maar niet bestand tegen de hitte, gaf al samen met Ernzer op in de tweede rit, Kerckhove en Trobat raakten amper een of twee dagen verder. Enkel veteraan Ruíz zou Parijs halen, als 24ste.

De Tour zelf werd door de Franse ploeg beheerst, met 13 ritzeges, op 1 dag na de hele ronde in het geel, eerste (Anquetil) en 4de (Forestier) in de eindstand, het puntenklassement (Forestier) en het ploegenklassement. Bobet en Géminiani werden duidelijk niet gemist.

Na de Tour was het tijd voor de criteriums, uiteraard, maar vooral voor het wereldkampioenschap. Favorieten waren er genoeg, en dan vooral bij België, waar Van Steenbergen Binda wou evenaren, Van Looy revanche voor 1956 zocht en De Bruyne zijn status van beste eendagsrenner met een wereldtitel wou bevestigen. Ook Germain Derycke zou niet te onderschatten zijn: een tiental dagen voor de titelstrijd zette hij zijn ambities kracht bij met een zege in de Tre Valli Varesine. Hun voornaamste rivaal zou wel eens Bobet kunnen worden, die na zijn mislukking in de Giro en zijn indirecte mislukking in de Tour, iets recht te zetten had.

Rik Van Looy wint de Scheldeprijs en verlengt zo zijn titel van kampioen van de provincie Antwerpen

In de aanloop naar het wereldkampioenschap waren er nog de Scheldeprijs, gewonnen door Rik Van Looy, die zich meteen tot provinciaal kampioen kroonde, en twee selectieproeven voor de Belgische ploeg. Eerst de kermiskoers in Waregem[27] (192 km op het parcours van het wereldkampioenschap), gewonnen door Rik Van Looy voor Fred De Bruyne en vervolgen de Driedaagse van Antwerpen. Leon Vandaele won deze rittenkoers voor ploegmaat Gilbert Desmet (die wat later nog de Driezustersteden zou winnen),

27 Van Steenbergen als titelvoerend Wereldkampioen zeker van zijn selectie, kwam in Waregem niet aan de start.

De zegevierende FAEMA-ploeg, winnaars van het ploegenklassement, wordt gehuldigd aan het eind van de Driedaagse van Antwerpen, van links naar rechts Willy Schroeders, Rik Van Looy winnaar van de laatste rit, eindwinnaar Leon Vandaele, Roger Decock, Jef Schils en Roger Verplaetse. Jos Hoevenaers ontbreekt op de foto

Rik Van Looy won twee ritten en werd 4de. Duidelijk waren Van Looy en Vandaele beide klaar voor de hoogste titelstrijd. Om het nog mooier te maken voor FAEMA won Rik Luyten[28] de in parallel ingerichte Driedaagse van de Kermiskoersen van Antwerpen.

FAEMA had tien vertegenwoordigers: de Belgen Van Looy, Derycke en Vandaele, de Luxemburgers Gaul en Ernzer, de Spanjaarden Bover, Botella en Galdeano en de Zwitsers Moresi en Schellenberg. Enkel van de Belgen kon echter een rol van betekenis verwacht worden en of die voor of tegen elkaar gingen rijden was nog de vraag. De Belgische pers was dan ook pessimistisch over de Belgische kansen, te veel kopmannen en ego's om goed te zijn.

Naar zijn gewoonte reed Rik Van Looy een heel offensieve koers en nadat hij in de laatste ronde samen met Marcel Janssens de Nederlander Piet de Jongh had bijgehaald en voorbijgestoken, leek de zege hem toe te lachen. Hij kreeg echter weinig hulp van zijn vluchtgezel, merkgenoot van die andere Rik[29]. Ook de andere favorieten zaten niet stil en onder impuls van vooral Baldini werden de vluchters bijgehaald. Fred De Bruyne probeerde nog zijn kans te gaan, maar werd onmiddellijk gecounterd door Bobet en zo kregen we een kopgroep van zes die voor de zege zou sprinten. Rik Van Steenbergen haalde het, voor Bobet, Darrigade, Van Looy, De Bruyne en Anquetil. Vandaele en Derycke werden op luttele seconden 7de en 8ste.

---

28 De Driedaagse van Antwerpen gold, zoals al aangegeven, als laatste selectieproef voor het komende wereldkampioenschap. Daar Luyten niet meegedaan had aan de eerste selectieproef te Waregem was hij niet selecteerbaar en werd er de voorkeur gegeven aan renners die wel een selectie konden behalen. Rekening houdende met het potentiële geldgewin in de alternatieve Kermiskoersen Driedaagse is het de vraag of Luyten dat erg vond.

29 Over de exacte rol van Marcel Janssens bestaat enige onduidelijkheid. Terwijl Van Looy geen twijfel laat over het gebrek aan hulp, beschuldigt Van Steenbergen in een interview in Sport'67 (nr. 10, van 19 tot 25 maart 1967, p. 11-12) zijn merkgenoot zijn kar gekeerd te hebben en de kaart Van Looy getrokken te hebben. Daarvan vinden we elders geen bevestiging en het verhaal dat Rik I ophangt over de finale van het wereldkampioenschap (onder meer dat hijzelf de grote bewerkstelliger was van het bijhalen van de twee vluchters) wijkt ook nogal sterk af van alle andere bronnen. Uiteraard is het ook mogelijk dat Janssens probeerde het leep te spelen, Van Looy het werk te laten doen en te hopen zo zelf een greep naar de regenboogtrui te kunnen doen.

Daarmee zat het seizoen er bijna op, enkel Paris-Tours, de Giro di Lombardia, de grote tijdritten en in Spanje de Volta stonden nog als belangrijke wedstrijden op het programma.

Maar eerst was het nog de beurt aan criteriums en zogenaamde herkansingen van het wereldkampioenschap. In de periode na de titelstrijd tot eind september won Van Looy in België vijf criteriums, tegen Van Steenbergen twee. Daarnaast waren er ook twee interessante uitdagingswedstrijden, FAEMA tegen Elvé-Peugeot. De eerste was in Herentals op 5 september. Op eigen grond won Van Looy weliswaar de puntenkoers en het criterium, maar Peugeot de ploegenachtervolging en het eindklassement, met 4 punten, tegen 5 voor FAEMA. De herkansing kwam in Meulebeke. Deze keer won Van Steenbergen het criterium, Vannitsen de puntenkoers en Peugeot opnieuw de ploegenachtervolging. De eindstand was opnieuw voor Peugeot, deze keer met 35 punten tegen 31 voor FAEMA. Daarnaast won Van Steenbergen nog drie criteriums in Frankrijk, waaronder het befaamde Critérium des As.

En dan was het terug tijd voor het serieuze werk. Tijdens de criteriumtournee had de Volta a Catalunya al plaatsgevonden. FAEMA was daar met een sterke ploeg aan de start gekomen en had een mooi resultaat gehaald: zeven van de tien ritten (Poblet, in zijn laatste belangrijk optreden voor FAEMA twee ritten, Schroeders, Hoevenaers, Botella, Mostajo en Company elk een rit) en een tweede plaats in de eindstand met Botella. Aan Jesús Loroño was echter niets te doen en hij bevestigde hier zijn status als beste Spaanse ronderenner van het moment, na zijn zege in de Vuelta en zijn 5de plaats, als beste Spanjaard, in de Tour de France.

In Paris-Tours reed Van Looy, die twee weken voordien nog de Coppa Bernocchi gewonnen had, zoals gebruikelijk, een aanvallende koers, maar kon zich niet van het peloton losmaken. Fred De Bruyne won de groepssprint voor Bobet, Van Looy werd 6de. Louison Bobet was zegezeker, tot hij op het laatste moment nog voorbijgevlogen werd door De Bruyne. Verdachtmakingen over een ongeoorloofde aflossing[30] met Keteleer werden geuit, maar konden niet hard gemaakt worden en de uitslag bleef.

Daarmee zat het seizoen er voor FAEMA eigenlijk op. In de grote tijdritten was er voor hen geen rol van betekenis. Rolf Graf werd nog met Alcide Vaucher tweede in de Trofeo Baracchi en zelf 6de in de G.P. Martini te Genève, Charly Gaul werd 11de in Genève en 7de in de G.P. de Lugano en ten slotte Miguel Bover 21ste in de G.P. des Nations.

Tussendoor was nog de Giro di Lombardia betwist, maar zonder FAEMA. De ploeg, was net als Ignis, Chlorodont, Asborno en BIF[31], solidair met Carpano-Coppi in protest tegen de deelname van de CORA-ploeg van Rik Van Steenbergen. Dat een renner voor meerdere ploegen binnen hetzelfde seizoen kon rijden, was gebruikelijk en nodig om bijvoorbeeld het deelnemersveld van een Tour de Suisse te stofferen. Ook de Giro had al van gastrenners geprofiteerd. Maar een bestaande ploeg inhuren voor enkele wedstrijden, hier specifiek in Italië, vond men te gortig. En vermits CORA ook een aperitief was, vond vooral Carpano het niet kunnen dat zij hun renners een heel jaar betaalden en een rechtstreekse concurrent slechts voor enkele wedstrijden. Het protest had wel effect. Meervoudige aansluitingen bleven nog in zekere mate mogelijk, ploegen huren stopte[32].

---

30 In de jaren vijftig en zestig werd er met een zekere frequentie afgeduwd op een ploegmaat of werd de kopman simpelweg, zoals in een ploegkoers, door een ploegmaat gelanceerd. Beschuldigingen in die zin kwamen er regelmatig, maar zo goed als altijd zonder gevolg. Zonder VAR of TV-beelden uit alle hoeken en kanten, was het voor de aankomstrechters, als er al meer dan een was, zo goed als onmogelijk dergelijke zaken te zien.

31 Ook al waren die ploegen solidair, een aantal renners waren het niet. Zo kwam Oreste Magni als enige van Chlorodont aan de start en was Poblet er zelfs met vijf ploegmaats. Buiten deze “stakingbrekers” en uiteraard Cora-Elvé, namen er slechts acht ploegen deel, Bianchi, Legnano, Atala, Lygie, Bottechia-Gripo, San Pellegrino, Torpado, Mercier-BP en Girardengo-ERG.

32 In 1960 was er nochtans een bijna gelijkaardig geval. De Franse Helyett-ploeg had Leroux als sponsor in Frankrijk en België, maar Fynsec, die al cosponsor waren in de Giro 1959, als sponsor in Italië. Maar ook dat zou bij een jaar blijven.

Het was opnieuw een succesvol seizoen voor FAEMA geweest. De kers op de taart, met de zege in een grote ronde ontbrak dan wel, maar toch twee klassieke overwinningen en enkele semiklassiekers, zowel in Italië als in België. Met 189 overwinningen werd ook een moeilijk te verbeteren record neergezet, en ook de 32 zeges van Rik Van Looy, uiteraard opnieuw zegekoning, waren een record. Desgrange-Colombo had dit jaar geen klassement per ploeg meer, enkel per land. Was er nog een dergelijk klassement geweest, zou FAEMA tweede geweest zijn.

De man(nen) van het seizoen

Fred De Bruyne, opnieuw winnaar van Desgrange-Colombo met daarbij drie klassieke zeges en hopen ereplaatsen, was ongetwijfeld dé man van het seizoen. Ook al viel hij definitief door de mand als kandidaatwinnaar van een grote ronde[33], hij was onbetwist de beste in de eendagskoersen geweest.

Verder ging de overname van de macht door de nieuwe generatie verder, ook al bleven de dertigplussers zich goed verdedigen en deden zij het eigenlijk beter dan in 1956. Van Steenbergen, met zijn derde wereldtitel ook een van de mannen van het seizoen, evenaarde Binda, Impanis won de Flèche Wallonne en werd tweede in Desgrange-Colombo, Fornara won de Tour de Suisse, Gauthier Bordeaux-Paris, Loroño de Vuelta, en al was er dan geen grote zege voor Louison Bobet, hij bekwam wel het accessit[34] in het wereldkampioenschap en de Giro. Maar na het afhaken (of overlijden) van Kübler, Bartali, Magni en de betreurde Ockers, was het duidelijk dat het nu ook over was voor Coppi, Koblet, Schotte en Petrucci, terwijl Van Steenbergen aankondigde zijn carrière te zullen afbouwen. Enkel Bobet, als een ware kampioen, bleef tegen de bierkaai vechten.

Fred De Bruyne wint zijn tweede Desgrange-Colombo

Rik Van Steenbergen wordt voor de derde maal Wereldkampioen en evenaart Alfredo Binda

De nieuwe, of eerder de tussengeneratie, met namen als De Bruyne, Derycke, Nencini, Poblet en Forestier, voor wie het nu tijd was om te oogsten, voelde echter al de hete adem van een nieuwe generatie van jonge twintigers. Jacques Anquetil was met zijn overwinningen in Paris-Nice, de Tour de France, de Grand Prix des Nations en de Grand Prix Martini ook een van de mannen van het seizoen, en kreeg in Frankrijk al direct een challenger in de persoon van Roger Rivière, wereldkampioen achtervolging en de nieuwe uurrecordhouder. In België was er Rik Van Looy, die zowel de opvolger van die andere Rik als beste en meest populaire renner, als van De Bruyne als beste eendagsrenner wou worden. Maar hij had al direct rivalen, zowel in eigen ploeg in de persoon van

33 Hoe vreemd het achteraf ook moge klinken, en ongeacht hoezeer Fred zelf het jaren later zou afdoen als onzin, Fred De Bruyne werd in 1957 door de (Belgische) pers aanzien als een kandidaat winnaar van de Tour de France. Ook zijn ploegmaats geloofden daarin, zoals bevestigd door Pino Cerami tijdens een interview op de TV.
34 Tweede plaats.

Jacques Anquetil, reeds ongenaakbaar tegen het uurwerk, wint nu ook de Tour de France

Leon Vandaele als in oud-ploegmaat Willy Vannitsen en de opkomende Frans Schoubben. In Italië was er een nieuwe kandidaat Campionissimo met Olympisch kampioen Ercole Baldini, in zijn eerste profjaar al winnaar van de Grand Prix de Lugano, het Italiaans kampioenschap en derde in de Giro. Ook nieuwe kandidaat rondewinnaars staken de kop op. Op het Tourpodium stonden naast de 23-jarige Anquetil met Marcel Janssens (25) en Adolf Christian (23) challengers die even oud of amper ouder waren. En dan was er nog Charly Gaul, nog steeds maar 24, en ondanks een, grotendeels door de omstandigheden, mislukt seizoen zeker niet af te schrijven.

De wissel van de wacht was onderweg en zeker niet meer tegen te houden, 1958 zou in die optiek heel interessant worden.

De FAEMA-Belg van het seizoen: Hendrik “Rik” Luyten

(° 11/07/1931 Beverlo - † 07/04/1969 Kwaadmechelen)

Rik Luyten werd op 11 juli 1931 in Beverlo geboren als zoon van een ongehuwde moeder. Niet direct de meest veelbelovende start en het duurde dan ook tot het huwelijk van de zus van zijn moeder dat er een man in zijn leven kwam. Het was van die “nonkel Frans” (Nuyts) dat hij zijn eerste wedstrijdfiets kreeg. Ook al kwam zijn natuurlijke vader later toch terug samen met Rik zijn moeder, hij bleef de naam van zijn moeder gebruiken.

Mede door deze omstandigheden ging zijn wielerloopbaan maar traag van start. Zijn eerste seizoen (1947) was immers ontgoochelend: geen enkele zegepraal. Het ging echter snel beter en in 1948 en 1949 behaalde hij in totaal 36 overwinningen bij de nieuwelingen. In 1950 bevestigde hij bij de liefhebbers met 16 overwinningen, alvorens door 21 maanden legerdienst afgeremd te worden. Daardoor waren er geen resultaten in 1951, maar na zijn afzwaaien kon hij in 1952 toch tweemaal zegevieren.

Als snelle man ook actief op de wielerbaan, hier samen met Martin Vangeneugden op de open wielerbaan van Zwartberg

In 1953 kwamen daar nog acht zeges bij. Het jaar nadien was het jaar van de grote doorbraak. Luyten won de eerste rit en het eindklassement van de Ronde van Limburg en reed met zijn snelle sprint in totaal 13 overwinningen bij elkaar. Als beloning mocht hij mee naar het wereldkampioenschap in Solingen, waar hij op een zwaar parkoers in de buik van het peloton (30ste) eindigde.

Ook 1955 begon goed, met een derde plaats in Brussel-Zepperen, een week later gevolgd door een overwinning in Tongeren-Sint-Truiden. Nog een week later begon de Tour de Belgique, waar hij derde in de eindstand werd met daarbij een tweede plaats in de 5de rit en een 4de in de 8ste. Na nog een overwinning op 3 april in Lummen, mocht hij de gebruikelijke passage bij de onafhankelijken overslaan en werd hij al op 8 april beroepsrenner. Rik was al bijna 24 en had geen tijd te verliezen om er nog wat van te maken in de hoogste categorie.

Met een uiteindelijk, ondanks die zege in de Ronde van Limburg, eerder mager palmares bij de amateurs, was er niet echt belangstelling voor de Limburger en hij moest al blij zijn bij Bristol te mogen rijden[35]. De aanpassing verliep echter verrassend vlot. Naast een overwinning in Cras Avernas-Remouchamps-Cras Avernas behaalde Luyten nog twee andere overwinningen en werd, als individueel, 23ste in Liège-Bastogne-Liège, zij het op geruime afstand van winnaar Stan Ockers.

Ook in 1956 begon hij het seizoen bij Bristol. Het werd een prima seizoen voor de jonge Limburger, met overwinningen in Bruxelles-Couvin, Antwerpen-Genk, het kampioenschap van Limburg te Tessenderlo en nog vijf kleinere wedstrijden. Hij mocht ook naar de Ronde van Nederland, in de grotendeels uit FAEMA-renners samengestelde Belgische A-ploeg. Na een 12de plaats in de eerste rit was het de volgende dag echter al gedaan. Hij was ook voor Paris-Bruxelles voorzien als gastrenner bij Plume Sport, maar we vonden hem niet terug in de uitslag. We kunnen dus niet bevestigen of hij effectief startte.

Luyten haalde nog enkele mooie ereplaatsen, tweede in de Scheldeprijs, tweede in Brussel-Ingooigem en tweede in de Drielandentrofee, met een tweede plaats in beide etappes.

35 Gebaseerd op wat toen gebruikelijk was, vermoeden we dat het gewoon voor een broek en een trui was.

Rik Luyten tussen zijn supporters (Foto: Het Belang van Limburg)

Rik Luyten, gewaardeerd helper bij FAEMA

Na nog een 13de plaats in het nationaal kampioenschap werd hij geselecteerd voor het wereldkampioenschap, waar hij echter door een val tot opgave gedwongen werd. Rik had zich laten opmerken en mocht het seizoen beëindigen bij de Belgische tak van FAEMA. In Paris-Tours werd hij 52ste.

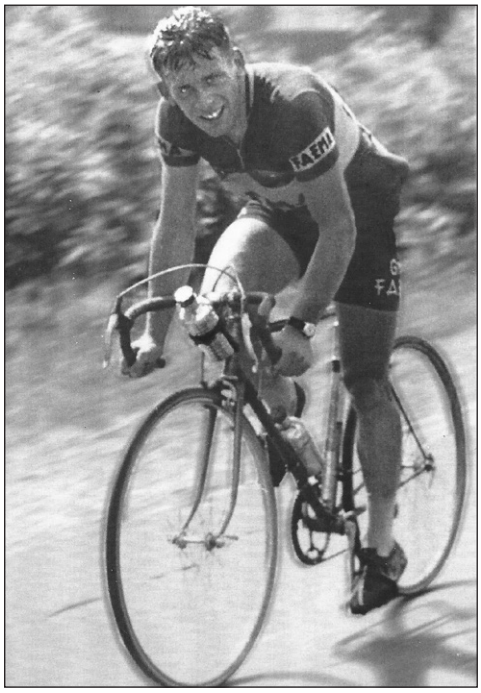

In actie voor FAEMA

In 1957 bleef hij bij FAEMA en maakte deel uit van de klassieke kern in dienst van Rik Van Looy. Zelf werd hij 17de in Gent-Wevelgem, 21ste in de Ronde van Vlaanderen, 31ste in de Omloop Het Volk en 42ste in Sassari-Cagliari. Hij mocht, ditmaal als lid van een als België A vermomde volledige FAEMA-ploeg, opnieuw naar de Ronde van Nederland, waar hij 4de in de eindstand werd (tweede in de 8ste rit, 5de in de 6de rit en 8ste in de eerste rit). Hij haalde in totaal elf overwinningen en daarnaast ook het eindklassement van de Driedaagse van de Kermiskoersen van Antwerpen[36].

Zijn contract werd verlengd voor 1958, wat zijn beste seizoen zou worden. Hij behaalde ditmaal weliswaar slechts zes overwinningen en werd opnieuw kampioen van Limburg, maar naast zijn rol als helper in de klassiekers, kreeg hij ook de kans om van het rondewerk te proeven. FAEMA mocht de Belgische kleuren gaan verdedigen in de Vuelta en dit werd een succes. Van Looy won vijf ritten en leek op weg naar de eindzege toen hij met een blessure aan de knie moest opgeven in de 12de rit. Luyten, die al vijfmaal een top vijf plaats haalde, reed eerst nog toptien in de 13de en 14de rit alvorens de twee laatste ritten te winnen. Hij werd tweede in het puntenklassement en 9de in de eindstand (Hilaire Couvreur eindigde als beste FAEMA 4de). België, en dus FAEMA wonnen ook het ploegenklassement en in totaal dus acht ritten (ook Gilbert Desmet had al eerder een rit gewonnen).

36 Deze organisatie, gereden terzelfder tijd als de “echte” Driedaagse van Antwerpen, bestond uit het criterium van Antwerpen (gewonnen door Luyten op 11 augustus), en de kermiskoersen te Wilrijk (gewonnen op 12 september door Emile Severeyns) en te Beveren-Waas (gewonnen op 13 augustus door Alibert Delorge). Gezien de eindstand op basis van een puntenklassement en niet op basis van tijd was, aanzien we dit niet als een aparte overwinning, enkel de drie aparte wedstrijden worden meegeteld.

Op basis van deze prestaties werd Rik Luyten geselecteerd voor de Tour de France, die hij op de 52ste plaats uitreed. Zijn beste resultaat was een derde plaats in de 9de rit, in de sprint van een zevenkoppige leidersgroepje geklopt door André Darrigade en Vito Favero. België won ook het ploegenklassement, terwijl FAEMA-ploeggenoot Gaul eindwinnaar werd. Zijn eerste Tourdeelname was dus zeker geen mislukking, ook al kon hij de verhoopte ritzege niet brengen. Toch was zijn deelname een vergissing. Na een zware Vuelta, met warmte en slechte wegen, was hij vermoeid in de Tour gestart en had zich daar wat geforceerd. Nadien zou hij nooit meer hetzelfde niveau halen.

Geselecteerd voor de Tour de France

Als helper van Rik Van Looy werd hij in 1958 nog 4de in Gent-Wevelgem en 51ste in de Ronde van Vlaanderen. Dankzij de Vuelta, voor het eerst erbij, werd hij in de laatste editie van Desgrange-Colombo 71ste. Voor het seizoen ten einde was, beging hij nog een nieuwe vergissing door over te stappen naar de Ghigi-ploeg van gouwgenoot Willy Vannitsen, een overstap die Van Looy hem nooit zou vergeven[37]. In totaal waren er dit seizoen zeven overwinningen.

GHIG
GHIGI
GHIGI
GHIGI

Ook 1959 begon met een valse noot. Luyten mocht mee met Ghigi op oefenkamp in Italië[38], maar zag het al snel niet meer zitten en keerde terug naar België. De gevolgen waren niet zonder belang: Rik mocht alvast Milano-Sanremo op zijn buik schrijven en zou ook nadien enkel een (hoofdzakelijk) Belgisch programma rijden en niet opgeroepen worden voor de Italiaanse wedstrijden. Derhalve kreeg hij niet de kans te proeven van de derde grote ronde, de Giro d'Italia.

Hij won dat jaar wel acht wedstrijden, maar dit bleef beperkt tot het regionale circuit. Een 9de plaats in de Scheldeprijs was zijn beste resultaat, in de grotere wedstrijden kwam hij niet echt in het verhaal voor: 35ste in de Ronde van Vlaanderen, 59ste in Paris-Bruxelles en 62ste in de Omloop Het Volk. Het was dan ook weinig verbazingwekkend dat, toen Willy Vannitsen aan het eind van het seizoen samen met Martin Vangeneugden en Yvo Molenaers naar Carpano overstapte, er voor die andere Limburger geen plaats was bij de zwartwitten uit Turijn.

Rik Luyten

Overstap naar Wiel's-flandria

Voor 1960 vond Rik Luyten uiteindelijk onderdak bij de nieuwe Wiel's-flandria ploeg van Briek Schotte. Hij had grote ambities voor het nieuwe seizoen en was overtuigd dat de kwalijke gevolgen van de opeenvolgende inspanning in Vuelta a España en Tour de France in 1958 achter de rug waren en kwam er open voor uit een nieuwe selectie voor de Tour te ambiëren. Hij hoopte ook om, net als Jos Hoevenaers, een contract voor de Italiaanse wedstrijden bij Ghigi, zijn voorgaande werkgever, te krijgen. Hier zou echter niets van in huis komen.

Ondanks zijn hoge verwachtingen, viel het seizoen tegen:
slechts vier zeges en weinig spraakmakende resultaten. Hij kwam nog het best uit de verf in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke[39] (7de) en de Driezustersteden (9de). In Paris-Bruxelles werd hij 34ste, in de Tour de Belgique 35ste en in de Ronde van Vlaanderen gaf hij op. Tussendoor was hij in Frankrijk 17de geëindigd in de Tour de l'Oise.

Luyten was nog altijd geen 30, maar zijn beste jaren leken voorbij. Toch kwam hij in 1961 terug op het voorplan. Hij won liefst negenmaal, waaronder ritzeges in de Tour de l'Oise (6de in de eindstand) en de Tour de Picardie[40]. Daarnaast werd hij 5de in het algemeen klassement van

38 Volgens sommige bronnen reed Rik Luyten aanvang 1959 bij Libertas. Volgens ons is dat een misverstand. Vooreerst had Luyten al eind 1958 Ghigi vervoegd, waarom dan die tussenstap (zeg maar stap terug) naar Libertas? Maar vooral, dit bericht is bijna zeker terug te brengen tot de heel sterke geruchten in de pers dat Ghigi in 1959 zou samengaan met Libertas, waar uiteindelijk niets van kwam. Wij hebben in ieder geval geen enkel spoor van een optreden voor Libertas kunnen vinden.

39 De latere E3-prijs.

40 Over deze wedstrijden bestaan veel misverstanden, en de zege van Luyten in 1961 in de eerste etappe van beide wedstrijden vergroot uiteraard deze verwarring, vele sites kennen hem ten onrechte maar een zege toe. In deze periode ging het echter over twee aparte wedstrijden. Vooreerst was er de Tour de l'Oise. Deze werd ingericht vanaf 1936 en vond plaats in mei (in 1961 op 27 en 28 mei). In 1976 en 1977 was de naam tijdelijk "Tour de l'Oise et de la Somme", in 2000 eenmalig "Tour de l'Oise et de la Picardie" en vanaf 2001 "Tour de Picardie", de bron van alle verwarring. Want daarnaast was er ook nog een andere Tour de Picardie, die dan weer de opvolger was van de Grand Prix du Courrier Picard, ingericht van 1946 tot 1952. Deze Tour de Picardie werd ingericht van 1953 tot 1965, tot 1959 in april of mei, nadien in september (in 1961 op 23 en 24 september). Mémoire du Cyclisme heeft de juiste informatie over deze wedstrijden (net als de Vélo uitgaven uit de betrokken periode uiteraard), de Wielersite heeft dan weer maar zeer onvolledige en deels foute informatie over de "oorspronkelijke" Tour de Picardie. Ook Wikipedia heeft het moeilijk met de "oorspronkelijke" Tour de Picardie, al geeft de Engelstalige versie wel twee aparte links naar Mémoire du Cyclisme.

Een zege voor Wiel's flandria waarschijnlijk in Chaam in 1961

Antwerpen-Wevelgem[41], 8ste in het nationaal kampioenschap en 9de in Gent-Wevelgem. Toch bleek meer en meer dat Luyten vooral geschikt was voor het regionale werk en vooral voor wedstrijden tot 200 km. Zijn 104de plaats in Paris-Tours was op dat gebied veelzeggend.

1962 was het jaar dat de Tour de France terug met merkenploegen betwist zou worden en bijgevolg werd het ploegenlandschap hertekend. FAEMA ging samen met flandria en Luyten behoorde niet tot de renners die mee met flandria naar de nieuwe ploeg mochten. Zijn vertrek bij FAEMA drie jaar eerder zal daar, samen met zijn minder presteren de voorbije drie seizoenen, wel voor een en ander tussen gezeten hebben.

De ploeg Mann van Frans Cools was de nieuwe bestemming. Rik Luyten toonde dat seizoen dat men hem misschien te vroeg aan het afschrijven was. Hij behaalde ditmaal acht zeges, waaronder een rit in de Tour de Belgique. Vooral in de nationale ronde toonde hij zich. Zijn zege in de tweede rit maakte best ophef: na een rit over 235 km van Namen naar Zwevegem vloerde hij in de sprint in volgorde Michel Van Aerde, Rik Van Looy, Laurent Christiaens, Jos Wouters en Tuur Decabooter. Weinigen konden zich in die periode beroemen Rik Van Looy in een sprint voor de zege gevloerd te hebben. Ook de volgende dag deed hij nog mee voor de zege, maar moest de duimen leggen voor Rik en Willy Vannitsen. Lode Troonbeeckx, Jos Wouters, Noël Foré, Frans Schoubben en Tuur Decabooter hield hij wel achter zich. In de eindstand werd hij 43ste.

Ook in de Deutschland Rundfahrt wist hij zich te tonen: 21ste in de eindstand, maar wel een tweede (7de rit), 5de (6de rit) en 6de (eerste rit) plaats in de etappes. In de grote wedstrijden was het echter, net als de voorgaande jaren, minder: 24ste in Gent-Wevelgem, 34ste in Paris-Tours, 60ste in Paris-Bruxelles en een nieuwe opgave in de Ronde van Vlaanderen. Hij werd ook voor de derde keer kampioen van Limburg.

Nog enkele goede seizoenen bij Mann

Jammer genoeg bleek dit maar een (laatste) opflakkering. In 1963 waren er nog zes overwinningen en een hoop ereplaatsen, maar naast Ciney-Waregem en Cras-Avernas allemaal in het regionale werk. Enkel een 8ste plaats zowel in het Belgisch kampioenschap als in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en een 9de plaats in de eerste rit van de Tour de Belgique sprongen er een beetje uit. Maar ook die ereplaatsen waren veelzeggend. 8ste in het nationaal kampioenschap klinkt goed, maar het was wel 8ste in de sprint van een kopgroep van twaalf, toch niet zo geweldig

41 Gent-Wevelgem zocht een tijdlang naar een eigen identiteit. Zo was er gedurende enkele jaren een samengaan met de Omloop Het Volk, en kregen we een Gent-Wevelgem en een Wevelgem-Gent. Toen nadien de Omloop zijn eigen weg ging, werd de wedstrijd Antwerpen-Gent uit de grond gestampt om dus een Antwerpen-Wevelgem te krijgen. Vanaf 1962 zou Gent-Wevelgem ook zijn eigen weg gaan en uitgroeien tot een wedstrijd net onder de absolute klassiekers.

voor iemand die als een snelle sprinter gereputeerd staat. En ook de eerste rit van de Tour de Belgique was een massasprint en het waren niet allemaal topsprinters voor hem. Ook de opgave in de Ronde van Vlaanderen was veelzeggend.

Vanaf nu was de neergang ingezet. In 1964 waren er slechts drie overwinningen en zelfs geen deelnames aan de klassiekers. In 1965 waren er nog twee zeges, maar de klassiekers bleven een ontgoocheling: 55ste in Paris-Bruxelles en opgave in de Ronde van Vlaanderen. In 1966 werd Grundig cosponsor en werd de ploeg versterkt met een aantal flandria-renners onder leiding van Briek Schotte. Rik behaalde zijn laatste overwinning te Oirschot en werd 13de in de Amstel Gold Race en 72ste in Paris-Tours.

Luyten kreeg geen nieuw contract meer voor 1967, maar werd opgevist door Florent Vanvaerenbergh voor Goldor-Gerka, zij het met een speciale constructie. Rik zou immers het wielrennen combineren met een job als bierhandelaar[42]. Het was echter absoluut het jaar te veel, zeker als een soort semi-prof. Hij startte met amper oefening in de benen in de Ronde van Limburg en lukte er toch in 170 km van de 205 km uit te rijden. Luyten probeerde het nog in een tiental andere wedstrijden, maar reed geen enkele uitslag meer en hield er na de 1 mei Prijs te Hoboken mee op.

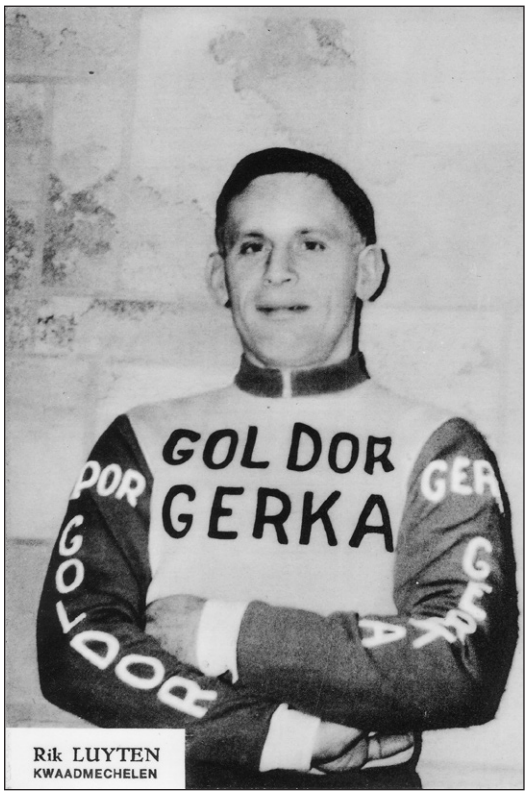

Nog even bij Goldor-Gerka, het seizoen te veel

42 Het doel van de sponsoring van een wielerploeg was voor de brouwerij Breda (de brouwer van Goldor bier) uiteraard hun marktaandeel te vergroten. Naast de naambekendheid via de prestaties en aanwezigheid van de ploeg, mikten ze ook op rechtstreekse verkoop aan de supporters, vrienden, kennissen en familieleden van de aangetrokken renners. Gedeeltelijk werd hiervoor eigen personeel ingezet, maar ook op de renners zelf werd gerekend. De minder bekenden of degenen die minder presteerden (en die al blij waren bij een ploeg te mogen tekenen) kregen contractueel een deel (door de sportbestuurder te bepalen) van hun loon en/of onkostenvergoeding in natura uitbetaald. Ze konden dit dan zelf doorverkopen of deze verkoop toevertrouwen aan een bevriende bierhandelaar. Ergens zat hier ook een mogelijkheid voor reconversie in, om via deze eerste verkopen later bierhandelaar te worden. Rik Luyten ging hierin dus al een stap verder en begon met deze reconversie al vanaf zijn eerste jaar bij Goldor, meteen zijn laatste (gedeeltelijk) seizoen als renner. Wij vermoeden dan ook dat naast de gebruikelijke uitrusting (broek, trui, fiets zonder zadel in bruikleen) zijn betaling grotendeels, of zelfs helemaal, in producten geleverd door Breda zal geweest zijn.

De combinatie met zijn job als bierhandelaar bleek gewoon onmogelijk en hij koos resoluut voor dit laatste, mogelijk een nieuwe, en laatste, vergissing. De eerder mensenschuwe Limburger moest nu doorlopend onder de mensen komen en kon de stress niet aan. Amper twee jaar later overleed hij aan een hartaanval.

Hoe kunnen we Rik Luyten beoordelen? Gewoon een kermiscoureur? Neen, dat is hem onrecht aandoen. Wie in die periode een selectie voor het wereldkampioenschap en voor de Tour de France kon afdwingen en twee jaar deel uitmaakte van de Rode Garde van Rik Van Looy kon wel iets. Zeker in 1958 en dan vooral in de Vuelta, bewees hij dat. Bovendien, een totaal van 148 zeges verspreid over alle categorieën, waarvan 69[43] bij de beroepsrenners, is verre van slecht, zelfs in een periode met veel meer wedstrijden dan nu.

Iemand die door gebrek aan durf naast een topcarrière greep, zoals zijn jeugdvriend Denis Vertessen beweerde ("Als Rik had gedurfd, dan zou hij zeker vijf klassiekers gewonnen hebben"[44]). Neen, dat is supporterspraat. Voor ons, gewoon, een goede renner uit een periode waarin België veel goede renners had, en die door een paar foute inschattingen minder uit zijn carrière haalde dan mogelijk was, zonder daarom de mogelijkheden gehad te hebben om bij de echte top aan te sluiten.

43 Het Belang van Limburg heeft het bij het afscheid van Rik Luyten over 150 zeges waarvan 71 bij de beroepsrenners (artikel "Rik Luyten legt er de riem af na 20 jaar aktiviteit", pagina 13 op 21/06/1967). Hierbij worden echter de Kermisdriedaagse van Antwerpen in 1957 (in het betrokken artikel wordt ten onrechte naar een zege in Wilrijk verwezen, vergeleken met de zegestand die zij in 1957 publiceerden moeten ze dat eindklassement bedoeld hebben) en een nevenproef (snelheid) uit een criterium in Beernem in 1958, meegeteld, welke wij dus niet als overwinningen tellen. Evenmin als wij telt het Belang overwinningen in Provinciale interclubkampioenschappen (ploegentijdritten per wielerclub) als zeges. De zege in Compiègne die Het Belang in 1961 aangeeft is de eerste rit van de Tour de l'Oise.

44 Citaat uit "In het spoor van Rik III", door Marc Bertrands, uitgave van Heemkunde-Beverlo, 2010, pagina 22

De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Bernardo Ruíz Navarette

(° 08/01/1925 Orihuela)

Bernardo Ruíz behoorde ongetwijfeld tot de beste Spaanse renners uit de veertiger en vijftiger jaren. Jammer genoeg voor hem werd hij tien of toch minstens vijf jaren te vroeg geboren (8 januari 1925) om echt te kunnen profiteren van extra-sportieve sponsoring en aanvaardbare salarissen.

Ruíz toonde zich voor het eerst bij de liefhebbers in 1944 met een zege in de Vuelta a Valencia. Prompt werd hij uitgenodigd om onafhankelijke te worden en dezelfde ronde in de "open" categorie te betwisten. Bernardo werd eervol 16de tussen de profs, maar wel als derde onafhankelijke. Het seizoen nadien, nog altijd onafhankelijke, mocht hij op het laatste moment starten in de Vuelta a España. Hij verdedigde zich knap tussen de profs en werd eervol 22ste.

Goed ingereden herhaalde hij zijn zege in de Vuelta a Valencia voor liefhebbers en onafhankelijken en kreeg aldus een uitnodiging voor de Volta a Catalunya[45]. Om de toenmalige situatie te schetsen, de organisatie bood noch verplaatsingskosten, noch startgeld, dus moesten de supporters uit zijn dorp bijspringen om de kosten te dekken. Ruíz verbaasde iedereen en won met overwicht de Volta.

Het volgende seizoen moest hij zijn legerdienst vervullen. Dat belette hem niet zijn titel van nationaal kampioen bij de onafhankelijken in te ruilen voor de titel bij de beroepsrenners, terwijl hij in de Vuelta verder oprukte naar een 13de plaats. Daarnaast won hij ook de toen hoog aangeschreven Trofeo Jaumandreu. In de Volta bevestigde hij, met een ritzege en een 5de plaats in de eindstand.

Ondanks zijn legerdienst bleef Bernardo gestaag vorderingen maken, zo won hij in 1947 de Vuelta a Burgos en de Trofeo Fallas Valenciana. In de Trofeo Jaumandreu moest hij ditmaal genoegen nemen met de tweede plaats, en dat was ook zijn lot in het nationaal kampioenschap, onttroond door Bernardo Capo.

In 1948 was zijn hoofdobjectief de Vuelta. Eerst heroverde hij nog zijn nationale titel, alvorens als laatste voorbereiding de Tour de Romandie, als lid van een door de rijwielen Paloma afgevaardigde Spaanse ploeg, te betwisten. Met een 11de plaats in de eindstand bewees hij klaar te zijn om in de nationale ronde op de eindzege te mikken.

In eerste instantie moest hij zich echter nog de beste tonen binnen zijn eigen ploeg ten opzichte van gereputeerde renners als Emilio Rodríguez en José Serra, alvorens de strijd aan te gaan met oud-winnaars als Julian Berrendero (ondertussen weliswaar 36 jaar en aan zijn voorlaatste seizoen bezig) en Dalmacio Langarica, de winnaar van twee jaar voordien.

Deze Vuelta kreeg een heel spectaculair verloop, door de bonificaties en pech, van vooral Langarica. De organisatoren zorgden alvast voor een rare aanloop. De eerste dag waren er twee halve ritten. De eerste halve rit was een soort proloog, betwist tegen het uurwerk per ploeg van vijf. Na afloop kregen Ruíz en Berrendero beide de witte leiderstrui[46]. Al snel draaide de wedstrijd uit op een duel tussen Bernardo Ruíz en de Bask Dalmacio Langarica.

---

45 Ondertussen was hij ook nationaal kampioen bij de onafhankelijken geworden.

46 Deze eerste halve rit werd per merkenploeg van vijf renners betwist, met een individueel klassement op basis van de reële tijd. Julian Berrendero, Bernardo Ruíz, Joaquin Olmos, Ricardo Ferrandiz en José Perez kregen allen dezelfde tijd van 20'46" toegewezen, doch enkel Berrendero en Ruíz kregen ex-aequo de eerste plaats toegewezen, de andere drie werden ex-aequo derde geplaatst (Mémoire du Cyclisme zet ze ten onrechte alle vijf op de eerste plaats). Gezien de ploegen van Berrendero (Casa Galindo) en Ruíz (U.D. Sans) dezelfde tijd reden, gaan we ervan uit dat Ruíz en Berrendero van hun ploeg als eerste over de meet kwamen en daarom als winnaar uitgeroepen werden. De drie anderen zijn inderdaad teamgenoten van Ruíz (Perez en Ferrandis) of Berrendero (Olmos), hun andere ploeggenoten verloren een extra seconde of zelfs meer.

Julian Berrendero was een van de grote slachtoffers van dit duel en was al snel op 20 minuten achterstand gezet en dus uitgeschakeld voor de eindzege[47].

Gehuldigd na afloop van de Vuelta, eindwinnaar, bergkoning en winnaar van de slotrit, hier net achter Langarica, de grote animator, tweede in de slotrit en in de bergstand, 4de in de eindstand

In eerste instantie leek Langarica in dit duel de bovenhand te nemen. Vooral door bonificaties[48] had hij na afloop van de 11de rit een voorsprong van bijna drie minuten op Ruíz. De beslissing zal zoals dikwijls in het Baskenland vallen en hier wordt de thuisrijder niet door het lot gediend.

Bernardo Ruíz bij La Perle

Nadat hij in de 12de rit San Sebastian-Bilbao als eerste doorkomt op de Urkiola en zo zijn voorsprong op Ruíz virtueel op 3'42" brengt, lijdt hij bandbreuk bij de beklimming van de Barazar. Langarica zal er niet in lukken terug te komen op Ruíz, die met hulp van zijn ploegmaat Emilio Rodríguez de kloof slaat. Bij de aankomst heeft hij bijna vier minuten achterstand en mede door het spel van de bonificaties staat hij nu in het algemeen klassement tweede op twee minuten.

De lijdensweg van Langarica is echter nog niet ten einde. De volgende dag, in de rit Bilbao-Santander, heeft de Bask opnieuw bandenpech en verliest uiteindelijk bijna acht minuten op zijn rivaal. In de stand staat hij nu als derde op 10 minuten, de Vuelta is voorbij. Langarica geeft nochtans niet op en blijft aanvallen, in de hoop het tij te keren. Het noodlot geeft echter evenmin op, en door een val verliest hij in de 17de rit nog eens een tiental minuten en meteen ook de derde plaats in de eindstand. Bernardo Ruíz

47 Berrendero zou in de 18de rit, bij het vernemen van het overlijden van zijn vader, de wedstrijd verlaten. Meteen zijn enige opgave in 7 Vuelta's.

48 Zowel aan de aankomst als op de beklimmingen waren bonificaties tot een minuut te verdienen.

wint deze Vuelta, voor zijn ploegmaat Emilio Rodríguez en Bernardo Capo, Langarica wordt dus 4de. Ruíz wint ook de bergprijs, voor Langarica.

Met deze resultaten kreeg hij ook zichtbaarheid in het buitenland en daardoor toegang tot buitenlandse sponsoring: zowel in Frankrijk, met Peugeot, Splendid en La Perle, als in Italië met Fiorelli[49] en Torpado.

In 1949 kon Ruíz zijn voorgaande seizoen niet echt bevestigen. Zijn voornaamste resultaat was de eindzege in de Vuelta a Asturias. Veel had te maken met de Tour de France. Voor de eerste maal sinds het uitbreken van Wereldoorlog II werd een Spaanse ploeg uitgenodigd, de geplande ritaankomst in San Sebastian (voor de eerste maal een aankomst in Spanje) zal daar wel mee te maken gehad hebben. Voor de Spaanse wielersport een kans om uit hun isolement te treden en, misschien wat onvoorzichtig, nam de Spaanse wielerbond de uitnodiging aan.

Als voorbereiding trad een Spaans achttal aan in het Critérium du Dauphiné Libéré. De behaalde resultaten aldaar hadden een waarschuwing moeten zijn dat een deelname aan de Tour voorlopig te hoog gegrepen was. Enkel Berrendero, de enige met echt internationale ervaring, maar wel aan zijn laatste seizoen bezig (18de op 40'52"), Langarica (37ste op 1 uur 40'18") en Ruíz (49ste op 2 uur 33'42") haalden het einde. Vreemd genoeg won José Serra het bergklassement, zonder in het algemeen klassement voor te komen.

De Tour werd dan ook een regelrecht fiasco. De Spanjaarden waren niet gewoon in een zo omvangrijk peloton te rijden en bevonden zich al van het begin aan de staart van het peloton. Bernardo Capo kwam de eerste dag te laat binnen, terwijl Dalmacio Langarica, Emilio Rodríguez, Julian Berrendero en Bernardo Ruíz opgaven in de fameuze 5de rit naar St. Malo, die bijna fataal werd voor Fausto Coppi. Enkel José Serra bereikte de eindmeet, maar zou het de volgende dag ook voor bekeken houden. Zodoende was er bij de aankomst van de 9de rit in San Sebastian al geen enkele Spanjaard meer in koers. Toch kregen ze een nieuwe uitnodiging voor 1950, waar wijselijkheidshalve niet werd op ingegaan.

Even een verfrissing in de Tour de France

In 1950 reed Ruíz een voornamelijk nationaal programma, zonder echt grote overwinningen. Hij won de Vuelta a Mallorca en de Vuelta a los Puertos, werd tweede in zowel het nationaal kampioenschap als het nationaal bergkampioenschap, 4de in de Vuelta (meteen de laatste editie voor een aantal jaren) en 5de in de Volta. Hij zat echter vooral met de Tour de France in zijn hoofd, waar hij in 1951 weerwraak wou nemen voor zijn persoonlijke mislukking en voor de nationale vernedering in 1949.

Daarom reed hij in 1951 een internationaal programma, met deelnames aan Paris-Nice (buiten tijd in de tweede rit), de Tour de Romandie (zege in de derde rit, 27ste in de eindstand) en de Tour de Suisse (22ste in de eindstand). Goed voorbereid werd de Tour een daverend succes. Bernardo won twee ritten, stond halfweg zelfs derde in het algemeen klassement en

49 Voor deze ploeg reed hij meteen ook zijn eerste internationale (semi)klassiekers, 14de in Sassari-Cagliari en 104de in Milano-Sanremo 1949.

Terugkeer naar de Tour de France

beëindigde de Tour als 9de in het algemeen klassement en derde (ex-aequo met Fausto Coppi en Hugo Koblet) in het bergklassement. In eigen land was hij dat jaar goed voor een nieuwe nationale titel en zeges in de Vuelta a Castilla, de Vuelta a los Puertos en Barcelona-Pamplona.

Uiteraard smaakte een dergelijke succesvolle Tour naar meer en zo was dit in 1952 opnieuw zijn hoofddoel. Ditmaal liep de voorbereiding via de Giro d'Italia, als kopman van een door Torpado uitgeruste Spaanse ploeg[50]. De Spanjaarden speelden geen rol van betekenis, uiteindelijk was Ruíz als 35ste nog de best geklasseerde. Bernardo was echter klaar voor de Tour.

Omdat Ruíz nu geen onbekende meer was, kreeg hij geen vrijgeleide meer om op avontuur te trekken en een ritzege te zoeken. Daarom concentreerde hij zich al snel op het klassement en mengde zich in de strijd voor de tweede plaats[51]. Dit was echter te hoog gegrepen, zeker met een supergemotiveerde Stan Ockers, die de kassa al hoorde rinkelen. Bernardo werd echter knap derde, en mocht als dusdanig, als eerste Spanjaard ooit, mee op het podium. Hij was ook al tweede geworden, zowel in de tweede rit als in de koninginnenrit in de Alpen, over de Croix de Fer (2085 m), de Galibier (2556 m) en de Montgenèvre (1860 m) met aankomst op Sestrières (2033 m). Enkel de ongenaakbare Coppi ging hem daar vooraf, weliswaar met zeven minuten voorsprong.

De prestatie van Bernardo Ruíz vond enorme weerklank in Spanje en hij werd meteen een nationale held. Hij werd van de ene huldiging naar het andere criterium gesleurd, zelfs in die mate dat hij zijn geplande huwelijk moest verplaatsen. Zijn conditie en dus prestaties leden uiteraard hieronder, zo werd hij pas 8ste in de Volta a Catalunya.

Ook al was hij nog maar 28 en dus normaal in zijn beste jaren, toch kon hij zijn vroeger niveau niet meer bereiken. 1953 werd een tegenvallend seizoen, te meer omdat hij door een conflict met selectieheer Mariano Canardo over verklaringen die hij al dan niet aan de pers zou afgelegd hebben, niet eens geselecteerd werd voor de Tour de France[52]. Spanje kreeg in de Tour bovendien een nieuwe held, Jesús Loroño won het bergklassement. Ruíz reed wel de Giro, waar hij ditmaal 29ste werd. De Spaanse ploeg, met ook Loroño, werd dat jaar door Fiorelli gesponsord.

Voor gelegenheidsploeg Canals & Nubiola in de Volta 1952 (Foto: Carlos Vigen)

50 Een eerste Spaanse deelname sinds Vicente Trueba in 1934.
51 Ten gevolge van de enorme superioriteit van Fausto Coppi gaf de Tourdirectie een extra premie aan wie tweede zou worden, kwestie van er toch wat spanning in te houden.
52 Daarmee ontbrak het hele podium van het jaar voordien. Coppi mikte na zijn zege in de Giro op het wereldkampioenschap en Ockers was tot grote verbazing van de wielerliefhebbers niet geselecteerd voor België, dat een fel verjongde ploeg afvaardigde.

Voor Fiorelli en Spanje in de Giro in 1953

Vanaf nu werden de hoogtepunten schaars, al bleef Ruíz een vaste klant aan de start van Giro en Tour. In 1954 werd hij 38ste in de Giro (opnieuw in een Spaanse ploeg ditmaal gesponsord door Ideor) en 18de, en eerste Spanjaard, in de Tour (al was de nieuwe ster Bahamontes, die Loroño als bergkoning opvolgde). In eigen land won hij onder meer de Vuelta a Asturias en werd nog eens tweede in het nationaal kampioenschap.

In 1955 werd de Vuelta na een aantal jaren onderbreking terug ingericht. Ruíz werd in de Spaanse A-ploeg geselecteerd[53] en zou dat jaar de drie grote rondes rijden. Hij werd 14de in de Vuelta, 28ste in de Giro en 22ste in de Tour de France. In de Giro, waar Ignis de Spaanse ploeg uitrustte, won hij tevens een rit, ook weer een Spaanse primeur. In eigen land werd hij verder nog 9de in de Volta a Catalunya en 10de in het nationaal kampioenschap.

In 1956 kwam dan de grote doorbraak van de extra-sportieve sponsoring. Wanneer FAEMA een Spaanse ploeg op stapel zette met de voornaamste Spaanse vedetten erbij, kon Ruíz uiteraard niet ontbreken. En ook dat jaar zou hij de drie grote ronden betwisten. In de Vuelta werd hij opnieuw opgeroepen voor de Spaanse ploeg, waarmee hij het ploegenklassement zou winnen. Zelf werd hij 31ste. Voor de Giro werd hij samen met Federico Bahamontes, Miguel Poblet, Salvador Botella, Jesús Galdeano en José Serra door FAEMA aan Girardengo-ICEP, dat

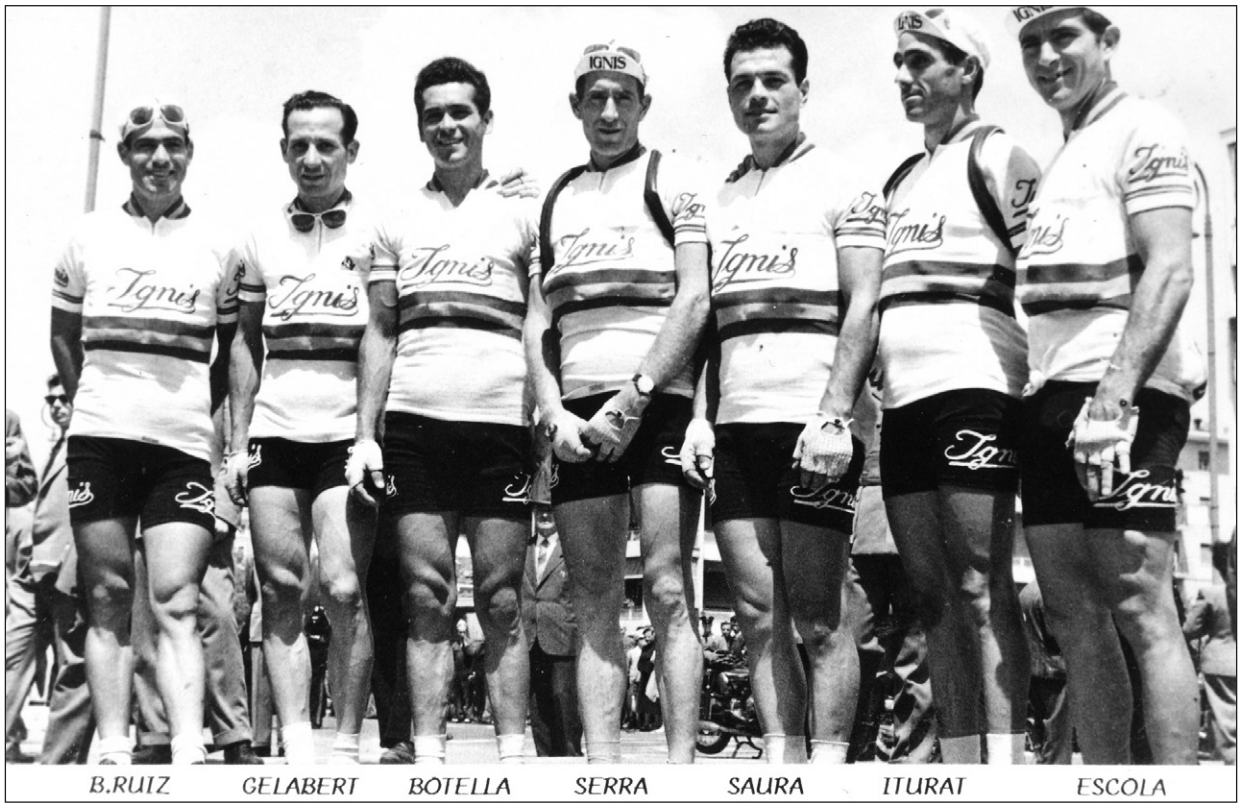

Spaanse ploeg in de Giro 1955, met Bernardo Ruíz

53 De andere geselecteerden waren Federico Bahamontes, Salvador Botella, Jesús Loroño, Francisco Masip en Miguel Poblet.

Alleen in het offensief in de Tour van 1955

die Giro de Spaanse ploeg uitrustte, “uitgeleend” (de ploeg werd vervolledigd door Miguel Bover). Een heel mooie ploeg, waar eigenlijk enkel Jesús Loroño ontbrak, en die het ook prima deed. Poblet won vier ritten en Bahamontes leek lang mee te doen voor het eindklassement.

De Spaanse ploeg voor de Giro 1956 (Foto: Lo Sport Illustrato)

Maar toen kwam de beruchte rit naar de Monte Bondone. Enkel José Serra (26ste in de eindstand) en Ruíz zelf (38ste) in de eindstand zetten door. Ook in de Tour was Bernardo er weer bij, met een 70ste plaats in de eindstand. In eigen land werd hij nog eens tweede in het nationaal kampioenschap.

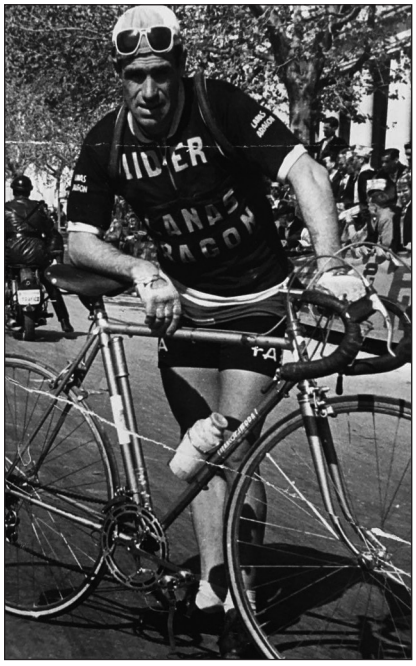

Bernardo Ruiz in de leiderstrui van de Vuelta a Levante 1957

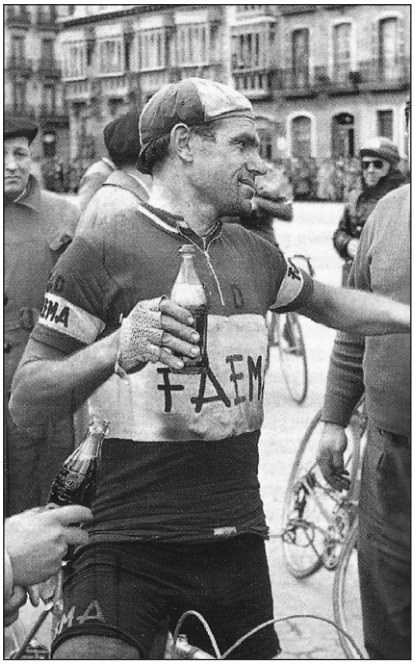

Vanaf het begin in 1956 bij FAEMA

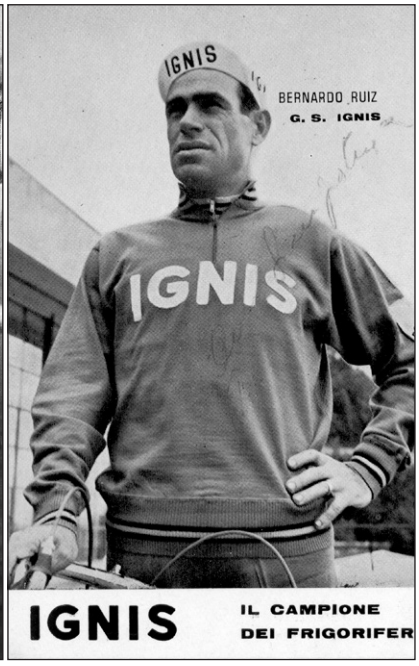

Ruíz in de Giro 1957 voor Ignis

In 1957 zou hij voor het derde opeenvolgende jaar de drie grote ronden rijden en beëindigen. In de Vuelta zat hij dit keer maar in een regionale ploeg, maar hij zou wel een beslissende rol spelen. Het was immers hij die in de 10de etappe in de aanval ging en Loroño uitnodigde hem te vergezellen.

Niemand hielp Bahamontes in de achtervolging, hij had immers weinig vrienden en ook op zijn eigen Spaanse nationale ploeg moest hij niet rekenen, liefst vijf van hen waren ploegmaats van Ruíz bij FAEMA en ook Loroño had vrienden. Zodoende kwamen de twee met een dusdanige voorsprong toe dat de eindzege enkel nog voor een van hen beide kon zijn. Loroño was de betere tijdrijder en won zo de Vuelta, Ruíz verloor zijn tweede plaats nog aan Bahamontes. In de Giro (waar Ignis eigenlijk een volledige FAEMA-ploeg sponsorde[54]) werd Bernardo dat jaar 55ste en in de Tour 24ste. In eigen land won hij verder de Vuelta a Levante en werd hij 7de in de Volta.

In 1958, nog altijd bij FAEMA, werd hij opnieuw geselecteerd voor de Spaanse ploeg in de Vuelta, die hij als 26ste zou beëindigen. De Giro werd vanaf dat jaar met merkenploegen betwist en bij FAEMA was er voor hem ditmaal geen plaats, de ploeg werd rond Gaul en Bahamontes gebouwd. Hij werd wel opnieuw voor de Tour de France geselecteerd en beëindigde deze als 55ste. In eigen land won hij de Vuelta al Sureste d'España en het Spaans bergkampioenschap. Hij startte ook in de Volta a Catalunya, maar deze zou slecht aflopen. Hij maakte een zware val en moest opgeven. Dit betekende meteen het einde van zijn carrière.

De reconversie verliep vlot. Ruíz kon uit meerdere aanbiedingen kiezen en koos uiteindelijk om sportbestuurder van het Spaanse filiaal van FAEMA te worden. Nadien zou hij vertegenwoordiger

54 Enkel Poblet had een contract bij Ignis voor de Italiaanse wedstrijden, maar ook hij had een contract met FAEMA voor de Spaanse wedstrijden.

Nog altijd een geducht klimmer hier in de Tour

van Vespa in zijn streek worden, waarbij alle vriendschappen die hij in het wielerwereldje, en dan niet enkel bij de renners zelf, gemaakt had, een flinke hulp waren. Ook hierin was hij net als in zijn wielercarrière succesvol.

Die wielercarrière was zeker succesvol. Ruíz toonde zich op de eerste plaats als ronderenner. Zo reed hij tussen 1945 en 1958 maar liefst 22 grote rondes (Vuelta, Giro en Tour) waarvan hij er 21 beëindigde en waarbij een reeks van 12 opeenvolgende (en zonder dat conflict met de selectieheer waren het er ongetwijfeld 17 op rij geweest)[55]. Hij won daarbij acht ritten, verspreid over de drie grote rondes. Zijn beste jaren waren ongetwijfeld 1948, toen hij de Vuelta won en 1952 toen hij derde in de Tour de France werd. Daarnaast was hij ook te duchten in het Spaans kampioenschap, waar hij in de periode 1946-56 driemaal eerste en viermaal tweede werd.

Sportdirecteur Bernardo Ruíz na een zege van José Segu

55 Die twaalf grote rondes op rij waren een record dat tot 2015 standhield. Er kan geargumenteerd worden dat Ruíz hierbij geholpen werd omdat er geen Vuelta was in de periode 1951-54, maar er kan even goed geargumenteerd worden dat hij dan, in plaats van nu drie jaren op rij, 1955-57, vier jaren op rij (1954-57) de drie grote rondes in hetzelfde jaar zou betwist hebben. Hierbij mag verder ook nog vermeld worden dat in die periode die grote rondes heel dicht op elkaar aansloten, in een periode van zowat drie maanden, soms zelfs niet eens volle drie maanden.

De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Rolf Graf

(° 19/08/1932 Unterentfelden - † 18/01/2019 Baden)

In 1954 zag alles er nog schitterend uit voor de Zwitserse wielersport. Ferdi Kübler won zijn derde Desgrange-Colombo, werd tweede in de Tour de France met drie ritzeges en het puntenklassement en won het Weekend Ardennais. Zijn eeuwige rivaal Hugo Koblet werd tweede in de Giro d'Italia, met twee ritzeges, tweede in het wereldkampioenschap achtervolging en winnaar van Sassari-Cagliari en de Züri Metzgete. Daarnaast waren er nog Fritz Schär, tweede in het wereldkampioenschap en derde in de Tour de France en de pas genaturaliseerde Carlo Clerici, winnaar van de Giro d'Italia, met een ritzege, en 12de in de Tour. Om het nog mooier te maken stond de opvolging al klaar. Rolf Graf, amper 22 en in zijn tweede volledig seizoen als beroepsrenner verraste de Belgen en won Gent-Wevelgem voor zijn leermeester Kübler. En dan was er ook nog René Strehler, nog twee jaar jonger dan Graf, die indruk maakte als achtervolger bij de liefhebbers en het volgend jaar prof zou worden.

Dat volgende jaar zag alles er echter al meteen anders uit. Koblet was, ondanks een mooie zege in de Tour de Suisse, duidelijk op de terugweg, zoals bleek uit zijn 10de plaats in de Giro en zijn forfait voor de Tour de France, terwijl Kübler in diezelfde Tour de France een verschrikkelijke inzinking bij de beklimming van de Mont Ventoux kreeg, moest opgeven en nadien nooit meer zijn vroeger niveau zou halen. Carlo Clerici en Fritz Schär ontgoochelden en ook zij zouden nooit nog hun vroeger niveau halen. Daarmee kwam vroeger dan voorzien en zeker dan gehoopt, alle druk te liggen bij de youngsters. In eerste instantie leek dat best te lukken. Strehler werd vicewereldkampioen achtervolging en won de Tour de Romandie, Rolf Graf schitterde als tijdrijder met zeges in de G.P. de Suisse en in de G.P. de Lugano. Hoe het Strehler verder verging hebben we al beschreven, hier bekijken we de carrière van Rolf Graf.

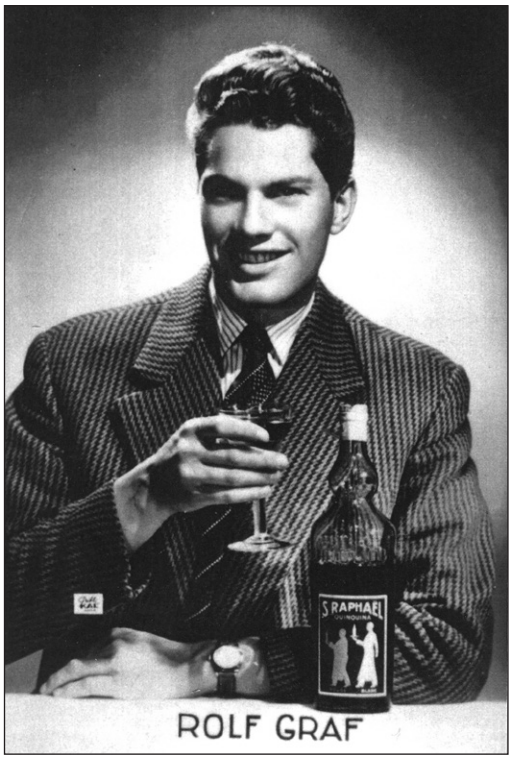

Een vroege publiciteitsfoto aangeboden door St Raphaël

Rolf Graf werd op 19 augustus 1932 geboren in Unterentfelden en woonde tot zijn twintigste in Aarau, alvorens Ferdi Kübler in Adliswil te vervoegen. Hij was van jongsaf aangetrokken door de wielersport en zou op 16-jarige leeftijd debuteren. Bij de nieuwelingen kwam hij voor het eerst op het voorplan in 1950 met een zege in de Nordwestschweizerischen Rundfahrt. Het jaar nadien won hij bij de junioren de Tour des Quatre Cantons. Nog een jaar later was hij al liefhebber en meteen een van de betere. Hij won ook in deze categorie de Nordwestschweizerischen Rundfahrt evenals Lucerne-Engelberg en werd tweede in de editie voor liefhebbers van de Züri Metzgete. Hij werd dan ook geselecteerd voor het wereldkampioenschap (opgave) en de Olympische Spelen (17de). Dit was voldoende om opgemerkt te worden door Ferdi Kübler en eind september 1952 stapte hij al over naar de beroepsrenners en kreeg een contract bij TEBAG. Samen met Kübler, die van dan af zijn leermeester zou worden, betwistte hij de Trofeo Baracchi (5de). Ook al was Kübler dan zijn leermeester, qua allure, stijl en uitzicht, zowel op als naast de fiets, deed hij veel meer denken aan die andere K, Hugo Koblet. Zodra ook de resultaten, en dat gebeurde al vlug, volgden, zou hij al te snel in de rol van natuurlijke opvolger van de "pédaleur de charme" geduwd worden.

Rolf Graf in actie in Gent-Wevelgem, klaar om voor de zege te gaan (Foto: Photopress Zürich)

1953 werd zijn eerste volledig seizoen bij de beroepsrenners en Graf werd al dadelijk opgeroepen voor het grote werk. Hij reed achtereenvolgens de Tour de Romandie (10de in de eindstand, vooral dankzij zijn 9de plaats in de tijdrit over 71 km, op 6 minuten van Koblet), Roma-Napoli-Roma (derde in de eerste rit, opgave), de Giro d'Italia (opgave) en de Tour de Suisse (14de in de eindstand, 7de op 8'23" van Koblet in de derde rit, een tijdrit van 78 km, derde in de 6de rit en tweede in het bergklassement). Daarnaast werd hij nog tweede in Lucerne-Engelberg en 6de in het nationaal kampioenschap. Geen enkele overwinning, maar voor een twintigjarige toch bemoedigende resultaten en dan zeker in de ritten tegen het uurwerk.

Het volgend seizoen zouden die overwinningen er wel komen en zou hij meteen ook internationaal op het voorplan treden. Samen met Ferdi Kübler en Marcel Huber zakte hij af naar Gent-Wevelgem[56]. Met meer dan 200 deelnemers (om exact te zijn, 212 van de 259 ingeschrevenen) kende deze 16de editie van Gent-Wevelgem een record aan deelnemers. Ondanks een geanimeerd koersverloop leek de wedstrijd op een massaspurt uit te lopen tot André Vlayen demarreerde. In het peloton keek iedereen naar Kübler die daarom Graf in de achtervolging stuurde. Deze haalde Vlayen snel bij, liet hem zich uitputten en reed hem op de laatste kasseien in Wevelgem los. Hij bleef nipt uit de greep van het peloton, waarvan Ferdi Kübler de sprint won en zo de Zwitserse triomf compleet maakte. Een zestal weken later vergezelde hij Kübler in de Flèche Wallonne. Kübler won, maar werd ten voordele van Germain Derycke gedeclasseerd voor onregelmatig sprinten, Graf werd 35ste.

Nog niet eens 22 en het leven lacht hem toe

Graf reed opnieuw de Tour de Romandie. In de tweede rit werd hij tweede, in een sprint met twee geklopt door de snelle sprinter Eugen Kamber[57], de enige die hem kon volgen. De volgende dag werd hij in de tijdrit slechts 16de, op 4'56" van Hugo Koblet. Graf bleek ziek, reed nog de namiddagetappe, maar startte niet meer in de laatste rit. Geen Giro of Tour de Suisse dit jaar, maar wel een selectie voor de Tour de France. Zwitserland kwam met een zeer sterke selectie aan de start, met naast de kopmannen Koblet en Kübler, dus Graf, maar ook Carlo Clerici, Emilio Croci-Torti, Hans

56 DE TEBAG-ploeg werd ter plaatse aangevuld met de Belgen Lionel Vanbrabandt, Odiel Vandecasteele en Gabriel Lameire.

57 Eugen Kamber was Zwitsers kampioen zuivere snelheid bij de liefhebbers in 1947 en 1948 alvorens zich naar de weg te oriënteren.

Bij TEBAG en al snel een ster

Hollenstein, Marcel Huber, Martin Metzger, Remo Pianezzi en Fritz Schär. De Zwitserse ploeg toonde zich dan ook van het begin en won de ploegentijdrit voor Frankrijk[58]. Uiteindelijk zou Kübler tweede in de eindstand worden en het puntenklassement winnen, voor Ockers en Schär. Zwitserland won ook het ploegenklassement. Graf was er in Parijs niet meer bij. Na een moeizame ronde, waarin hij zich enkel in de 6de (11de), de 7de (9de) en de 9de rit (derde) enigszins kon tonen, gaf hij moegestreden op in de 20ste rit, meteen de laatste bergrit.

Graf zegevierde dat seizoen ook in Lucerne-Engelberg en in Solothurn, werd 5de in het kampioenschap van Zwitserland en 6de in de Züri Metzgete en de Tour des Quatre Cantons. Hij werd geselecteerd voor het wereldkampioenschap maar haalde het einde niet op de zware omloop in Solingen. Nadat hij al in zijn eerste maanden als beroepsrenner het als tijdrijder geprobeerd had in de Trofeo Baracchi, nam hij in 1954 deel aan zijn eerste grote individuele tijdritten. Eerst kwam hij aan de start van de Grand Prix Martini te Genève (82 km), waar hij 12de en laatste werd, op ruim 10 minuten van winnaar Hugo Koblet, die Fornara en Anquetil afhield. Twee weken later, in de Grand Prix de Suisse over 100 km in de buurt van Zürich, ging het al een stuk beter. Koblet won opnieuw, ditmaal voor Kübler, Graf eindigde 6de, maar wel op ruim negen minuten.

Nu hij al in zijn tweede volledige seizoen als beroepsrenner kwam aankloppen aan de grote poort, werd voor 1955 de bevestiging verwacht. Die bevestiging leek eerst uit te blijven. In Gent-Wevelgem werd hij dit keer slechts 30ste. In de Tour de Romandie werd Graf wel derde in de tijdrit over 53 km, enkel geklopt door Koblet en (nipt) door Kübler en won hij na een mooie solo- rit de slotetappe, maar in de eindstand werd hij slechts 21ste, op meer dan 19 minuten van die andere nieuwe ster, René Strehler, die een geweldige indruk liet en hem leek te overvleugelen.

In de Tour de Suisse werd hij tweede in de derde rit, in een sprint met twee geklopt door Edgard Sorgeloos. In de tijdrit over 83 km ontgoochelde hij echter (slechts 7de op 6'04" van ritwinnaar Jean Brankart en op 5'59" van eindwinnaar Koblet) en ook in de eindstand zat er niet meer in dan een ontgoochelende 44ste plaats op bijna anderhalf uur van Hugo Koblet. Toch mocht hij mee naar de Tour de France. Deze werd echter een lange lijdensweg. Zijn minst slechtste resultaat haalde hij nog in eigen land, met een 24ste plaats in de 6de rit met aankomst in Zürich. In de Alpen was het echter over en uit voor de jonge Zwitser. Hij beëindigde de 8ste rit, met de beklimmingen van de Les Aravis (1498 m), de Télégraphe (1670 m) en de Galibier (2556 m), als 101ste en laatste, op meer dan een uur van Charly Gaul die een groot nummer opvoerde en met 13'47" voorsprong op een groepje met Kübler, Bobet en Brankart de rit won. De volgende dag stonden de Vars (2110 m), Cayolle (2326 m), Vasson (1700 m) en Turbie (555 m) op het programma. Te veel voor de leeggereden Graf die opgaf.

Ook al won hij dat seizoen nog in Locarno en Sion, toch leek zijn seizoen een mislukking te worden en, erger nog, hij leek geen vooruitgang gemaakt te hebben, en dan al zeker niet als

58 Het klassement van deze ploegentijdrit werd gemaakt op basis van de drie beste renners per ploeg. Graf eindigde als vierde Zwitser (na Koblet, Schär en Kübler) en droeg dus niet rechtstreeks bij aan het succes. De individuele tijd van elke renner telde voor het algemeen klassement.

Succesvol bij TEBAG en Ferdi Kübler

tijdrijder. Gelukkig waren er nog de grote tijdritten in het najaar. Eerst kwam de Grand Prix de Suisse, waar hij vorig jaar al 6de was geëindigd. Deze laatste editie, ditmaal over 103,4 km, werd door Graf met overwicht gewonnen. Albert Bouvet werd tweede op 3'07", Gastone Nencini derde op 4'36". Zijn leermeester Kübler, die sinds zijn zware inzinking in de Tour de France moeite had om zijn vroeger niveau terug te vinden, werd slechts 13de op meer dan tien minuten. Uiteraard werd Graf uitgenodigd voor de Grand Prix de Lugano (ook wel Grand Prix Campari genoemd). Over de 76,5 km was Rolf 37" sneller dan Aldo Moser en 55" seconden sneller dan Jean Brankart. Bouvet werd 4de, Gaul 5de en de nieuwe Wereldkampioen Ockers 6de.

Tussendoor werd hij 11de ex-aequo in het peloton der geklopten in de Giro di Lombardia. Nadien volgde ook een uitnodiging voor de Trofeo Baracchi, waar hij ploeg vormde met de andere jonge Zwitserse ster René Strehler. Samen werden ze 7de op 3'31" van het winnende koppel Fausto Coppi-Ricardo Filippi, reeds winnaar van de twee voorgaande edities. En daarmee werd het uiteindelijk een geslaagd seizoen, wat ook al bevestigd werd door zijn tweede plaats in het jaarklassement van de Zwitserse beroepsrenners, enkel voorafgegaan door Hugo Koblet. Rolf Graf behoorde nu tot de internationale vedetten en werd al genoemd als de opvolger van Hugo Koblet. Hij werd ook veel gevraagd op de wielerbaan en zou in de winter zijn debuut maken in de Zesdaagse van Zürich, 10de samen met Arsène Ryckaert, op 4 ronden van de winnaars Kay-Werner Nielsen-Gerrit Schulte. Tussendoor had hij het ook even als achtervolger geprobeerd, maar Strehler en Koblet waren een klasse te sterk in het nationaal kampioenschap en meer dan een derde plaats zat er niet in.

1956 zou zijn beste seizoen worden. Samen met Ferdi Kübler werd hij door Fausto Coppi aangeworven voor Carpano Coppi, maar hij zou in de loop van het seizoen overstappen naar FAEMA, waarvoor hij in ieder geval de Giro betwistte. Hij won ook, samen met Hugo Koblet en René Strehler in een door FAEMA gesponsorde Zwitserse ploeg, de Grand Prix d'Europe in Ravenna.

De Tour de Romandie lieten Graf, Kübler en TEBAG[59] dit jaar links liggen, de Giro werd voorbereid, eerst in de Gran Premio Ciclomotoristico: Roma-Bari-Napoli-Roma, waar hij het eerste deel van de derde rit won en nadien opgaf. In de Giro moest hij mee trachten Charly Gaul aan de eindzege te helpen. Hij speelde echter geen grote rol in deze Giro, zelfs in de individuele tijdrit over 51 km werd hij slechts 12de, op 2'28" van winnaar Pasquale Fornara. Hij behoorde ook tot de reeks opgevers in de helse 18de rit naar de Bondone.

Na de Giro kwam al snel de Tour de Suisse. Opvallend was alvast dat voor het eerst in jaren zomin Kübler als Koblet aan de start stonden. En misschien even opvallend, Fausto Coppi was wel daar, maar dan wel in de volgwagen en niet op de fiets, als een soort sportbestuurder/coach van zijn jonge Carpano-Coppi ploeg. Rolf Graf kwam, ondanks de verschrikkingen van de vermelde rit naar de Bondone, prima ingereden aan de start. Dat zou trouwens nodig zijn,

59 TEBAG was ondertussen een mini-ploeg geworden, met slechts drie of vier renners.

TEBAG had slechts twee helpers voor hem meegestuurd (Jacky Bovay en Ernst Rudolf) en zodoende reed hij in een gemengde ploeg TEBAG-ALPA. Mede daarom liet hij tijdens de eerste etappes nog het initiatief aan Strehler, Boni en Planckaert, maar in de 5de rit sloeg hij een eerste keer toe. In de koninginnenrit ging hij op de Simplon (2005 m), de laatste beklimming van de dag, in het offensief en enkel de Nederlander Wout Wagtmans kon hem bijbenen. In de sprint liet hij de Nederlander, die wel de nieuwe leider werd, kansloos. De eerste achtervolgers, met onder meer Jef Planckaert, eindigden op bijna vier minuten.

Samen met Koblet in de Ronde van Nederland voor Nescafé

Het rijk van Wagtmans zou echter slechts voor een dag zijn. De 6de rit was immers een tijdrit over 64 km. Graf won met 2'36" op Fritz Schär, Planckaert verloor 4'51", Strehler 4'59" en Wagtmans zelfs 9'42". De volgende dag zet Planckaert nog alles op alles, gaat in een sneeuwstorm op de San Bernardino in het offensief, maar kan geen afstand nemen van zijn rivaal. Uiteindelijk moet hij de ritzege nog aan Fritz Schär laten en kan de jonge Belg enkel zijn eindzege in het bergklassement veiligstellen. René Strehler haalde in de slotrit nog zijn derde ritzege, in de eindstand was Rolf Graf onbedreigd winnaar met 4'59" op Fritz Schär en 7'46" op Jef Planckaert. Planckaert won dus het bergklassement, waarin Graf derde werd, Schär won het puntenklassement voor Planckaert en Strehler.

Rolf Graf won aansluitend nog het kampioenschap van Zwitserland, maar liet de Tour de France dat jaar aan zich voorbijgaan. Hij werd uiteraard geselecteerd voor het wereldkampioenschap, waarvoor hij als laatste voorbereiding startte in de Ronde van Nederland, samen met Koblet aan het hoofd van een door Nescafé gesponsorde Zwitserse ploeg. Hij werd derde in de eerste rit, maar reed de ronde niet uit. Het wereldkampioenschap werd een ontgoocheling, op de vlakke omloop van Kopenhagen staakte hij eveneens de strijd. Hij werd ook uitgenodigd voor het befaamde Critérium des As, waar hij 4de eindigde, achter Bernard Gauthier, Rik Van Steenbergen en Roger Rivière, maar voor Louison Bobet en André Darrigade.

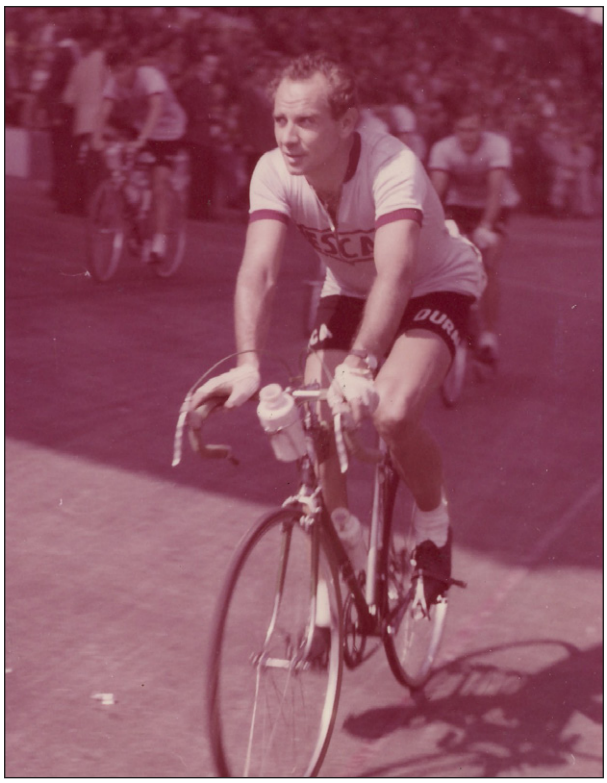

Hugo Koblet aan het hoofd van een door Nescafé gesponsorde Zwitserse ploeg in de Ronde van Nederland

Na zijn tijdritprestaties van het jaar voordien was hij uiteraard een certitude van de grote tijdritten in het naseizoen. Dit jaar zat er geen overwinning in, maar hij toonde wel grote regelmaat en klasseerde zich definitief bij de betere tijdrijders. Eerst kwam de Grand Prix Martini in Genève. Jacques Anquetil won, voor Ockers (op 3'35") en Bover (op 3'56"), Graf werd 4de op 4'17". Dezelfde plaats behaalde hij in de Grand Prix des Nations, waar Anquetil opnieuw won, ditmaal voor Bouvet (op 4'19") en opnieuw Bover (op 8'19"). Graf eindigde op 8'39". In de Grand Prix Campari in Lugano

moest Graf enkel buigen voor de herboren Coppi, die na een spannende strijd 18" sneller was. Bouvet werd ditmaal derde, op 2'10". In de Trofeo Baracchi kon de Zwitser echter weerwraak nemen op de Campionissimo. Na een spannend duel was hij samen met André Darrigade (die Coppi al even voordien in de Giro di Lombardia op de meet geklopt had) een halve minuut sneller dan de winnaars van de drie vorige edities, Coppi-Filippi. Hij werd opnieuw tweede in het jaarklassement van de Zwitserse beroepsrenners, vreemd genoeg geklopt door Strehler die toch een eerder tegenvallend seizoen achter de rug had.

In de winter was hij er opnieuw bij in de Zesdaagse van Zürich, deze keer werd hij samen met Joseph De Beuckelaer 8ste op 3 ronden van de winnaars Gerrit Schulte-Armin von Büren.

Tijdens de winter moest hij ook een belangrijke beslissing nemen. Terwijl zijn contract bij FAEMA uiteraard verlengd werd, besloot hij in Zwitserland van ploeg te veranderen. Kübler ging na een laatste omnium (en overwinning) in Sion stoppen en TEBAG ging de ploeg verder afbouwen[60]. Graf stapte dus over naar Allegro en verliet zijn leermeester Ferdi Kübler die ploegleider bij TEBAG werd, terwijl René Strehler de beweging in omgekeerde richting maakte.

Voor 1957 kondigde hij als grote ambities de Tour de Suisse en de Tour de France aan, de Giro zou hij niet betwisten. We vermoeden dat men zich bij FAEMA zal afgevraagd hebben wat dan wel het nut was een renner een contract aan te bieden als die eigenlijk amper van plan was in Italië te rijden. Gelukkig voor hen startte hij ten minste in Milano-Sanremo waar hij als 74ste eindigde, ex-aequo in een tweede peloton, ver van de eersten.

Miste Rolf Graf na de breuk met zijn vroegere mentor diens raadgevingen of steeg de roem hem al naar het hoofd? Of was het wegens te vroeg, te makkelijk en te veel geld verdiend? Of was het eerder omgekeerd, had hij zich, onder invloed van trainingsbeest Ferdi Kübler, te jong overtraind en daarbij een te druk programma, zomer en winter gereden, en kreeg hij daar nu de terugslag van? Wat het ook weze, 1957 was geen succes.

Rolf Graf, de nieuwe kopman van Allegro

Een eerste ontgoocheling was al de Grand Prix Europe in Ravenna. Graf verdedigde samen met Koblet en Strehler hun overwinning van het jaar voordien, maar het liep totaal fout: opgave.

In de Tour de Romandie werd hij nog 4de, zonder echter een grote indruk te laten. Veelzeggend was dat hij in de tijdrit over 37 km slechts 5de werd, geklopt door Jean Forestier, Guido Carlesi, Hugo Koblet en Albert Bouvet. Maar deze rittenkoers was geen hoofddoel, het echte werk zou pas later komen, met de Tour de Suisse en de Tour de France. Maar ook daar liep het verkeerd.

Het begon al slecht in de Tour de Suisse met een verlies van een tweetal minuten op tweevoudig oud-winnaar Pasquale Fornara in de openingsrit. De volgende dag werd het pas echt dramatisch. Graf kwam ten val en verloor twaalf minuten en meteen alle kansen op een hernieuwing van zijn eindzege. Enkel de eer redden zat er nog in, en dat deed hij dan ook, enigszins toch, in de bergachtige 6de rit. Samen met Hans Junkermann kon hij in de heuvelachtige finale naar

60 1957 zou het laatste jaar van TEBAG als sponsor van een wielerploeg worden.

Lugano ontsnappen, in de sprint kreeg de Duitser geen kans. De volgende dag gaf hij echter op, wat wel een smet op die “eerredder” wierp.

In het nationaal kampioenschap werd hij slechts 12de, ver achter de nieuwe kampioen Hans Hollenstein. Veelzeggend naar de Tour de France, en dit bleek maar al te waar. Deze Tour werd in een hittegolf betwist en dat hielp alvast niet. Vanaf de eerste dag verzeilde Graf in de achtergrond en al in de 7de rit, de eerste rit met een noemenswaardige beklimming, staakte hij de strijd.

Enkel de grote tijdritten bleven over om zijn seizoen te redden, maar de Grand Prix Martini rond Genève, de eerste in de reeks, zou de enige zijn waar hij aan de start kwam. Hij werd slechts 6de op 9’28” van een weer eens oppermachtige Jacques Anquetil. Hij liet dan ook maar de Grand Prix des Nations en de Grand Prix de Lugano aan zich voorbijgaan en zette alles op de Trofeo Baracchi. Jacques Anquetil, niet meer gehinderd door zijn legerdienst, eiste zijn vaste ploegmaat André Darrigade terug op en zo reed Graf met zijn landgenoot Alcide Vaucher.

Lange tijd leken zij op weg naar de zege, maar uiteindelijk grepen ze toch naast de zege. Nochtans had volgens Graf aan de aankomst zowat iedereen, volgers en tijdopnemers, hen als overwinnaars aangekondigd, met duidelijke voorsprong op de tandem Fausto Coppi-Ercole Baldini, maar een kwartier na de aankomst werd het Italiaanse duo door de organisatoren toch tot overwinnaars uitgeroepen, met een voorsprong van 5 seconden. Rolf Graf heeft er altijd het zijne van gedacht. Als je zag wat in het gebergte allemaal kon, mocht je misschien ook wel twijfelen aan een “officiële” uitslag van een dergelijke wedstrijd, zeker als het hele verloop van de wedstrijd een tweestrijd met Anquetil-Darrigade liet zien, tot plots bij de aankomst het Italiaanse duo het snelst zou geweest zijn[61]. De Italiaanse pers had het over de betere indeling van hun inspanningen door Baldini-Coppi. Dat is natuurlijk ook een uitleg.

Duidelijk een mislukt seizoen toch, een 10de plaats in de Züri Metzgete, of die ritzege in de Tour de Suisse of een overwinning in de G.P. van Basel veranderden daar niets aan. Zijn 5de plaats in het jaarklassement van de Zwitserse beroepsrenners was ook veelzeggend. Een dergelijk seizoen had gevolgen. FAEMA, we zullen maar zeggen, uiteraard, verlengde zijn contract niet en ook de andere internationale ploegen hadden geen interesse. Graf bleef dus bij Allegro, duidelijk voor een eerder nationaal programma. In de winter reed hij, ondertussen traditioneel, de Zesdaagse van Zürich, ditmaal met de Fransman Pierre Brun. Ze eindigden 7de, op 2 ronden van Fritz Pfenninger-Jean Roth.

In 1958 had Rolf Graf een en ander recht te zetten, maar het zou opnieuw een tegenvallend seizoen worden, nog erger dan 1957.

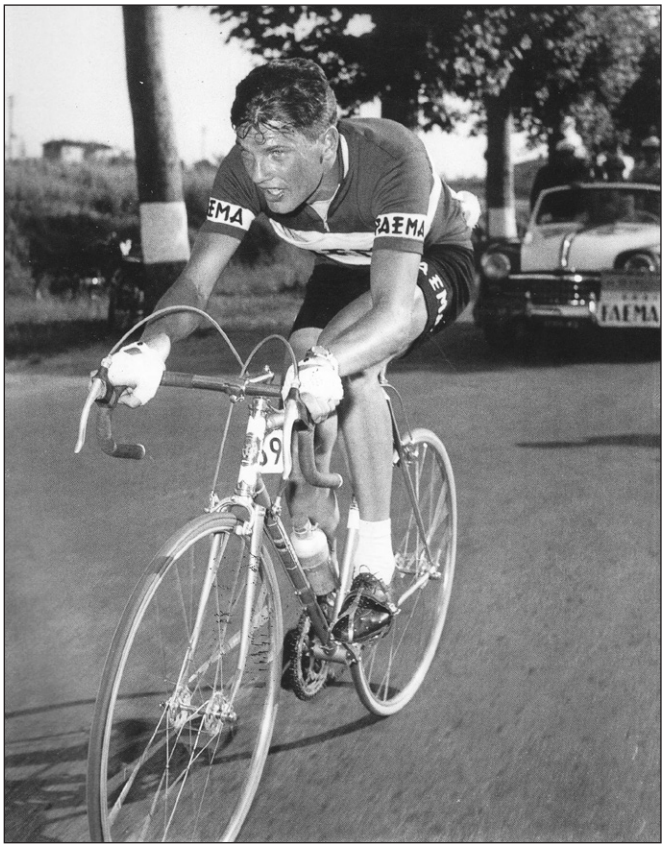

In actie tegen het uurwerk in dienst van FAEMA

61 Zoals te lezen in een interview gepubliceerd in Coups de Pédales 34, Mai-Juin 1993, pagina 39-42, “Rolf Graf, copie conforme du pédaleur de charme”.

De Tour de Romandie werd al een eerste ontgoocheling. Graf reed de hele tijd in de achtergrond en werd in de tijdrit over 42 km slechts 8ste, op 2'44" van Gilbert Bauvin, en geklopt door onder meer Hansueli[62] Dubach en naamgenoot Heinz Graf. In de eindstand werd hij 25ste, de beste Zwitser was die andere Graf, Heinz, 5de.

Toch was er ook iets positiefs. Rolf kwam goed ingereden uit deze Tour de Romandie en startte in goede vorm in de Gran Premio di Forli, een nieuwe grote tijdrit (90,5 km) op het lijf geschreven van de nieuwe Italiaanse ster, Ercole Baldini. Deze won dan ook, met 4'06" voorsprong op Graf, tweede, en 4'55" op het nummer drie, Jacques Anquetil. Aldo Moser volgde op 5'30" en Jean Brankart op 5'51". Ook bij deze uitslag heeft hij altijd zijn twijfels gehad, voor hem waren deze verschillen gewoon niet geloofwaardig[63].

De Tour de Suisse begon, weeral eens, slecht. Graf kwam ten val in de eerste rit, verloor tijd en verloor de volgende dag, nog niet helemaal hersteld, terug tijd. De derde rit was een tijdrit over 77 km. Rolf Graf kwam erdoor en werd tweede, op slechts 15" van Pasquale Fornara. In het klassement kon hij zo oprukken naar de 5de plaats. Het was echter slechts een strovuur en de volgende ritten verloor hij terug meer en meer tijd, om tijdens de 6de rit helemaal door het ijs te zakken. Tijdens de beklimming van de Simplon verloor hij 19 minuten en staakte ontmoedigd de strijd. Zijn falen lokte harde kritiek uit. In de Tribune de Lausanne schreef Vico Rigasso dat het een troost was dat hun renners voor de Tour de France op die manier van een dood gewicht verlost waren dat beter het vervolg van zijn leven in een andere richting zou oriënteren[64].

Het vervolg van het seizoen toonde weinig beterschap. In het nationaal kampioenschap was er een 9de plaats, in de Grand Prix Campari te Lugano gaf hij op en in de Trofeo Baracchi werd hij samen met Vaucher 9de en laatste, op 12'49" van het winnende koppel Ercole Baldini-Aldo Moser. Ditmaal was er geen twijfel over de winnaars.

Tijdens de winter reed hij opnieuw de Zesdaagse van Zürich en werd samen met René Strehler, die andere gevallen belofte, 11de op 10 ronden van Severeyns-Van Steenbergen. Het Europees kampioenschap américaine werd die winter in Zürich betwist, en zo mochten ze ook daaraan meedoen. In deze wedstrijd werden ze 4de, op 2 ronden van datzelfde koppel Van Steenbergen-Severeyns.

Belangrijker dan deze baanwedstrijden was echter in de winter na te denken wat hij nog wou en kon en de zaken terug serieus op te nemen. Uiteindelijk was Rolf Graf nog altijd maar 26 en dus in zijn beste jaren, maar dan moest hij zich dringend herpakken. Vermits in Zwitserland Allegro voor een jaar stopte, moest hij ook een nieuwe werkgever zoeken, dat werd dan Tigra. Van Molteni, dat aan een ploeg aan het bouwen was, kreeg hij ook een kans op een internationaal programma. Ondertussen was hij ook tot de conclusie gekomen dat hij zich helemaal los moest maken van zijn raadsman Ferdi Kübler en zijn eigen man worden, met een programma en trainingsarbeid aangepast aan zijn mogelijkheden.

Hij begon dus aan het seizoen 1959 met grote verwachtingen, ook al werd hij door de wielerpers reeds helemaal afgeschreven, voor zover zij nog interesse voor hem hadden, en werden er eerder (voorzichtige) verwachtingen gekoesterd voor een nieuwe generatie "jongeren" als Heinz Graf (25 jaar), Kurt Gimmi (23 jaar), Attilio Moresi (25 jaar), Toni Gräser (25 jaar) en

62 Sommige bronnen hebben het over Hans-Üli en zelfs Hansruedi. Het is echter wel degelijk Hansueli, bevestigd in officiële deelnemerslijsten van de Tour de Suisse.

63 Zoals te lezen in hetzelfde interview gepubliceerd in Coups de Pédales 34, Mai-Juin 1993, pagina 39-42, "Rolf Graf, copie conforme du pédaleur de charme".

64 Zoals geciteerd in Coups de Pédales 147, Novembre-Décembre 2011 in het artikel "Histoire du Tour de Suisse 1958", pagina 38-45, op pagina 42: "Inutile d'insister sur cet abandon prévu depuis longtemps. Consolons-nous en disant que nos hommes prévus pour le Tour de France sont débarrassés d'un coureur qui devrait aiguiller ailleurs la suite de sa vie."

neoprof Alfred Rüegg (25 jaar). Dus “jongeren” bij wijze van spreken, want met uitzondering van Kurt Gimmi eigenlijk generatiegenoten van Rolf Graf, zij het dan met minder jaren als beroepsrenner op de teller.

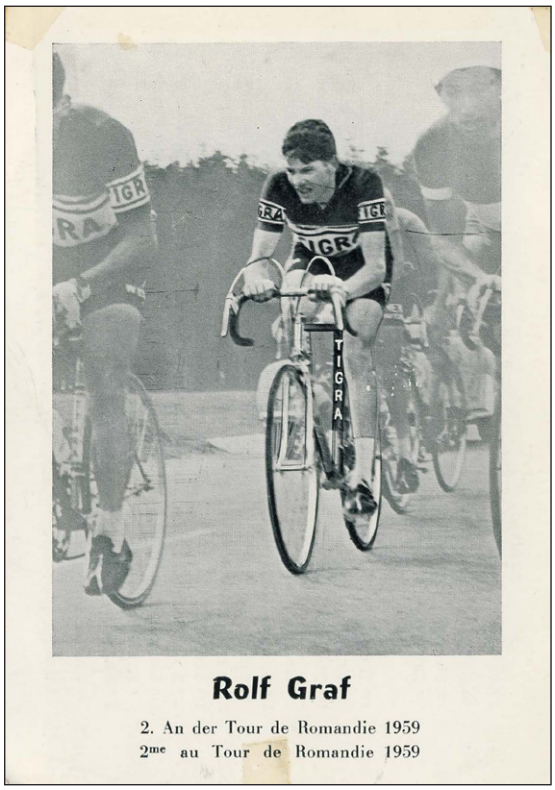

Een nieuwe start bij Tigra in 1959

Rolf Graf had echter terug ambitie en begon prima voorbereid aan het seizoen. Eindigde hij Milano-Torino nog op een 18de plaats ex-aequo in het peloton der geklopten, in de aanloop naar de Tour de Romandie liet hij zijn goede vorm zien in de Züri Metzgete, waar hij deel uitmaakte van de kopgroep van elf en 9de eindigde.

In Romandië trok Graf de lijn door en won al direct het eerste deel van de openingsetappe, een tijdrit over 12 km. Slechts 12 km, maar de verschillen waren reeds significant, Alcide Vaucher had als tweede 24” achterstand, Alfred Rüegg volgde op 34” en René Strehler op 37”. In de namiddag had hij echter pech. Bij de beklimming van de Col des Mosses reed hij lek op een slecht stuk weg, Vaucher en Gimmi profiteerden ervan om in het offensief te gaan en vermits het peloton de aanval niet ernstig leek te nemen, konden ze voorop blijven en meteen de wedstrijd in een definitieve plooi leggen. Gimmi won de rit, maar Vaucher werd leider, met 17” op Gimmi, 41” op Graf en 1’15” op Rüegg. De volgende dag kende Vaucher een zware inzinking en verloor ruim 8 minuten, terwijl Gimmi in de finale nog twee seconden extra op zijn rivalen kon nemen. Albert Bouvet won de rit, Gimmi werd tweede, Graf 9de. In de derde rit was Graf weer mee in het offensief, maar Angelo Conterno klopte hem in de sprint voor de zege. Vermits Gimmi en Rüegg ook mee waren, bleef de top drie van het klassement ongewijzigd. Albert Bouvet won nog de laatste rit, welke door de Condor-ploeg van leider Kurt Gimmi gecontroleerd werd. Graf probeerde nog het tij te keren, maar de Condor-ploeg was te sterk. Gimmi werd dus eindwinnaar met 26” op Graf en 1’00” op Rüegg. Een mooie drieslag voor de Zwitsers, de anderen van de “nieuwe generatie” ontgoochelden echter. Van de topdrie uit Romandië werd nu wel de bevestiging in de Giro d’Italia, die ze voor respectievelijk Molteni (Graf) en Tricofilina-Coppi (Gimmi en Rüegg) gingen betwisten, verwacht.

De Zwitserse delegatie kwam duidelijk goed ingereden aan de start. Nadat de eerste rit op een massaspurt eindige en zo Van Looy de kans kreeg om met de ritzege ook de roze trui binnen te halen, was er de tweede dag al een tijdrit over 22 km. Jacques Anquetil was de verwachte winnaar, maar Graf werd knap tweede op 25”, voor Baldini, Ronchini en Nencini. De volgende dag was er al een eerste bergrit en was het de beurt aan Charly Gaul: ritzege en roze. De FAEMA-Belgen Hoevenaers (tweede op 21”) en Van Looy (derde op 42”) kwamen verrassend goed voor de dag, evenals de andere twee Zwitsers, Gimmi (6de) en Rüegg (7de).

Wereldkampioen Baldini viel dan weer door de mand, met een verlies van zes minuten kon hij een hernieuwing van zijn eindzege in 1958 vergeten. Ook Graf verloor tijd en viel meteen uit de toptien.

Drie dagen later werd er al opnieuw tegen het uurwerk gereden. De 7de rit was een bergtijdrit op de flanken van de Vesuvius. Gaul won, weinig verrassend, maar kon slechts 52” op Anquetil

nemen. Graf was nooit in strijd voor de ereplaatsen, hij werd slechts 30ste (en werd dus geklopt door zijn landgenoten Rüegg, 11de, en Gimmi 12de, onderling slechts door een seconde gescheiden). De volgende dag was er al een vlakke tijdrit over 31 km, met een verrassende uitslag: Antonino Catalano won verrassend, met 52" voorsprong op Anquetil. Van Looy, derde op 1'07" kwam voor zijn doen heel goed voor de dag, terwijl ook Gaul de schade op Anquetil kon beperken tot 22". Graf werd 10de, op 1'32" van de winnaar.

In 1959 in Italië bij Molteni

De Giro liep verder, met een voortdurende strijd tussen Gaul, Anquetil en Van Looy, en zonder veel Zwitserse inbreng, tot aan de 19de rit, een nieuwe tijdrit, ditmaal over 51 km. Deze keer was Anquetil die een paar dagen voordien al de roze trui heroverd had, duidelijk de sterkste. Baldini werd tweede op 1'20", Gaul verloor 2'01" en Van Looy 4'11". Rolf Graf werd eervol 5de op 2'04". Met bijna vier minuten voorsprong op Gaul leek Anquetil de eindzege binnen handbereik te hebben.

Er was echter nog de koninginnenrit over Grand-Saint-Bernard (2473 m), Forclaz (1526 m) en Petit-Saint-Bernard (2189 m). Charly Gaul voerde een van zijn recitals op en reed Anquetil op 9'48" en uit het roze, Graf eindigde nog enkele minuten verder, als 20ste. De ambities van de elegante Zwitser lagen echter duidelijk niet meer in het hooggebergte of het eindklassement, maar in dagsuccessen. Dat liet hij de volgende dag blijken, in de slotrit naar Milaan. Bijna traditioneel eindigde die op een massasprint, maar deze keer kon Rolf Graf luttele seconden uit de greep van het spurtende peloton blijven en meteen Rik Van Looy een vijfde ritzege ontzeggen. In het eindklassement werd Graf 29ste op iets minder dan een uur. Met verder Rüegg als 64ste en de opgave van Gimmi, was het meteen duidelijk dat er niet direct opvolging voor Koblet en Kübler als kandidaat eindwinnaars van een grote ronde voorhanden was. Voor Molteni was er wel nog een positief punt: de jonge Guido Carlesi werd mooi 8ste in de eindstand, niet onbelangrijk voor de komende jaren.

Minder dan een week na de Giro begon al de Tour de Suisse. Graf was in vorm en schitterde in de openingsrit. Op 31 km van de aankomst ging hij op de laatste beklimming in de aanval en enkel Hans Junkermann, nog iemand die prima ingereden uit Italië kwam, kon volgen. De Duitser begaf echter op 3 km van de meet en Graf won. Bahamontes verloor al bijna 6 minuten. De volgende dag was het de beurt aan Junkermann, die de rit won en met 3" voorsprong de leiding van Rolf Graf overnam. De derde dag was in twee gesplitst. In de ochtendrit gebeurde er weinig, de ritzege was voor Kurt Gimmi. 's Namiddags was er een klimtijdrit over 13 km. Federico Bahamontes won, maar de verrassend sterke Duitser moest maar 10" toegeven en leidde nu in het klassement met 49" op Rolf Graf, die 4de op 56" geëindigd was. Het nummer drie, Giorgio Tinazzi volgde al 4'22", Henry Anglade (4de) op 4'29" en Bahamontes (8ste) op 7'06".

De tegenstand voor Junkermann zou dus van Graf moeten komen, tenzij Bahamontes nog eens een groot nummer zou kunnen opvoeren. De volgende dag, in de eerste Alpenrit, was er al direct een coup de théâtre: bij de beklimming van Oberalpass gaf Graf er gewoon de brui aan. Het grote nummer kwam bij de volgende beklimming, van de Passo Lucomagno, van Junkermann zelf. Hij reed iedereen los en kwam afgescheiden boven. In de afdaling liet hij zich bijhalen door de vroege vluchter, de Italiaan Antonio Uliana, die ook de rit mocht winnen. De

eerste achtervolgers verloren bijna vijf minuten. De Tour de Suisse was meteen gereden, ook al mocht Bahamontes een tweede ritzege en meteen ook het bergklassement binnenhalen.

Junkermann won deze Tour de Suisse met 10'19" op Henry Anglade, 10'45" op Federico Bahamontes, 12'09" op Giorgio Tinazzi en 16'39" op Jean Dotto. Wat reeds bleek in de Giro, werd hier nog eens bevestigd, de Zwitsers hadden geen kandidaatwinnaars voor een grote ronde meer. De verdere uitslag van deze Tour de Suisse was immers veelzeggend. Na nog Friedhelm Fischerkeller en Martin van den Borgh volgden tien Zwitsers op rij: Gimmi 8ste op 35'27", Jean-Claude Gret 9de op 43'06", Alfred Rüegg 10de op 44'47", Ernst Traxel 11de op 44'50", Heinz Graf 12de op 45'56", Max Schellenberg 13de op 49'21", Toni Gräser 14de op 49'22", Hans Hollenstein 15de op 51'12", René Strehler 16de op 52'52" en Attilio Moresi 17de op 52'53".

De Tour de France begon al een week later. Na de mindere prestaties van de Zwitserse renners de voorgaande seizoenen en de uitbreiding naar ploegen van 12 renners, vormde Zwitserland sinds 1958 een gemengde ploeg met Duitsland. In 1959 bestond de Zwitserse delegatie uit Ernst Ecuyer, Rolf Graf, Hans Hollenstein, de veldrijder Emmanuel Plattner, Max Schellenberg, Attilio Moresi en Ernst Traxel. De ploeg werd vervolledigd met de Duitsers Otto Altweck, Lothar Friedrich, Mathias Löder, Winfried Ommer en Frans Reitz. Gezien Hans Junkermann het na de opeenvolging Vuelta, Giro en Tour de Suisse welletjes vond en zijn Tourdebuut met een jaar uitstelde, werden er geen illusies over klassementen gemaakt, een ritzege zou al mooi zijn.

Graf zou dus zijn objectieven zorgvuldig uitkiezen. Zijn begin van de Tour de France was eerder anoniem, tot de 6de etappe, een eerste tijdrit over 45 km. Uurrecordhouder Roger Rivière won, voor Baldini en Anquetil, Graf werd 4de op 1'05", slechts 7" achter Anquetil en dit na een sterk tweede gedeelte. De volgende dagen liet hij zich gewoon meedrijven tot de 12de rit een opportuniteit bood. Samen met geletruidrager Michel Vermeulin ging hij in de finale in het offensief, op en over de vroege aanvaller Emmanuel Busto. De twee verstonden zich prima en verdeelden de buit: Vermeulin versterkte zijn leiderspositie en Graf won de rit, een eerste Zwitserse ritzege in 5 jaar.

Nadien liet Graf zich weer vergeten, tot de Alpen naderden. In de 16de rit naar Saint-Etienne reageerde hij op een uitval van de Belg Eddy Pauwels, die zelf op jacht was naar de gele trui. De Italiaan Dino Bruni haakte zijn wagonnetje aan en liet het tempowerk aan de Zwitser en de Belg. Pauwels bereikte zijn doel en haalde de gele trui binnen, de Italiaan hield echter Graf van een verdiende tweede ritzege. Ondertussen rommelde het serieus in de Zwitsers-Duitse ploeg. Sinds de 14de rit waren ze nog slechts met 4, twee Zwitsers, Graf en Traxel en twee Duitsers Friedrich en Reitz. Graf, in de beste omstandigheden al niet de meest makkelijke, was dermate geïrriteerd door het zwakke presteren van zijn ploeg dat hij zijn eerdere belofte van alle behaalde prijzen te delen, terug introk: als jullie zelf niets verdienen, moeten jullie ook niet verwachten dat er iets uit de lucht zal vallen.

Gehuldigd na een ritzege in de Tour
(Foto: ITALFOTO, Fotoservizi Telefoto per La Stampa,

Zelf gaf hij zijn hoop op een nieuwe ritzege nog niet op. De 19de rit zou hem hiertoe de gelegenheid bieden. Na een kalme aanloop gaat Rolf Graf bij de beklimming van de Zwitserse Forclaz (1527 m) in het offensief. Gérard Saint gaat in de reactie, haalt hem bij en komt als eerste boven. In de afzink heeft Graf enorm pech. Hij heeft eerst een kaderbreuk en terwijl ploegleider Alex Burtin even vooroprijdt en een nieuwe fiets aan het klaarzetten is, rijdt hij lek. De mecanicien neemt een wiel en rent Graf tegemoet, om daar te merken dat die al zelf een nieuwe tube gelegd heeft wanneer hij toekomt. Graf komt dan bij Burtin, om te ontdekken dat een wiel in de nieuwe fiets ontbreekt, wiel dat bij de mecanicien is. Tegen dat een nieuw wiel geplaatst is, is Saint al minuten weg en nadert het peloton tot op enkele honderden meters. Graf wil hen opwachten, maar kan door zijn ploegleider toch overtuigd worden verder door te rijden.

Rolf is razend op zijn vroegere vluchtgezel, die zijn belofte hem op te wachten zou geschonden hebben, en gaat terug in de achtervolging. De machine slaat aan en in ware tijdrijderstijl begint hij aan de ruim vier minuten achterstand te knagen en na een achtervolging van bijna 100 km haalt hij zijn vroegere gezel bij, net voor de beklimming van de Franse Forclaz (1157 m). Saint heeft zijn krachten overschat in zijn poging alleen voorop te blijven en wordt door Graf gelost bij de beklimming. De Zwitser heeft op de top ruim drie minuten voorsprong en bouwt deze voorsprong in de afdaling verder uit. Bij de aankomst in Annecy heeft hij 4'15" voorsprong op Saint en 4'54" op Gaul en Bahamontes. De andere tenoren volgen op bijna zes minuten.

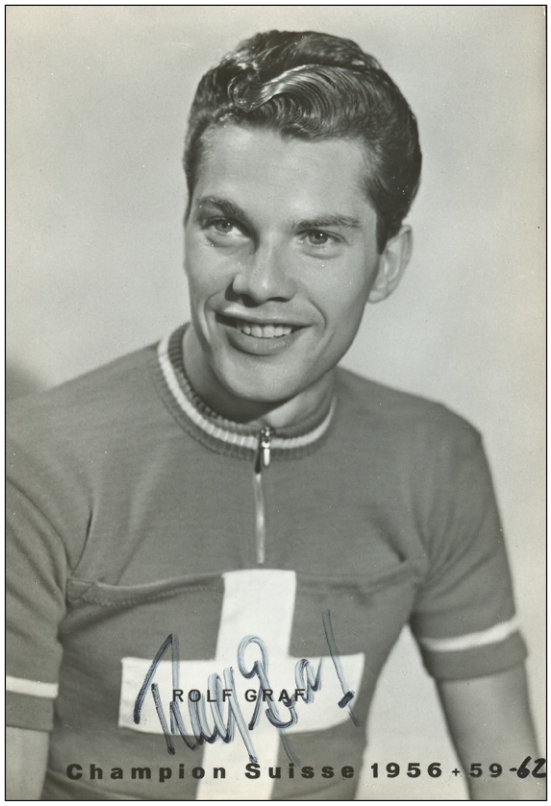

Na 1956, een tweede Zwitserse titel in 1959, een derde zou nog eens drie jaar later volgen (Foto: Pressfoto H. Hadiger, Zürich)

Twee dagen later volgde een nieuwe tijdrit, ditmaal over 69 km. Graf was nog niet helemaal gerecupereerd van de inspanningen, en waarschijnlijk ook niet helemaal gemotiveerd meer, en eindigde slechts 14de, op 6'19" van ritwinnaar Rivière. In de eindstand werd hij 21ste. Zijn ploeg haalde uiteindelijk met vier het einde, met Lothar Friedrich, 18de, als best geklasseerde. In het ploegenklassement werden zij 8ste, terwijl Graf nog 6de in het puntenklassement en 4de in de Strijdlust was. In het klassement van de financiële verdiensten waren ze echter laatste, nog achter de zwakke internationale ploeg. Gelukkig was er nog Graf geweest, anders waren de verdiensten totaal een ramp, begrijpelijk dus dat hij delen met de rest niet erg zat zitten.

Een week na het einde van de Tour werd het Zwitsers kampioenschap verreden. Graf overdonderde de tegenstand. Attilio Moresi en Fritz Galatti, tweede en derde op 3'49" konden de schade nog wat beperken, de rest werd in de vernieling gereden en moest een twaalftal minuten, of meer toestaan.

Vervolgens was het dan tijd voor de criteriums en de grote tijdritten. Deze vielen deze winter echter tegen voor Graf. Hij probeerde het in Manche-Océan, maar werd in deze tijdrit over 127 km slechts 10de op 8'10" van Gérard Saint. Twee weken later werd hij in de laatste editie van de G.P. Martini te Genève slechts 7de, op 8'14" van Jacques Anquetil, nog altijd de onbetwiste meester van de grote najaarstijdritten. Hier had hij wel een verontschuldiging: met zijn wagen op weg naar Genève was hij betrokken in een verkeersongeval en voelde er nog altijd de effecten van.

Het seizoen was echter lang en zwaar geweest en ook dat speelde een rol. Graf nam dan ook niet deel aan de Grand Prix des Nations, de Grand Prix de Lugano en de Trofeo Baracchi. Zoals gebruikelijk nam hij in de winter deel aan de Zesdaagse van Zürich, ditmaal met de ervaren Luxemburger Lucien "Lull" Gillen als ploegmaat. Graf staakte echter ziek de strijd.

Rolf maakte nu terug deel uit van de vedetten en kreeg daarom ook een mooi aanbod van Fiorenzo Magni om deel uit te maken van diens nieuwe Philco-ploeg. Magni mikte op een mooie mix van jeugd en ervaring, Italianen en buitenlanders. Met namen als Jean Brankart, Jean Adriaensens, Emile Daems, Wim van Est, Guido Carlesi, Silvano Ciampi, Cleto Maule, Alfredo Sabbadin en dus Rolf Graf lagen de verwachtingen duidelijk hoger dan bij Molteni.

Graf kreeg een interessant contract en zou dan ook een uitgebreid Italiaans programma rijden[65], al bleef hij in Zwitserland wel bij Tigra. Zijn doelwitten bleven ook ongewijzigd tegenover het jaar voordien, het vierluik Tour de Romandie-Giro d'Italia-Tour de Suisse-Tour de France.

In de Giro di Sardegna was hij er nog niet bij, wel in de daaropvolgende Italiaanse klassiekers en semiklassiekers, weliswaar zonder veel resultaten gezien zijn objectieven later op het seizoen lagen. Na zijn opgave in Genua-Roma liep het echter verkeerd. Graf werd zwaar ziek en moest zowel de Tour de Romandie als de Giro missen. In De Tour de Suisse was hij er terug bij, maar nog op zoek naar de goede vorm. Op een ritzege moest niet gerekend worden, klaar geraken voor de Tour zou al mooi zijn. Rolf werd dan ook "slechts" 11de in de tijdrit over 15 km, op 1'12" van Rüegg. De volgende dag, in de koninginnenrit, was hij mee in de kopgroep van dertien die de rest op tien minuten reed. Samen met Ernst Traxel beschermde hij de ontsnapping van hun ploegmaat Erwin Lutz naar de ritzege. In de laatste twee ritten gebeurde niet veel, buiten een valpartij van de Italiaan Ezio Pizzoglio in de laatste rit, die zo zijn tweede plaats in de eindstand verspeelde. Graf werd in die laatste rit nog 4de en uiteindelijk 17de in de eindstand. Rüegg won deze Tour de Suisse, voor Gimmi, Strehler en Moresi. Vier Zwitsers vooraan in een weliswaar internationaal zwak bezette ronde.

Daarmee was het tijd voor de Tour de France. In 1960 was er een eenmalig experiment: de "grote" landen mochten aantreden met een ploeg van 14 renners, de "kleintjes" en de regionalen met ploegen van 8. Zwitserland zat weer in een gemengde ploeg, ditmaal met Luxemburg, weliswaar zonder Gaul. De Zwitsers van dienst waren Kurt Gimmi, Rolf Graf, Hans Schleuniger, Attilio Moresi, René Strehler en Willy Trepp, aangevuld met de Luxemburgers Aldo Bolzan en Jean-Pierre Schmitz.

Graf was bij de start nog steeds zoekende naar zijn conditie van het jaar voordien en werd slechts 32ste op 2'52" van Roger Rivière in de namiddagtijdrit over 28 km op de eerste dag. De volgende dag ging het al iets beter, in de finale ontsnapte hij uit het peloton om 7de te eindigen op 24" van de kopgroep waarvan René Privat de sprint won. Vervolgens was het wachten tot de 12de etappe Luchon-Toulouse, de dag nadat Kurt Gimmi de "klassieke" Pyreneeënrit Pau-Luchon na een solo over Tourmalet (2115 m), Aspin (1489 m) en Peyresourde (1569 m) gewonnen had en voor een Zwitserse ritzege gezorgd had. Graf was die rit rustig als 84ste geëindigd, maar kon zich enigszins tonen in Toulouse met een 10de plaats in de sprint van een uitgebreid koppeloton.

Vervolgens was het terug recupereren en zo goed mogelijk de Alpen overleven in afwachting van de 19de etappe, een tijdrit over 83 km tussen Pontarlier en Besançon. Vermits Rivière door een val uitgeschakeld was en Anquetil en Moser niet gestart waren, zou Baldini, die echter helemaal niet in topconditie was, zijn voornaamste rivaal moeten zijn. Het verloop van de tijdrit leek dit initieel ook te bevestigen, na een kwart wedstrijd had Graf al 30" voorsprong

65 Rolf Graf zal ook in de Tour de France 1960 en 1961 publiciteit van Philco op zijn Zwitserse trui dragen, dit in tegenstelling met voorgaande deelnames, waar hij publiciteit voor zijn Zwitserse werkgever droeg.

op de Italiaan. Deze zou echter snel wegzakken en verloor 39” in het tweede kwart, 1’46” in het derde kwart en 1’05” in het laatste kwart. De kwaadste tegenstander zou nog Raymond Mastrotto worden, zeker toen die in het derde kwart van de wedstrijd 57” op Graf goedmaakte en tot op 1’50” terugkwam. Rolf Graf kon echter versnellen, bleef als enige onder de twee uur en zegevierde uiteindelijk met 2’23” op Mastrotto, 2’51” op gele trui Gastone Nencini, al opvallend sterk in de tijdrit op de eerste dag, 3’44” op Jesús Loroño, 3’50” op Graziano Battistini en 4’00” op Ercole Baldini, slechts 6de.

De volgende dag probeerde Graf nog voor een tweede ritzege te gaan. Op 15 km van de aankomst ging hij samen met de Italiaan Dino Bruni in de tegenaanval op Pierre Beuffeuil die op dat moment 1’25” voorsprong had. Er kwamen echter achtervolgers uit het peloton, Graf en Bruni werden ingelopen, Beuffeuil won de rit, Graf werd 7de. In de eindstand werd Rolf Graf 70ste. Voor het tweede jaar op rij, en dat na jaren droogte, twee Zwitserse ritzeges en bovendien voor Gimmi een 4de plaats in het bergklassement en een 14de in het puntenklassement. Voor de eindzege deden de Zwitsers echter niet meer mee, Gimmi was als 22ste de best geklasseerde.

Aan de slag in de Tour de France, voor Zwitserland en Philco

Na de Tour de France was het tijd voor het nationaal kampioenschap. Rolf Graf was opnieuw favoriet, maar had geen bezwaar de zege aan René Strehler te laten, uiteraard mits een passende “compensatie”. Strehler won dus, met 18” voorsprong op Graf, het nummer drie, Erwin Lutz volgde al op 4’57”, Rüegg werd 4de op 7’42”, Moresi 5de op 8’17”.

Buiten de traditionele criteriums waren er in het naseizoen ook de even traditionele grote tijdritten. Het begon prima, Philco, samengesteld uit Rolf Graf, Emile Daems, Silvano Ciampi, Guido Carlesi en Alfredo Sabbadin won de tweede editie van de Gran Premio Longines Castelfusano in de buurt van Rome met 5” voorsprong op Carpano (met Gilbert Desmet, Michel Van Aerde, Gastone Nencini, Nino Defilippis en Walter Martin) en 1’03” op Helyett-Fynsec van Jacques Anquetil (bijgestaan door André Darrigade, Jean Graczyk, Jean Stablinski en Seamus Elliott).

Nadien zou blijken dat Graf nog altijd niet de naweeën van zijn ziekte helemaal overwonnen had en zou het verder gaan met hoogten en laagten. Anquetil was voor het tweede jaar op rij afwezig in de Grand Prix des Nations, ook Roger Rivière was uiteraard afwezig dus de ideale kans op de zege. Graf was duidelijk niet in zijn dagje, kwam nooit in zijn cadans en gaf nog voor het tweede tussenpunt al op. Drie weken later, in Lugano, ging het dan weer iets beter, Rolf werd 5de, maar wel op 3’22” van winnaar Jacques Anquetil en ook voorafgegaan door Gilbert Desmet, Ercole Baldini en de jonge belofte Romeo Venturelli.

De week nadien was het de Giro di Lombardia. Rolf speelde geen rol van betekenis en eindigde ver in de achtergrond 79ste, maar zag wel zijn ploegmaat Miel Daems triomferen. Tot slot was er nog de Trofeo Baracchi. Eerst was er getouwtrek rond de samenstelling der ploegen. Jacques Anquetil en Ercole Baldini wilden als eerste prioriteit allebei met de nieuwe ster Romeo Venturelli ploeg vormen en als tweede prioriteit vermijden dat de andere met hem mocht rijden. Als compromis werd het winnende duo van de twee voorbije edities, Ercole Baldini-Aldo Moser behouden, Jacques Anquetil zou met Rolf Graf aantreden en Romeo Venturelli moest het dan maar doen met Diego Ronchini, zonet tweede in de Giro di Lombardia.

Anquetil en Graf leken de hele tijd op weg naar een vlotte zege en liepen zelfs meer dan anderhalve minuut uit op Ronchini-Venturelli. Dan werd Graf slachtoffer van een, volgens zijn zeggen, door een levercrisis veroorzaakte inzinking. Toch hadden ze op 13 km van de aankomst nog altijd een minuut voorsprong, tot Graf, helemaal uitgeput, tegen Anquetil aanreed en zwaar ten val kwam. Hij kon de wedstrijd niet verderzetten zodat de ploeg meteen uitgeschakeld was, het klassement werd immers gemaakt op de tijd van de tweede renner, ongeacht de tijd van de eerste.

Uiteindelijk, ondanks die ritzege in de Tour de France een eerder mislukt seizoen, al had die ziekte daar veel mee te doen. Rolf Graf had dus een en ander recht te zetten in 1961. Hij bleef voor dat seizoen bij zowel Philco als Tigra en deed het in de winter 1960-61 wat kalmer aan. Zo werd de Zesdaagse van Zürich van zijn winterprogramma geschrapt.

Voor het seizoen 1961 waren de ambities ongewijzigd: het vierluik Tour de Romandie-Giro d'Italia-Tour de Suisse-Tour de France en de grote tijdritten. Eerst kwamen echter de Italiaanse eendagskoersen. Graf werd 53ste in Milano-Sanremo in de voorwacht van het tweede peloton. In de aansluitende rittenkoers Menton-Roma won hij de tweede rit, maar staakte al vlug de strijd.

In de Tour de Romandie was de vorm er duidelijk nog niet. Hij werd wel derde in de tijdrit over 27 km, op 1'07" van Anquetil, en op 10" van landgenoot Rüegg, die tweede werd, maar liep in de andere ritten achter de feiten aan. In de eindstand werd hij 36ste (op 50 deelnemers) op 36'03" van eindwinnaar Louis Rostollan. In de Giro ging het zelfs nog slechter, al vanaf de eerste dag verzeilde hij in de achtergrond en kwam elke dag bij de laatsten binnen alvorens in de 7de rit op te geven.

De vraag kon meteen gesteld worden, was 1959 slechts een kortstondige heropflakkering geweest en dreigde nu al, na een wisselvallig seizoen 1960, een vroeg carrière-einde in mineur, net zoals voor die andere gewezen belofte René Strehler? Misschien kon de Tour de Suisse uitsluitsel geven.

Het begin was in ieder geval niet beloftevol. In de eerste rit verloor hij samen met Gastone Nencini, nog herstellende van zijn zware val in Menton-Roma bijna zes minuten, en in de volgende rit kwamen er daar nog een tiental bij. In de derde rit, de eerste bergrit met de beklimming van de Lukmanier, maakte hij na de afdaling deel uit van de kopgroep van 15, alvorens zich in de finale samen met Germano Barale, die hij kansloos zou laten in de sprint, af te scheiden. De volgende dag was het dan de grote tijdrit over 74 km. Graf schitterde nog eens zoals in zijn beste dagen en won met 1'21" voorsprong op Ernesto Bono en 1'39" op Gastone Nencini. Moresi, 4de, verloor 2'36", en Rüegg, die hem nog geklopt had in Romandië, werd ditmaal slechts 8ste, op 3'31". In de 5de rit, de koninginnenrit over de Simplon en met aankomst op de Saas Fee, 1800 m hoog, verzeilde hij echter al snel in de achtergrond en speelde geen rol van betekenis. In de eindstand werd hij 26ste, op bijna een uur van eindwinnaar Attilio Moresi.

De vraagtekens waren hiermee niet helemaal weg, Graf bleef echt onregelmatig presteren, maar zijn deelname aan de Tour de France werd niet in vraag gesteld, Zwitserland had dan ook weinig keuze. Opnieuw zaten de Zwitsers in een gemengde ploeg met Luxemburg, waar ditmaal Charly Gaul wel aantrad. Rolf Graf had als ploegmaats Fritz Galatti, Kurt Gimmi, Jean Luisier, Serge Ruchet en Alfred Rüegg, terwijl Gaul bijgestaan werd door Raymond Bley, Aldo Bolzan, Marcel Ernzer, Roger Thull en de Belg met Luxemburgse licentie Jean-Pierre Sintges De winnaar van de Tour de Suisse, Attilio Moresi, had geen zin in het avontuur[66].

66 Zijn afwezigheid was niet noodzakelijk een groot gemis. De twee voorgaande edities had hij al vrij vroeg opgegeven en in 1962 wordt het nog erger. Op het laatste moment opgeroepen om Alfredo Sabbadin te vervangen (deze staat zelfs in de meeste deelnemerslijsten nog vermeld), geeft hij al op tijdens de eerste rit. Daardoor hebben sommige publicaties zijn deelname niet eens gemerkt en houden ze het bij een opgave van Alfredo Sabbadin.

Met Charly Gaul had de ploeg weliswaar een kandidaat op de eindzege, maar hoe gingen op zijn minst “speciale” en alleszins stugge en eenzelvige, om niet te zeggen fantaisistische karakters als Gaul en Graf samenleven? Gaul maakte de zaken alvast niet makkelijker door te weigeren vooraf duidelijke financiële afspraken met zijn Zwitserse gelegenheidsbondgenoten te maken. De spaarzaamheid van Gaul, die liever enkel geld uitgaf als het niet anders kon, was bekend, maar zou hem hier zuur opbreken.

Rolf Graf in zijn laatste Tour de France in 1961, zonder ritzege dit keer

De sfeer was al van bij de start gespannen en toen de Franse ploeg in het offensief ging, liepen de zaken verkeerd. Gaul was niet mee, en al evenmin een van zijn ploegmaats. In de achtervolging kreeg Gaul amper hulp, en alvast niet van zijn Zwitserse ploegmaats, en zo verloor hij al bijna vijf minuten. Na de namiddagtijdrit stond Jacques Anquetil stevig in het geel en was de Tour eigenlijk al voorbij. Het nummer twee, de sprinter Joseph Groussard, stond al 4’46”, Guido Carlesi en José Pérez Francés op 5’25”, Gaul op een achttal minuten. Niemand wou dit eigenlijk toegeven en zo werd er door de concurrentie, volgens ons tegen beter weten in, veel drukte gemaakt rond de “onmogelijkheid” van het objectief van Anquetil de gele trui te behouden tot in Parijs.

Graf was weinig geïnspireerd in deze tijdrit over 28 km en werd slechts 47ste op 5’15” van Anquetil. In de 4de rit probeerde hij voor de ritzege te gaan. In de finale ging hij samen met Robert Cazala en Anatole Novak in het offensief. Cazala vreesde in de sprint vooral Graf en verraste deze met een aanval vanop 400 m. Graf plooide, maar Cazala had zich overschat en werd nog voorbijgereden door de regionaal Novak. Nadien bleef het wachten op de 19de rit, een tijdrit over 74 km. Graf werd 9de, op 5’54” van Anquetil en voorafgegaan door de meeste klassementsrijders. In de eindstand werd hij 60ste. De Tour werd uiteindelijk door Anquetil, die de gele trui vanaf de eerste tot de laatste droeg en met ruim twaalf minuten op zijn dichtste achtervolgers, Carlesi en Gaul, zou winnen, en de Franse ploeg beheerst. Geel en groen, negen ritzeges en de Challenge Martini van het ploegenklassement, meer moest het niet zijn.

In het Zwitsers kampioenschap had Graf dit keer geen bezwaar tegen de ambities van zijn jeugdige ploegmaat Ernst Fuchs[67], reeds kampioen bij de liefhebbers het jaar voordien. Graf werd tweede op 8 seconden voor een andere belofte en ploegmaat, Rolf Maurer. Hij werd geselecteerd voor het wereldkampioenschap dat hij voor de eerste keer in zijn carrière uitreed, maar dan wel als 32ste en laatste, in een groepje achterblijvers op ruim 19 minuten.

In het naseizoen won hij de Tour du Canton de Genève alvorens veertien dagen later tweede te worden in de Grand Prix de Lugano, op slechts 41” van Jacques Anquetil. Dit was meteen

67 In het eerder al vermelde interview gepubliceerd in Coups de Pédales 34, Mai-Juin 1993, pagina 39-42, “Rolf Graf, copie conforme du pédaleur de charme”, beweert hij drie titels verkocht te hebben. Is het vrij duidelijk dat hij het over 1960 en 1961 heeft, ontsnapt het ons welk dat derde kampioenschap zou zijn, tenzij het zou gaan over het achtervolgingskampioenschap 1962, waar hij de finale verliest van Alfred Rüegg.

de enige grote tijdrit die hij betwistte. Ook deze winter liet hij de Zesdaagse van Zürich links liggen.

Voor 1962 veranderde hij van ploeg en stapte over naar het schijnbaar ambitieuze Molteni, waar hij samen met zijn landgenoot Rüegg en de ervaren Italiaanse helpers Roberto Falaschi, Giuseppe Fallarini en Armando Pellegrini de jonge beloften Romeo Venturelli, Guido De Rosso, Battista Babini en Giacomo Fornoni moest omkaderen.

Het werd een seizoen om snel te vergeten. Eerst startte hij in de Duitse gelegenheidsploeg Schwab in de Deutschland Rundfahrt. Na drie onopvallende ritten gaf hij er in de 4de rit de brui aan. In de Züri Metzgete haalde hij vervolgens een mooie 4de plaats (Jan Janssen haalde er als onafhankelijke zijn eerste belangrijke zege bij de beroepsrenners). De vorm leek er dus te zijn en dus waren er verwachtingen voor de Tour de Romandie. Meer dan de schijn een beetje ophouden met een zege in de tijdrit zat er echter niet in. Voor de eindzege speelde hij nooit mee, hij werd uiteindelijk 8ste op 7'55" van Guido De Rosso[68]. Ook de Giro werd een nieuwe ontgoocheling, hij speelde geen enkele rol van betekenis en eindigde in het beste geval bij de ex-aequo in het grote peloton, alvorens in de onder verschrikkelijke slechte weersomstandigheden betwiste 14de rit bij de 57 opgevers te behoren.

In de Tour de Suisse bleken opnieuw de beperkingen van Rolf Graf. In de eerste rit was hij mee in de kopgroep der favorieten, maar hij moest in de finale de besten laten gaan en hij verloor 13 minuten en alle kansen op een goed klassement. In de volgende ritten probeerde hij nog een ritzege te behalen. In de tweede rit was hij er nog het dichtste bij, maar Jos Vloebergs was in de sprint met twee een wieltje sneller. Ook in de grote Alpenrit over de Grimsel, de La Furka en de Gothard werd hij tweede. In de sprint op de assepiste van het stadion van Bellinzola was Gilbert Desmet de behendigste van de selecte kopgroep met alle grote namen en klopte Graf. Ook in de andere ritten bleef het bij ereplaatsen, te meer daar er dit jaar keer geen traditionele lange tijdrit was, maar een korte (9 km) bergtijdrit. Hans Junkermann won die, Graf werd 7de op 1'46". In de eindstand werd hij uiteindelijk 7de op 14'40" en daarmee was hij nog de best geplaatste Zwitser. Dankzij zijn regelmaat en de bijhorende ereplaatsen werd hij 4de in het puntenklassement.

Dit jaar was er geen Tour de France voor hem, Molteni kwam niet in aanmerking voor deze uitgave die terug met merkenploegen betwist werd. Graf had dus alle tijd om de nationale kampioenschappen en het najaar voor te bereiden en te trachten zijn seizoen nog een beetje te redden.

Eerst kwam er het kampioenschap achtervolging, waar hij in de finale met 4" geklopt werd door Freddy Rüegg, in een meer dan behoorlijke tijd van 6'23"5. Negen dagen later kwam het kampioenschap op de weg. Deze keer werden er geen cadeaus gegeven, Graf won met bijna vijf minuten voorsprong op de eerste groep achtervolgers, de tweede groep, met daarin achtervolgingskampioen Rüegg, volgde al op 14 minuten.

Nadien was er gelegenheid om zijn trui in Zwitserland te tonen. Hij werd achtereenvolgens 5de in de Giro di Ticino (Tessin) in de buurt van Lugano, 8ste in München-Zürich en winnaar van de Nordwestschweizerischen Rundfahrt. Vervolgens was het tijd voor het wereldkampioenschap. Opnieuw beëindigde hij de wedstrijd, dit keer als 34ste en niet eens als laatste, Emiel Daems en Roger Thull eindigden nog na hem.

Ondertussen was hij uitgekeken op Molteni, wegens in zijn ogen te weinig internationale ambities en stapte over naar Carpano. Dit liep echter niet van een leien dakje. Een van

68 Guido De Rosso was in deze wedstrijd geen ploegmaat van Graf. Hij kwam aan de start aan het hoofd van zijn Molteni-ploeg, terwijl Graf voor zijn Zwitserse werkgever Tigra reed. Met Freddy Rüegg had De Rosso nog een andere "ploegmaat" aan de start, deze bij Mittelholzer-Cynar.

zijn eerste wedstrijden voor Carpano was de Grand Prix des Nations, waar hij 9de eindigde. Gezien hij geen rol van betekenis gespeeld had, werd er geen aandacht aan zijn Carpano-trui geschonken.

Anders verliep het in de Grand Prix Parisien, die hij samen met zijn gelegenheids Carpano-ploegmaats Antonio Bailetti, Franco Balmamion, Gilbert Desmet, Louis Proost en Italo Zilioli won. Guillaume Driessens, sportbestuurder van FAEMA-flandria, die tweede eindigden, legde echter klacht neer tegen Carpano wegens het opstellen van een niet aangesloten renner[69]. Carpano kreeg wel nog de kans om maximaal te profiteren van de publiciteit rond hun zege in de pers, alvorens uit de uitslag geschrapt te worden. Een verder gevolg was dat Graf ook uit de uitslag van de Grand Prix des Nations geschrapt werd.

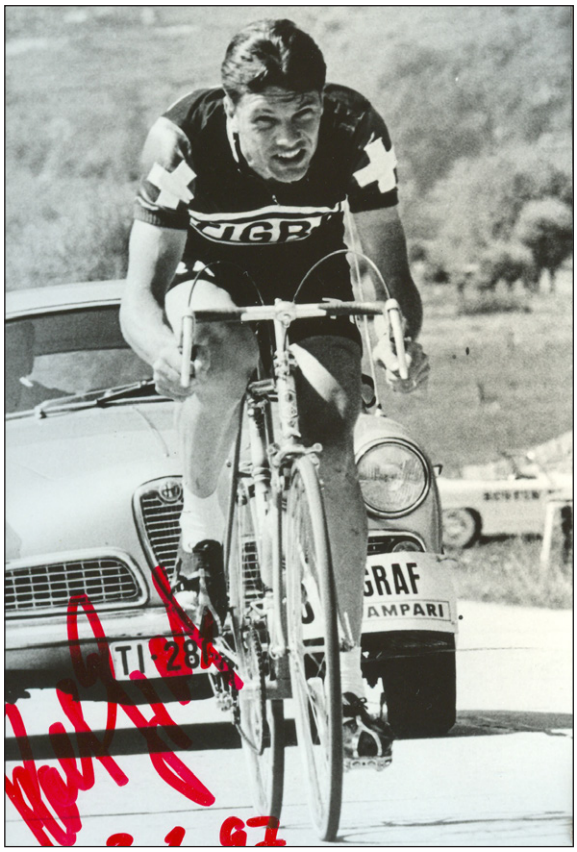

Aan de slag in de Grand Prix Campari te Lugano, die hij in 1955 en 1962 (toen het ondertussen de G.P. Cynar geworden was) won

Zijn verder programma speelde zich hoofdzakelijk in Zwitserland af, waar hij dan maar veiligheidshalve zijn kampioenentrui droeg. Eerst won hij nog de Tour du Canton de Genève, alvorens een week later voor de grote verrassing te zorgen door voor de tweede maal in zijn carrière de Grand Prix de Lugano te winnen. Baldini werd tweede op 5", Ferdinand Bracke, een maand voordien nog winnaar van de Grand Prix des Nations derde op 24" en Anquetil[70] slechts 6de op 1'36".

Daarmee zat het seizoen er weer op en was het tijd voor de wielerbaan en enkele zesdaagsen. Eerst mocht hij samen met de ondertussen al veertigjarige, maar nog altijd razendsnelle Oscar Plattner deelnemen aan de Zesdaagse van Brussel. Graf was oorspronkelijk niet voorzien, maar toen er na het late forfait van Rik Van Looy budget vrijkwam, mocht hij met Plattner een homogeen Zwitserse ploeg vormen. Zij beëindigden echter de wedstrijd niet. Na twee jaar afwezigheid was hij er nadien in de Zesdaagse van Zürich terug bij, opnieuw samen met Oscar Plattner. Hier werden zij 7de op 5 ronden van het winnende koppel Klaus Bugdahl - Fritz Pfenninger.

---

69 Regels en reglementen hierrond waren verre van eenduidig. Een overgang naar het volgend seizoen toe ter gelegenheid van de Giro di Lombardia kwam regelmatig voor, maar werd meestal toegestaan gezien de lopende contracten november en december niet dekten. Maar anderen waren al voorheen in de loop van het seizoen van ploeg gewisseld, en zelfs in 1962 had Eddy Pauwels, die nochtans het seizoen begonnen was bij Mann, zonder problemen de Tour de France kunnen betwisten voor Wiel's-Groene Leeuw. In ieder geval, opeens werd er scherp toegekeken en meerdere renners zagen hun inschrijving om deze reden voor Paris-Tours geweigerd. Een van hen was Ludo Jansens, in de loop van het seizoen overgestapt van Solo-Van Steenbergen naar FAEMA-flandria.

70 Rond deze nederlaag heeft Anquetil in zijn mémoires een heel verhaal opgedist. Hij was namelijk tot zijn verbazing niet uitgenodigd voor deze editie van de G.P. de Lugano. Toen hij inlichtingen vroeg, kreeg hij te horen dat zijn overwicht de wedstrijd oninteressant maakte (nadat hij in zijn carrièrebegin al tweemaal in Lugano gewonnen had, was hij nu, na drie jaar afwezigheid, bezig aan een reeks van vier op een rij; gezien de Grand Prix Martini, die andere Zwitserse tijdrit, er na een reeks van vijf op rij mee opgehouden was, wilden de organisatoren het lot misschien niet tarten). Anquetil zinde wel op de startpremie (in tegenstelling met de Grand Prix des Nations, waar er enkel prijzengeld was, werden er in Lugano wel startpremies uitgekeerd) en beloofde onvoorbereid aan de start te komen. Om het nog wat lucratiever te maken, beloofde Anquetil bovendien aan Baldini deze te laten winnen, mits betaling. Baldini zou daarop ingegaan zijn, maar had blijkbaar Graf, die nochtans al het jaar voordien in Lugano voor hem geëindigd was, uit het oog verloren.

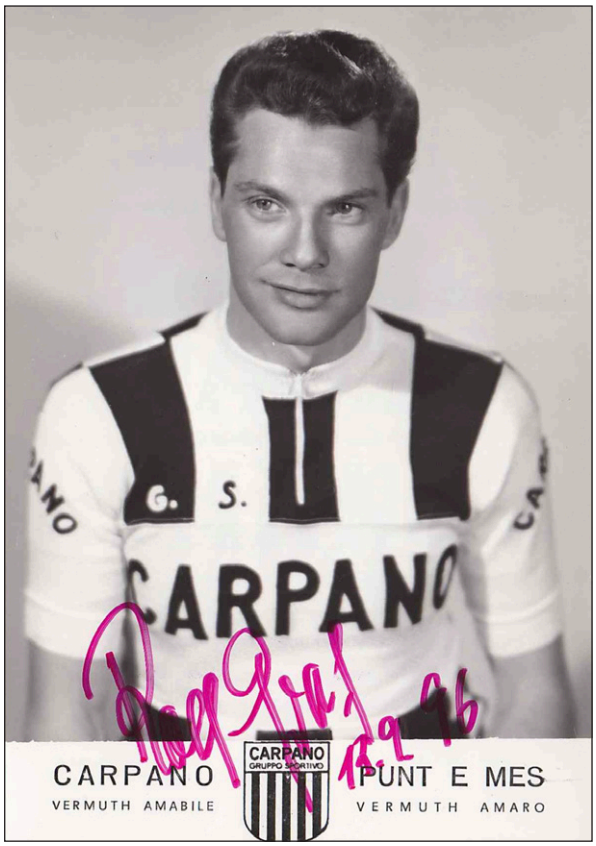

Bij Carpano in 1963

Het seizoen 1963 zou Graf dus voor Carpano betwisten, ditmaal wel reglementair in orde. Carpano bracht hem echter geen geluk. Hij werd door de ploeg opgesteld in de Italiaanse voorjaarswedstrijden en beëindigde Milano-Sanremo als 39ste, in de voorwacht van het grote peloton der geklopten. Enkele dagen later betwistte hij ook de Giro della Toscana, waar hij opgaf.

Op de terugweg van Firenze sloeg het noodlot toe. Rolf Graf keerde dezelfde dag (24 maart) samen met zijn landgenoot Roland Zöffel (dat seizoen bij Cynar) met de auto terug, maar op de Autostrada del Sole, op 5 km van Parma waren ze slachtoffer van een zwaar ongeval. Hun wagen slipte en sloeg over kop en beide renners werden uit de wagen geslingerd. Zöffel kwam ervan af met eerder oppervlakkige verwondingen en pijn over heel het lichaam, Graf leed echter aan een hersenbloeding. Zijn toestand was zorgwekkend en een tijd werd er voor zijn leven gevreesd. Na een aantal dagen kwam er toch lichte vooruitgang en hervond Graf de spraak, ook al had hij nog moeite zich uit te drukken en was hij zeer geschokt en moedeloos.

Algemeen werd aangenomen dat zijn carrière voorbij was (en in veel naslagwerken wordt dat ten onrechte ook zo vermeld), maar Graf probeerde nog een comeback. Op 20 oktober deed hij zijn wederoptreden op de wielerbaan van Basel en won er een achtervolging tegen René Bingelli. Gedurende de rest van oktober en november nam hij nog deel aan diverse pistemeetings in Basel en Zürich, met wisselend succes. Zo werd hij samen met Max Wirth op 3 november 7de in een ploegkoers over 100 minuten, maar de ploeg werd wel even geneutraliseerd na een valpartij bij een aflossing. Misschien geen goed voorteken. Eind november startte hij samen met Kurt Gimmi in de Zesdaagse van Zürich, maar de ploeg haalde het einde niet.

Voor zover wij konden nagaan was dit zijn laatste optreden op de wielerbaan en begon hij nadien aan de voorbereiding van het komende wegseizoen. Na de Grand Prix de Monaco, op 23 februari, moest hij zich echter bij het onvermijdelijke neerleggen. Hij was niet volledig hersteld van zijn ongeval en had daardoor een verminderd gezichtsvermogen, waardoor hij onvoldoende competitief was om zijn carrière te kunnen voortzetten[71].

Rolf Graf moest aan een nieuw leven beginnen, maar, totaal niet voorbereid op een reconversie, zocht hij compensatie voor al de opofferingen eigen aan een leven als topsporter. Hij probeerde het zelfs als zanger en bracht een singletje uit, een beetje in de stijl van de toen in Duitsland immens populaire Freddy Quinn, waarbij hij nog wat probeerde te teren op zijn roem als wielrenner. Na een tijd kwam Graf aan het einde van zijn spaarcenten en hernam zijn vroeger werk als mecanicien.

Rolf Graf haalde uiteindelijk toch een aantal mooie overwinningen, maar lukte er niet in de verwachtingen in te lossen. Misschien waren die verwachtingen ook te hoog, de erfenis van Koblet en Kübler was zeker niet minder dan die van Coppi en Bartali in Italië, en ook in Italië,

71 Ook na zijn wielercarrière zou hij de gevolgen van dat ongeval blijven dragen, voornamelijk geheugenverlies.

waar er een breder rekruteringsveld en een betere omkadering was, zijn er velen onder die verwachtingen bezweken. In ieder geval behoorde Graf tot de betere tijdrijders in een periode van specialisten in dat domein. Aan Anquetil kon hij niet tippen, maar wie kon dat wel, ook Baldini stond op een hoger niveau, maar voor de anderen moest hij geen stap opzijzetten.

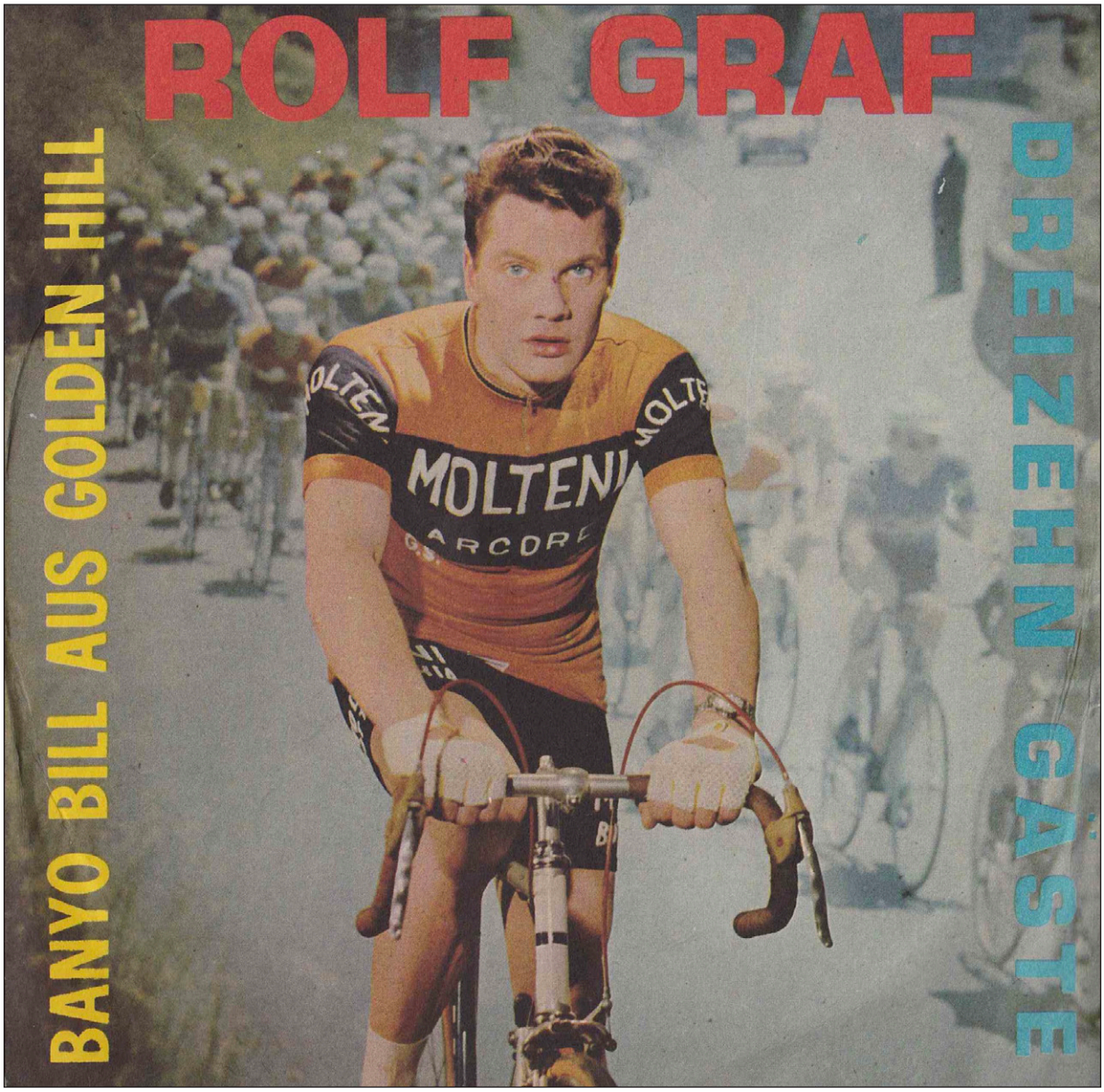

Rolf Graf als zanger, de foto dateert uit 1962, de single van na zijn carrière

Postkaarten

Italiaanse hoofdreeks

Charly Gaul (kleur)

Charly Gaul

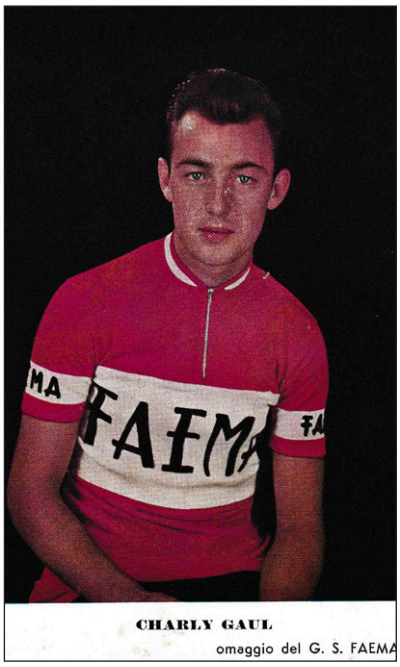

Charly Gaul

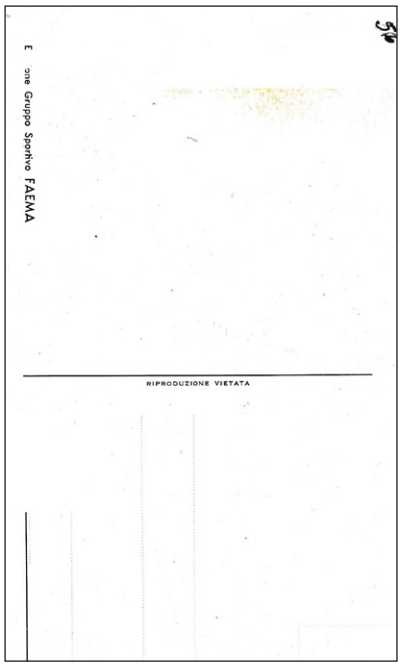

Rugzijde

Postkaarten zwart-wit

Miguel Bover

Charly Gaul

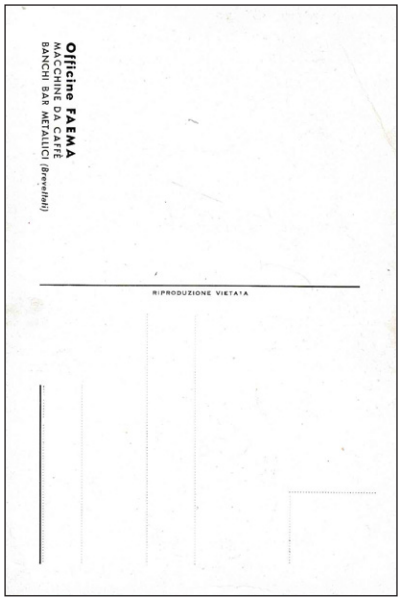

Rugzijde

Alternatieve reeks met andere rug

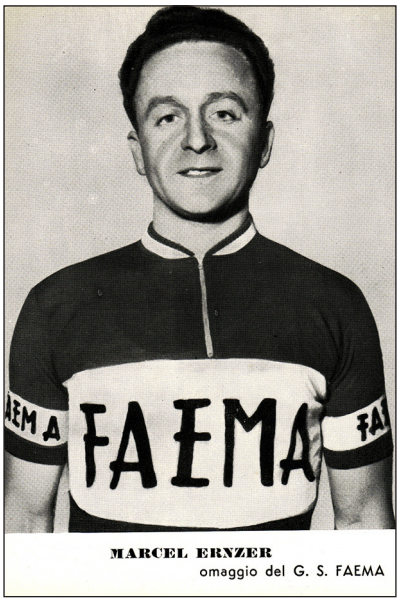

Marcel Ernzer

Norbert Kerckhove

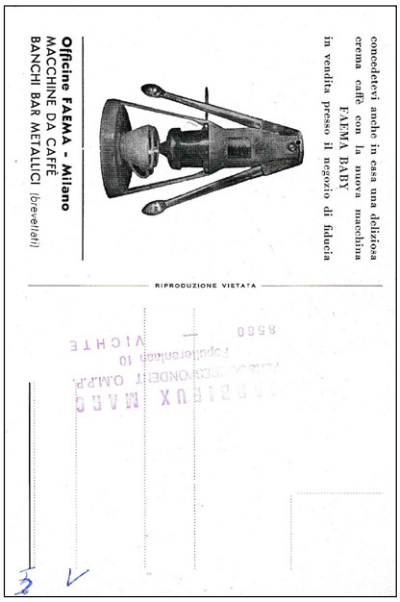

Rugzijde

Ploeg

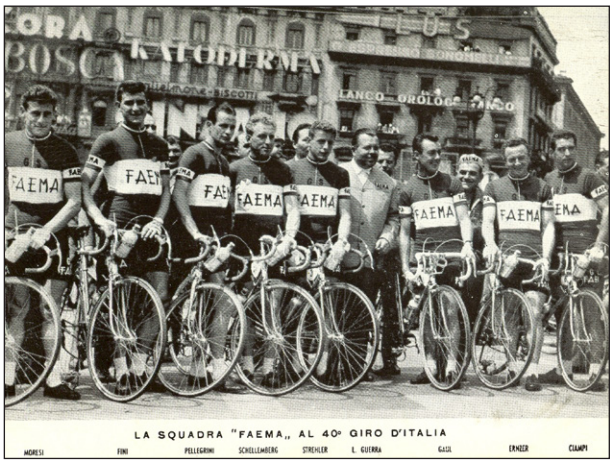

1957 FAEMA GIRO

Rugzijde

Gedetailleerd palmares

1957 G.S. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
AERENHOUTS Frans (Bel) ° 04/07/1937 - *onafhankelijke vanaf 28/08/1957*	0	0	
BLOCKX Fernand (Bel) ° 01/12/1923 - *Tour de Belgique*	0	0	
BORCY Jean (Bel) ° 24/08/1929	0	0	
CIAMPI Silvano (Ita) ° 22/02/1932 - *onafhankelijke*	7	7	Giro del Piemonte G.P. Industria e Commercio a Prato G.P. Larià Pontedera (indé) Trofeo Matteotti Busto Arsizio (indé) Vighizzolo (indé) 3de rit Giro di Sicilia (indé)
DECOCK Roger (Roger, Joseph, Jules) (Bel) ° 20/04/1927	3	3	1ste rit Ronde van Nederland Wingene Sluitingsprijs Putte-Kapellen
DERYCKE Germain (Bel) ° 02/11/1929	7	7	Liège-Bastogne-Liège Ronde van Haspengouw Tour du Nord-Ouest Suisse Tre Valli Varesine Witte Donderdagsprijs Bellegem Anzegem Crit. Clayette
DESMET Gilbert (Bel) ° 03/02/1931	9	9	Driezustersteden Omloop der Grensstreken Sint-Andries Crit. Avelgem Crit. Château-Chinon Kortrijk Lichtervelde Geraardsbergen-Anzegem Crit. Beernem
EMILIOZZI Alberto Luigi (Ita) ° 15/11/1930 - *onafhankelijke*	3	3	Giro di Sicilia (indé) 1ste rit Giro di Sicilia (indé) 2de rit B Roma-Napoli-Roma
ERNZER Marcel (Lux) ° 23/03/1926	0	0	
FINI Giacomo (Ita) ° 14/04/1934 - *onafhankelijke*	2	2	Montenero Bisaccia (indé) Trofeo U.V.I. (NK) (indé)
GAUL Charly (Lux) ° 08/12/1932	6	6	2de rit Giro d'Italia 19de rit Giro d'Italia 2de rit B Tour du Luxembourg Kampioen van Luxemburg Crit. Cénon G.P. de la Forteresse Luxembourg
GILLEN Lucien "Lull" (Lux) ° 7/10/1928	0	1	Krefeld (Mücke)
GIRARDINI Césare (Antonino Cesarino) (Ita) ° 03/01/1934 - *onafhankelijke*	0	0	
GOLA Otello (Ita) ° 12/10/1931 - *onafhankelijke*	2	2	G.P. Guidizzolo (indé) Ceresana (indé)
GRONDELAERS Robert (Bel) ° 28/02/1933	0	0	
	139	**145**	

1957 G.S. FAEMA			
HOEVENAERS Joseph "Jos" (Bel) ° 30/11/1932	3	3	Omloop der 3 Provincies Omloop van Midden-België 3de rit Volta a Catalunya
KERCKHOVE Norbert "Schotje" (Bel) ° 21/10/1932	4	4	Omloop Het Volk Omloop van de Oost-Vlaamse Bergen Zegelsem 2de rit Tour de Picardie
KOBLET Hugo (Zw) ° 21/03/1925	1	1	Cagliari (FAEMA)
LUYTEN Henri "Rik" (Bel) ° 11/07/1931	10	11	Antwerpen-Genk Koersel Erembodegem Kwaadmechelen Tienen Heusden Mortsel Tessenderlo Kumtich Bornem (In clubtrui) Crit. Antwerpen
METRA Giovanni (Ita) (Bel) ° 02/08/1933 - *onafhankelijke*	0	0	
MORESI Attilio (Zw) * 26/07/1933 - *onafhankelijke*	0	0	
PAVESI Giorgio (Ita) ° 24/10/1931	0	0	
PELLEGRINI Armando (Ita) ° 03/06/1933 - *onafhankelijke*	4	4	Giro delle Alpi Apuane (indé) G.P. Vighizzolo di Cantu (indé) G.P. Marina di Massa (indé) G.P. Grundig in Bergamo (indé)
SCAPPINI Gabriele (Ita) ° 01/09/1931 - *onafhankelijke*	2	2	G.P. Somma Lombardo (indé) Mozzate (indé)
SCHELLENBERG Max (Zw) ° 06/10/1927	0	1	1ste rit Tour de Suisse (Allegro)
SCHILS Jozef (Bel) ° 04/09/1931	14	14	Omloop der Vlaamse Gewesten Halse Pijl Brussel-Bost Bierbeek Merdorp Attenhoven Mechelen Kalmthout Deinze Kapellen Kortenaken Rummen Hal Hoegaarden
SCHROEDERS Willy (Bel) ° 09/12/1932	8	8	Ninove Mechelen Haacht Zottegem Hoegaarden 's Hertogenbosch Crit. Woluwe 2de rit Volta a Catalunya
STREHLER René (Zw) ° 13/04/1934	0	0	
	139	**145**	

1957 G.S. FAEMA			
VANDAELE Léon (Bel) ° 24/02/1933	12	12	Paris-Bruxelles Driedaagse van Antwerpen 1ste rit Driedaagse van Antwerpen Milano-Mantova Brussel-Ingooigem Kampioenschap van Vlaanderen Ruddervoorde Westrozebeke Beervelde Izenberge Zeebrugge 5de rit Ronde van Nederland
VAN LOOVEREN Frans (Bel) ° 22/06/1932	0	0	
VAN LOOY Rik (Henri) (Bel) ° 20/12/1933	31	32	Gent-Wevelgem Scheldeprijs (in L'Avenir-Touring-trui) Ronde van Nederland 2de rit Ronde van Nederland 3de rit B Ronde van Nederland 6de rit A Ronde van Nederland G.P. Bank van Roeselare Omloop van Oost-Vlaanderen Coppa Bernocchi Nueoro Sassari Vorselaar Axel Duffel Temse Strijpen Assen (Nl) Waregem Lommel Arendonk Brasschaat Sint-Lenaarts Winterthur Oostrozebeke
VERHELST Jozef (Bel) ° 27/11/1932	2	2	Kuurne-Brussel-Kuurne Heule
VERPLAETSE Roger (Bel) ° 24/10/1931	8	8	Mechelen Oostwinkel Gistel Destelbergen Roeselare Waarschoot Maldegem 2de rit Trofee der 3 Naties
FAEMA-PLOEG TTT	1	1	3de rit A Ronde van Nederland
	139	**145**	

1957 Grupo Deportivo FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BERTRÁN PANADÉS Antonio (Sp) ° 18/11/1933 - Catalunya	0	1	Guiamels (Mobylette Coabania)
BOTELLA RODRIGO Salvador (Sp) ° 27/03/1929 §	13	13	Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) 1ste rit Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) 2de rit Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) 3de rit Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) 6de ritA Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) 6de rit B Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) 3de rit B Vuelta a Levante (FAEMA) 5de rit Vuelta a Levante (FAEMA) 2de rit Volta a Rioja (FAEMA) 3de rit Volta a Rioja (FAEMA) 6de rit Volta a Catalunya (FAEMA) Benicarlo (FAEMA) Gandia (FAEMA)
BOVER PONS Miguel (Sp) ° 14/02/1928 $	2	2	G.P. Martorell (FAEMA) 1ste rit Vuelta a Andalucía (FAEMA)
CHACÓN DÍEZ Miguel (Sp) ° 14/01/1930 §	4	4	G.P. Vasco Navarro Montañes (FAEMA) 1ste rit Vuelta a España (España-FAEMA) 6de rit Vuelta a España (España-FAEMA) G.P. d'Estella (FAEMA)
COMPANY BAUZÁ Gabriel (Sp) ° 16/05/1930 §	5	8	5de rit Vuelta a Andalucía (Campo de Gibraltar) 8ste rit Vuelta a Andalucía (Campo de Gibraltar) 5de rit Volta a Catalunya (FAEMA) Sabadell (FAEMA) Valencia (FAEMA) 2de rit G.P. Nacional por Equipos (C.C. Granollers-FAEMA) Homenaje a Karmany (FAEMA) G.P. Sitges (FAEMA)
GALDEANO PORTILLO Jesús (Sp) ° 06/01/1932 §	2	2	5de rit Vuelta a Levante (FAEMA) Vuelta a Baztan in Elizondo (FAEMA)
ITURAT GIL Vicente (Sp) ° 22/08/1928 §	5	5	Trofeo Masferrer (FAEMA) 4de rit Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) 7de rit Vuelta al Sureste d'España (FAEMA) Barcelona-Vilada (FAEMA) Pamplona (FAEMA)
MAS - Gran Premio Nacional por Equipos	0	4	4de rit B Volta a Portugal (Murcía) 5de rit Volta a Portugal (Murcía) 6de rit Vuelta a Asturias (Guardia de Franco) 6de rit Vuelta a Andalucía (Equipo Mallorquin)
PACHECO FONT Miguel (Sp) ° 05/09/1931	2	2	Peña Urgulett (FAEMA) G.P. San Lorenzo (FAEMA)
	33	**41**	

1957 C.C. Granollers FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
COMPANY BAUZÁ Gabriel (Sp) ° 16/05/1930 §	1	8	5de rit Vuelta a Andalucía (Campo de Gibraltar) 8ste rit Vuelta a Andalucía (Campo de Gibraltar) 5de rit Volta a Catalunya (FAEMA) Sabadell (FAEMA) Valencia (FAEMA) 2de rit G.P. Nacional por Equipos (C.C. Granollers-FAEMA) Homenaje a Karmany (FAEMA) G.P. Sitges (FAEMA)
MOSTAJO GUTIÉRREZ Santiago (Sp) ° 15/09/1932 $	3	3	G.P. Alicante (C.C. Granollers-FAEMA) 1ste rit G.P. Alicante (C.C. Granollers-FAEMA) 7de rit Volta a Catalunya (C.C. Granollers-FAEMA)
PACHECO FONT Miguel (Sp) ° 05/09/1931	0	2	Peña Urgulett (FAEMA) G.P. San Lorenzo (FAEMA)
POBLET ORRIOLS Miguel (Sp) ° 18/03/1928 $ §	7	20	Kampioen van Spanje der Regios (Catalunya-FAEMA) Trofeo Juan Fina Kampioen van Barcelona (FAEMA) Milano-Sanremo (IGNIS) Milano-Torino (IGNIS) 3de rit Giro d'Italia (IGNIS) 9de rit Giro d'Italia (IGNIS) 10de rit Giro d'Italia (IGNIS) 18de rit Giro d'Italia (IGNIS) 6de rit B Roma-Napoli-Roma (IGNIS) 7de rit Roma-Napoli-Roma (IGNIS) 7de rit C Roma-Napoli-Roma (IGNIS) 1ste rit A Volta a Catalunya (FAEMA) 8ste rit Volta a Catalunya (FAEMA) Criterium Internacional des Ases Barcelona (FAEMA) Castellon (FAEMA) Omegna (IGNIS) Ploneour-Lanvern (St-Raphaël) Florenville (St-Raphaël) Montjuich (FAEMA) Tarascon-sur-Ariège (St-Raphaël)
RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (Sp) ° 08/01/1925 $ §	4	4	Vuelta a Levante (FAEMA) Elda (FAEMA) Huesca (FAEMA) Murcía (FAEMA) (20/9)
SAURA NAGORE Gabriel ° 06/04/1928 - *Volta a Catalunya*	0	0	
SEGU SORIANO José (Sp) ° 08/03/1935	0	0	
SERRA GIL José (Sp) ° 12/11/1923 $ §	0	0	
TROBAT GARCÍAS Andrés (Sp) ° 04/09/1925 $	1	1	2de rit G.P. Nacionales por Equipos (C.C. Granollers-FAEMA)
FAEMA-PLOEG TTT	1	1	2de rit Ondarroa
	17	**39**	

Vragen

1. Volgens een aantal bronnen reed Rik Luyten begin 1959 eerst voor Libertas alvorens over te stappen naar Ghigi. Gezien hij reeds einde 1958 voor Ghigi reed, en we nergens een foto of ander bewijs van hem bij Libertas gevonden hebben, betwijfelen we dit en denken we eerder aan een misverstand door de geruchten over een samenwerking tussen Ghigi en Libertas. Kan iemand uitsluitsel geven, heeft iemand ooit een foto van hem in Libertas trui gezien?
2. Volgens bronnen (vooral de biografie van de Heemkundige kring) reed Rik Luyten zowel in 1955 als in 1956 voor Plume-Vainqueur en Bristol. Het Gentse Plume-Vainqueur lijkt ons vreemd voor een Limburger. Kan iemand dit met zekerheid bevestigen (als kan met foto). Moest dit toch kloppen, weet iemand met zekerheid hoe dit in elkaar zat, achtereenvolgens (in de vermelde orde) of voor een of meer ploegen gelijktijdig? In 1956 kwam in ieder geval FAEMA per einde seizoen, volgens ons vanaf 1 september, opnieuw is de vraag of hij toen ook nog soms voor zijn vroegere ploegen reed.
3. Rik Luyten staat op de inschrijvingslijst van Paris-Bruxelles 1956 bij Plume Sport, maar komt niet voor in de uitslag. Weet iemand of hij effectief startte of enkel op de inschrijvingslijst stond?
4. Rolf Graf reed, na twee seizoenen Philco, in 1962 voor Molteni. Weet iemand meer over de redenen van deze overgang: niet meer gewenst bij Philco, wou zelf niet verlengen (waarom?), financieel schitterend aanbod? Gezien hij al per eind seizoen naar Carpano overstapte, naar verluid wegens “onvoldoende ambities van Molteni voor het volgende seizoen” lijkt ons dit een vreemd verhaal.
5. Weet iemand of Graf in 1964 voor de G.P. de Monaco nog andere wedstrijden reed en eventueel voor welke ploeg? Of reed hij als individueel?
6. Welk was de verwantschap tussen Rolf Graf en Ferdi Kübler? Volgens de ene bron is Kübler de broer van de moeder van Graf, een andere heeft het over een kleinneef (en zouden dus de respectievelijke grootouders broer en zus (of broers, of zussen) zijn, nog een derde heeft het over een dorpsgenoot (wat weinig steek houdt, want Graf is pas tijdens zijn carrière in Adliswil bij Kübler gaan wonen).
7. Weet iemand welke clubs en renners, buiten de hier reeds vermelde, FAEMA sponsorde, met jaartallen (periodes) erbij?
8. Had Lucien Gillen in 1957 een contract bij FAEMA?

Baggerbox

De naam van dit onderdeel heb ik overgenomen van de Wielerarchieven site. Hier kan van alles terecht komen. Het kan zijn dat ik iets op TV gezien heb, een actie of een feit tijdens de koers waar ik, of iemand anders iets wil over schrijven.

Of de commentatoren hebben iets verteld dat niet klopt en dat dient rechtgezet te worden. Of in de pers verscheen weer een of andere verhaal dat niet klopt en dat willen we met een fact en check controleren.

Het kan ook gewoon een onderwerp zijn dat bij mij of iemand anders opkwam en eens neergeschreven moest worden.

Wie behaalde het meest aantal overwinningen in een seizoen

door Jan De Smet

Ik herinner mij dat ik tijdens mijn tienerjaren in de kranten de discussies las van welke renner er nu het meest aantal overwinning behaald had bij de profs in een seizoen. Er waren twee kampen, dat van Eddy Merckx en dat van Freddy Maertens. Ik herinner mij echter niet ergens ooit een eindverdict gelezen te hebben.

Dus trok ik zelf maar op onderzoek uit. Hierna volgt hetgeen ik uiteindelijk vond en misschien een eindverdict.

Ik wist dat ik al zeker moest gaan kijken naar die jaren dat de renners meer dan 50 overwinningen haalden. Daarbij zaten dan wel ook de criteriums, 'wedstrijden' die heden ten dage eigenlijk niet meer meegeteld worden gezien meestal de overwinnaar op voorhand, weliswaar niet bij het grote publiek, maar zeker bij de kenners en de renners zelf, bekend is.

Niettemin neem ik deze overwinningen wel mee in de telling. Merckx kennende en de rivaliteit Maertens-Merckx en later Maertens-De Vlaeminck kennende denk ik dat zelfs in de criteriums soms met het mes tussen de tanden gestreden werd[1].

Voor de puristen onder ons zal ik achteraf ook de zegestand bekijken zonder de criteriums.

	Eddy Merckx	Freddy Maertens
1970	52	
1971	54	
1972	50	
1973	51	
1974		
1975		
1976		54
1977		53

Uit bovenstaande getallen, die in de meeste naslagwerken teruggevonden worden, blijkt dat ik mij eerst en vooral moet focussen op 1971 voor Eddy Merckx en 1976 voor Freddy Maertens. En de eerste conclusie luidt: gelijkspel.

1 Jaak De Boever vertelt het verhaal van Eddy Merckx die zelfs de spurt aanging met Jaak voor een boerenhesp als premie. Merckx won, maar gaf de hesp achteraf wel aan Jaak.

1971 Eddy Merckx			
1	1ste etappe Giro di Sardegna	28	2de etappe Tour de France
2	3de etappe deel a Giro di Sardegna	29	13de etappe Tour de France
3	5de etappe Giro di Sardegna	30	17de etappe Tour de France
4	Eindklassement Giro di Sardegna 3/3	31	20ste etappe Tour de France
5	Proloog Paris-Nice	32	Eindklassement Tour de France 18/7
6	2de etappe deel b Paris-Nice	33	Criterium van Aalst 19/7
7	7de etappe deel b Paris-Nice	34	Criterium De Panne 22/7
8	Eindklassement Paris-Nice 17/3	35	Criterium Abbadia a Settimo 2/8
9	Milano-Sanremo 19/3	36	Criterium Ghedi 6/8
10	Omloop Het Volk 25/3	37	Criterium Sint-Lenaarts 8/8
11	1ste etappe Tour de Belgique	38	Criterium Bilzen 14/8
12	2de etappe Tour de Belgique	39	Deel c Cronostaffetta TT
13	4de etappe Tour de Belgique	40	Eindklassement Cronostaffetta
14	Eindklassement Tour de Belgique 15/4	41	Criterium Poperinge 28/8
15	Liège-Bastogne-Liège	42	Stadsprijs Geraardsbergen 1/9 kermiskoers
16	Rund um den Henninger Turm 1/5	43	Wereldkampioenschap op de weg 5/9
17	Le Creusot deel a	44	Criterium Voghera 8/9
18	Le Creusot deel b TT	45	Criterium Villafranca 9/9
19	Eindklassement Le Creusot 15/5	46	Beek (Nl) 11/9 koers in omloop
20	1ste etappe deel b Dauphiné-Libéré	47	Viane 20/9 kermiskoers
21	5de etappe deel b Dauphiné-Libéré	48	Deel a Montjuich
22	Eindklassement Dauphiné-Libéré 23/5	49	Deel b Montjuich TT
23	Criterium La Souterraine 31/5	50	Eindklassement Montjuich 24/9
24	1ste etappe G.P. du Midi-Libre	51	G.P. Baden met Vanspringel TT 26/9
25	2de etappe G.P. du Midi-Libre	52	Criterium Bilbao 29/9
26	Eindklassement G.P. du Midi-Libre 6/6	53	Giro di Lombardia 9/10
27	G.P. Città di Camaiore 16/6	54	Criterium Cordenons 17/10

Bekijk ik dit per categorie, dan kom ik aan 1 WK, 1 grote ronde (+ 4 ritten), 5 ronden (+ 13 ritten), 3 monumenten (MSR, LBL, GdL), 2 (semi-)klassiekers (OHV, RHT)[2], 1 koppeltijdrit (Baden), 3 koersen in omloop en 12 criteriums en 9 andere koersen (koersen in lijn, klimkoersen, kleine tijdritten, ...).

2 Voor de indelingen heb ik als volgt geredeneerd, en dat is voor interpretatie vatbaar. De grote ronden spreken voor zich evenals de 'monumenten'. Voor de kleinere ronden neem ik dan alle min of meer bekende rittenkoersen (eigenlijk degene die in VELO onder sectie D vallen). Voor de (semi-)klassiekers heb ik dit zeer ruim opgevat. Alle wedstrijden die min of meer bekendheid hebben en als 'mooi op het palmares' beschouwd worden. Dit gaat van de Flèche Wallonne tot de E3-Prijs Harelbeke maar ook van Sassari-Cagliari tot de Giro dell'Emilia. Daarnaast heb ik dan de koersen in omloop en de criteriums (sectie H in VELO), dus de kermiskoersen en criteriums (soms moeilijk van elkaar te onderscheiden in de naslagwerken). En al de andere wedstrijden komen dan in de afdeling 'andere koersen' zijnde koersen in lijn, koersen met 2 of 3 onderdelen (bv. Montjuich of de Cronostaffetta), enz ...

1976 Freddy Maertens			
1	2de etappe Tour de Corse 3/3	28	18de etappe deel b Tour de France
2	3de etappe Tour de Corse 4/3	29	21ste etappe Tour de France
3	Proloog Paris-Nice 7-13/3	30	22ste etappe Tour de France
4	2de etappe Paris-Nice	31	Criterium Bilzen 24/7
5	3de etappe Paris-Nice	32	Criterium Moorslede 1/8
6	4de etappe Paris-Nice	33	Criterium Bain-de-Bretagne 9/8
7	6de etappe deel a Paris-Nice	34	Heusden-Vlaanderen 10/8 kermiskoers
8	6de etappe deel b Paris-Nice	35	Echt 12/8 koers in omloop
9	1ste etappe deel a Tour de Belgique 28/3	36	Deel 1 Vielsalm TT 20/8
10	Brabantse Pijl 21/3	37	Deel 2 Vielsalm 20/8
11	Amstel Gold Race 27/3	38	Criterium Eindklassement Vielsalm 20/8
12	Gent-Wevelgem 6/4	39	Izenberge-Leisele 21/8 kermiskoers
13	Criterium Saint Claud Angoulème 17/4	40	Geraardsbergen 22/8 kermiskoers
14	Rund um den Henninger Turm 1/5	41	Haasdonk 23/8 kermiskoers
15	Zürich Metzgete 2/5	42	5de etappe deel a Ronde van Nederland 29/8
16	2de etappe deel b Quatre Jours de Dunkerque 6/5	43	5de etappe deel b Ronde van Nederland 29/8
17	Eindklassement Quatre Jours de Dunkerque 9/5	44	Wereldkampioenschap op de weg 5/9
18	Liedekerke 5/6	45	Criterium Sint Agatha Berchem 9/9
19	Criterium De Panne 22/6	46	Azencriterium Valkenburg 10/9
20	Proloog Tour de Suisse 9/6	47	Retie 15/9 kermiskoers
21	1ste etappe Tour de Suisse 10/6	48	Kampioenschap van Vlaanderen 16/9
22	Belgisch kampioenschap op de weg 20/6	49	Criterium Bagneux Vendanges 20/9
23	Proloog Tour de France 24/6-18/7	50	Deel b Montjuich 24/9
24	1ste etappe Tour de France	51	Nieuwpoort 27/9 kermiskoers
25	3de etappe Tour de France	52	G.P. des Nations TT 3/10
26	7de etappe Tour de France	53	Criterium Oostrozebeke 4/10
27	18de etappe deel a Tour de France	54	Trofeo Baracchi met Michel Pollentier TT 24/10

Bekijk ik dit per categorie, dan kom ik aan: 1 WK, 1 BK, 0 grote ronden (+ 8 ritten), 1 ronde (+ 14 ritten), 0 monumenten, 5 (semi-) klassiekers (Br-Pijl, G-W, AGR, RHT, KvZ), 1 tijdrit (G.P. Nat.), 1 koppeltijdrit (Baracchi), 7 koersen in omloop en 12 criteriums en 3 (koersen in lijn, klimkoersen, kleine tijdritten, ...).

Ik herinner mij dat in de discussies in de krant ook 'overwinningen' in het puntenklassement van ronden werden meegeteld alsook eindscores in jaarklassementen en overwinningen in zesdaagsen. Maar dan kunnen ook eventueel veldritten meegeteld worden (geen van beiden won er dat jaar een). En wat zeker moet meegerekend worden zijn de ploegentijdritten in de ronden.

Nemen we dit allemaal mee dan moeten volgende resultaten meegeteld worden:

Ploegentijdritten

Molteni 1971: Proloog Tour de France, Proloog Dauphiné-Libéré

Flandria 1976: -

Nevenklassementen

Voor de nevenklassementen ben ik niet zeker dat VELO en de site van Mémoire du Cyclisme alle nevenklassementen opsommen[3].

Voor Merckx vond ik er 5 in 1971:

Paris-Nice: Combiné

Tour de Belgique: Puntenklassement + Ploegenklassement

Tour de France: Puntenklassement + Combiné

Voor Maertens vond ik er 7 in 1976:

Tour de France: Puntenklassement

Ronde van Nederland Puntenklassement + Ploegenklassement

Tour de Suisse: Puntenklassement + Combiné

Paris-Nice: Puntenklassement + Combiné

Piste[4]:

Zesdaagsen:

Merckx in 1971: Milano (8-14/2) met Julien Stevens

Maertens in 1976: Dortmund (14-19/10) met Patrick Sercu Meetings:

Merckx

Zomerbanen 1971: Rocourt 21/7 omnium, Vincennes 25/7 omnium

Winterbanen 1971[5]: Brussel 15/1, Gala J.P. Monseré in Gent 5/4 omnium België versus Nederland, Italië en Mixedploeg

Maertens

Zomerbanen:

Winterbanen: Antwerpen omnium (deel achtervolging américaine met Dirk Baert), 10/1 Gent en omnium met Patrick Sercu 13/10

Veldritten:

geen

Jaarcompetities:

Merckx in 1971: Super-Prestige Pernod, Trofeo Montorsi[6]

Maertens in 1976: Super-Prestige Pernod, Wisselbeker GAN[7]

3 Dit is ook moeilijk te vergelijken omdat bv. een combinéklassement niet elk jaar in een wedstrijd en zeker niet in elke rittenwedstrijd werd georganiseerd.

4 Ook hier zit ik op glad ijs. Ik heb Velo geraadpleegd en de resultaten die ik daar vond opgesomd. Maar wat doe je met een omnium? Enkel de einduitslag of ook de overwinning in een onderdeel? Extreem gesteld kan je dit gelijkstellen aan ritten winnen en het eindklassement winnen. Mogelijks heb ik ook wel ergens een of andere pistemeeting in Bretagne of Normandië niet teruggevonden. De lezer mag altijd aanvullingen doorsturen.

5 Dit impliceert de winter 1970-1971 (januari tot maart) en de winter 1971-1972 (september tot december)

6 Bestond niet in 1976.

7 Bestond niet in 1971.

In een overzichtstabel levert dat het volgende op:

	1971 Merckx	1976 Maertens
Kampioenschappen (WK, BK)	1	2
Grote Ronden (TdF, GdI, VaE)	1	0
Ritten in grote ronden	4	8
Kleinere Ronden	5	1
Ritten in kleinere ronden	13	14
Monumenten (MSR, RVV, PR, LBL, GdL)	3	0
(Semi-)Klassiekers	2	5
Grote Tijdritten (GPN, Lugano)	0	1
Koppeltijdritten (Baracchi, Baden)	1	1
Koersen in lijn, klimkoersen, kleine tijdritten, ...	9	3
Koersen in omloop	3	7
Criteriums	12	12
Tussenstand individuele overwinningen	54	54
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums	**42**	**42**
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums en koersen in omloop	**39**	**35**
Ploegentijdritten in ronden	2	0
Tussenstand	**56**	**54**
Andere competities		
Zesdaagsen	1	1
Zomerbanen	2	0
Winterbanen	2	2
Nevenklassementen in ronden	5	7
Veldritten	0	0
Jaarcompetities	2	2
Tussenstand	**12**	**12**
Totaal	**68**	**66**

Zoals men kan zien kan het echt niet nipter. Officieel 54 individuele overwinningen elk. Rekening houdend met allerlei andere competities die terug te vinden zijn in bv. Velo, elk 66. Het zijn enkel de overwinningen in de twee ploegentijdritten die de balans naar de kant van Merckx doen overslaan.

Laat men de ploegentijdritten achterwege en kijkt men naar de 'inhoud' van de gewonnen wedstrijden, dan kan gesteld worden dat het lijstje van Merckx zwaarder weegt door de overwinningen in de monumenten en de Tour de France.

Nog een andere manier om te bekijken is de volgende:

Nemen we bv. de criteriums niet in beschouwing, dan komen we weer tot een ex aequo nl. elk 42 overwinningen.

Nemen we de koersen in omloop ook weg uit het resultaat, dan komen we aan 39 overwinningen voor Merckx en 35 overwinningen voor Maertens. Dus ook hier weer 'wint' Merckx.

Maar hoe zit het met hun op een na beste jaren? Misschien wonnen ze toen minder criteriums en kermiskoersen en was het aantal 'echte' overwinningen hoger. Laat ons dit eens bekijken.

Merckx		
1970	**1972**	**1973**
1) 2de etappe deel a Giro di Sardegna 23/2	1) Proloog Paris-Nice 9/3	1) Trofeo Laigueglia 18/2
2) 5de etappe deel a Giro di Sardegna 26/2	2) 2de etappe Paris-Nice 11/3	2) 4de etappe deel a Giro di Sardegna TT
3) Criterium Sanary 7/3	3) 5de etappe Paris-Nice 14/3	3) Eindklassement Giro di Sardegna 1/3
4) 3de etappe deel b Paris-Nice	4) Milaan-Sanremo 18/3	4) Omloop Het Volk 3/3
5) 7de etappe deel b Paris-Nice	5) Brabantse Pijl 26/3	5) Proloog Paris-Nice
6) 8ste etappe deel b Paris-Nice	6) Liège-Bastogne-Liège 20/4	6) Gent-Wevelgem 3/4
7) Eindklassement Paris-Nice 16/3	7) Flèche Wallonne 23/4	7) Amstel Gold Race 7/4
8) Criterium Col San Martino 30/3	8) G.P. de Momignies 6/5	8) Paris-Roubaix 15/4
9) Gent-Wevelgem 1/4	9) 12de etappe deel a Giro d'Italia TT 2/6	9) Liège-Bastogne-Liège 24/4
10) 1ste etappe deel b Tour de Belgique	10) 14de etappe Giro d'Italia 4/6	10) Proloog Vuelta a España TT
11) 3de etappe deel b Tour de Belgique	11) 16de etappe Giro d'Italia 7/6	11) 8ste etappe Vuelta a España
12) Eindklassement Tour de Belgique 10/4 12/4	12) 19de etappe deel b Giro d'Italia TT 10/6	12) 10de etappe Vuelta a España
13) Paris-Roubaix	13) Eindklassement Giro d'Italia 11/6	13) 15de etappe deel b Vuelta a España TT
14) Flèche Wallonne 19/4	14) Castelfranco 12/6 koers in omloop	14) 16de etappe Vuelta a España
15) Criterium Lorient 9/5	15) Zomergem 20/6 koers in omloop	15) 17de etappe deel b Vuelta a España TT
16) 2de etappe Giro d'Italia	16) Boulogne-sur-Mer 21/6 koers in omloop	16) Eindklassement Vuelta a España 13/5
17) 7de etappe Giro d'Italia	17) Proloog Tour de France 1/7	17) Proloog Giro d'Italia TT met Roger Swerts
18) 9de etappe Giro d'Italia	18) 5de etappe deel b Tour de France TT 6/7	18) 1ste etappe Giro d'Italia
19) Eindklassement Giro d'Italia 7/6	19) 8ste etappe Tour de France 10/7	19) 4de etappe Giro d'Italia
20) Criterium Villafranca 9/6	20) 13de etappe Tour de France 16/7	20) 8ste etappe Giro d'Italia
21) Criterium Caen 10/6	21) 14de etappe Tour de France 17/7	21) 10de etappe Giro d'Italia

Merckx		
1970	**1972**	**1973**
22) Belgisch kampioenschap op de weg 21/6	22) 20ste etappe deel a Tour de France TT 23/7	22) 18de etappe Giro d'Italia
23) Proloog Tour de France	23) Eindklassement Tour de France 23/7	23) Eindklassement Giro d'Italia 9/6
24) 7de deel a etappe Tour de France	24) Criterium Ronse 25/7	24) Criterium Montesummario 12/6
25) 10de etappe Tour de France	25) Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe 26/7	25) Omloop van Oost-Vlaanderen in Evergem 17/6
26) 11de deel a etappe Tour de France	26) Scheldeprijs 1/8	26) Criterium Maggiora 21/6
27) 12de etappe Tour de France	27) Criterium Tienen 11/8	27) Criterium Pavullo 1/7
28) 14de etappe Tour de France	28) G.P. Union Dortmund 13/8	28) Criterium Nandrin 8/7
29) 20ste deel b etappe Tour de France	29) Criterium Quiberon 14/8	29) Kampioenschap van Brabant in Merchtem 22/7
30) 23ste etappe Tour de France	30) Criterium Brustem 28/8	30) Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe 25/7
31) Eindklassement Tour de France 19/7	31) Rummen 31/8 koers in omloop	31) Criterium De Panne 26/7
32) Ronse 21/7 koers in omloop	32) Criterium Zingem 2/9	32) Criterium Londerzeel 27/7
33) Sint-Lambrechts-Woluwe 22/7 koers in omloop	33) Criterium Plélan-le-Petit 3/9	33) Criterium Moorslede 5/8
34) Seignelay 27/7 koers in omloop	34) Criterium Voghera 7/9	34) Wilrijk 13/8 koers in omloop
35) Vailly-sur-Sauldre 2/8 koers in omloop	35) Giro del Piemonte 9/9	35) Sint-Lenaarts 15/8 koers in omloop
36) Criterium Saint-Cyprien 7/8	36) G.P. Mendrisio 10/9	36) Deel b Montecampione 17/8
37) Criterium Bilzen 18/8	37) Criterium Ougrée 15/9	37) Eindklassement Montecampione 17/8
38) Criterium Sint-Niklaas 21/8	38) Maldegem 19/9 koers in omloop	38) Deel a Cronostaffetta TT 19/8
39) Bussières 24/8 koers in omloop	39) Criterium Beernem 22/9	39) Eindklassement Cronostaffetta 19/8
40) Varilhes 26/8 koers in omloop	40) Deel a Montjuich	40) Criterium Misano 20/8
41) G.P. Union Dortmund 30/8	41) Deel b Montjuich TT	41) Criterium Heusden (Zolder) 24/8
42) Criterium Fabriano 31/8	42) Eindklassement Montjuich 24/9	42) Criterium Roccastrada 10/9
43) Castelfranco 4/9 koers in omloop	43) Ayeneux G.P. Magne koers in omloop 29/9	43) 1ste etappe G.P. Fourmies 23/9
44) Chateaugiron 12/9 koers in omloop	44) Giro dell'Emilia 4/10	44) Eindklassement G.P. Fourmies 23/9
45) Puy de Dôme 13/9	45) Giro di Lombardia 7/10	45) Parijs-Brussel 26/9
46) Deel b Montjuich TT	46) Deel a À travers Lausanne	46) Criterium Luik TT 27/9
47) Eindklassement Montjuich 24/9	47) Deel b À travers Lausanne TT	47) Criterium Jeumont 1/10

Merckx		
1970	**1972**	**1973**
48) Criterium der Azen 4/10	48) Eindklassement À travers Lausanne 8/10	48) Grote Landenprijs TT
49) Coppa Agostoni 7/10	49) Criterium Sallanches 8/10	49) Deel a À travers Lausanne 7/10
50) Deel b À travers Lausanne TT	50) Trofeo Baracchi TT 11/10 met Roger Swerts	50) Deel b À travers Lausanne TT 7/10
51) Eindklassement À travers Lausanne 11/10		51) Eindklassement À travers Lausanne 7/10
52) Bastia 20/12 koers in omloop	Werelduurrecord 25/10	52) Giro di Lombardia 13/10* gediskwalificeerd
Ploegentijdritten (1)	Ploegentijdritten (0)	Ploegentijdritten (1)
Molteni: Tour de France etappe 3a		Vuelta a España etappe 6b
Nevenklassementen (9)	Nevenklassementen (3)	Nevenklassementen (7)
Giro: Combiné en Ploegenklassement	Tour de France: Puntenklassement + Combiné	Vuelta a España: Puntenklassement + Combiné + Vliegende spurten
Tour: Bergprijs, Combiné, strijdlust	Giro d'Italia: Ploegenklassement	Giro d'Italia: Puntenklassement, Ploegenklassement en Combiné
Trophée SCIC[8]		Setmana Catalana: Ploegenklassement
Tour de Belgique: Puntenklassement en Ploegenklassement		
Paris-Nice: Bergklassement		
Piste	Piste	Piste
Zesdaagsen (0)	Zesdaagsen (0)	Zesdaagsen (2)
		Dortmund met Patrick Sercu (18-23/10)
		Grenoble met Patrick Sercu (28/10-3/11)
Piste zomerbanen (2)	Piste zomerbanen (0)	Piste zomerbanen (2)
Rocourt 6/8		Oostende omnium 21/7
Milano 3/9		Amsterdam achtervolging 2/8
Piste winterbanen (4)	Piste winterbanen (1)	Piste winterbanen (3)
Gent 24/1 Europees criterium omnium (deel achtervolging)	Gent 29/10 omnium België-Holland	Antwerpen Belgisch kampioenschap ploegkoers (met Patrick Sercu) 26/1
Antwerpen 31/1 omnium met Julien Stevens		Gent omnium (winst in alle 4 de onderdelen) 14/10
Charleroi omnium 1/2		Gent achtervolging 14/10

8 De Trophée SCIC was een Trofee die de etappewinnaars rangschikte. Merckx, die weliswaar 8 ritoverwinningen binnenrijfde kreeg 6,5 punten. Er kan verondersteld worden dat voor de etappen 7a, 11a en 20 b een 0,5 punt gerekend werd en dat de proloog niet meegerekend werd. Basso kreeg 3 punten en Godefroot 2, de andere ritwinnaars kregen elk een punt.

Merckx		
1970	**1972**	**1973**
Charleroi ploegkoers met Julien Stevens 1/2		
Veldritten (1)	Veldritten (1)	Veldritten (0)
Eeklo 17/1 koppelveldrit met Eric De Vlaeminck	Eeklo 20/1 koppelveldrit met Eric De Vlaeminck koppelveldrit 22/1	
Jaarklassementen (1)	Jaarklassementen (1)	Jaarklassementen (1)
Super-Prestige Pernod	Super-Prestige Pernod	Super-Prestige Pernod
	Timono d'Oro	

In tabelvorm levert dit:

Merckx			
	1970	**1972**	**1973**
Kampioenschappen (WK, BK)	1	0	0
Grote Ronden (TdF, GdI, VaE)	2	2	2
Ritten in grote ronden	11	10	12
Kleinere Ronden	2	0	1
Ritten in kleinere ronden	7	3	2
Monumenten (MSR, RVV, PR, LBL, GdL)	1	3	2
(Semi-)Klassiekers	3	5	5
Grote Tijdritten (GPN, Lugano)	0	0	1
Koppeltijdritten (Baracchi, Baden)	0	1	0
Koersen in lijn, klimkoersen, kleine tijdritten, ...	6	9	11
Koersen in omloop/kermiskoersen	9	6	2
Criteriums	10	11	13
Tussenstand individuele overwinningen	**52**	**50**	**51**
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums	**42**	**39**	**40**
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums en koersen in omloop	**33**	**33**	**38**
Ploegentijdritten in ronden	1	0	1
Tussenstand	**53**	**50**	**52**
Andere competities			
Zesdaagsen	0	0	2
Zomerbanen	2	1	1
Winterbanen	4	1	3
Veldritten	1	1	0
Nevenklassementen in ronden	9	3	7

Merckx			
	1970	**1972**	**1973**
Jaarcompetities	1	1	1
Tussenstand	**17**	**7**	**15**
Totaal	**70**	**57**	**67**

Qua totaal aantal 'overwinningen' breekt Merckx in 1970 (70) zijn record van 1971 (68). Qua individuele overwinningen doet hij het in 1970 iets minder (52 t.o.v. 54) en met de ploegentijdritten erbij zelfs nog iets minder (53 t.o.v. 56). Het nieuwe record is dus volledig gebaseerd op de 'andere competities'. Het jaar 1973 komt eveneens in de buurt, 1972 komt nog iets lager te staan.

Voor Freddy Maertens kan enkel 1977 in beschouwing genomen worden. Na 1977 ging het fel bergafwaarts met Freddy en kwam hij nooit meer in de buurt van dit aantal overwinningen.

Maertens
1977
1) Trofeo Laiguelia 23/2
2) 1ste etappe Giro di Sardegna 26/2
3) Eindklassement Giro di Sardegna 1/3
4) Omloop Het Volk 5/3
5) Proloog Paris-Nice
6) 1ste etappe deel a Paris-Nice
7) 1ste etappe deel b Paris-Nice
8) 2de etappe Paris-Nice
9) 7de etappe deel b Paris-Nice
10) Eindklassement Paris-Nice 17/3
11) 1ste etappe Setmana Catalana
12) 4de etappe Setmana Catalana
13) 5de etappe deel a Setmana Catalana
14) 5de etappe deel b Setmana Catalana
15) Eindklassement Setmana Catalana 25/3
16) Proloog Vuelta a España TT 26/4
17) 1ste etappe Vuelta a España 27/4
18) 2de etappe Vuelta a España 28/4
19) 5de etappe Vuelta a España 1/5
20) 6de etappe Vuelta a España 2/5
21) 7de etappe Vuelta a España 3/5
22) 8ste etappe Vuelta a España 4/5
23) 9de etappe Vuelta a España 5/5
24) 11de etappe deel a Vuelta a España TT 7/5
25) 11de etappe deel b Vuelta a España 7/5
26) 13de etappe Vuelta a España 9/5

Maertens
1977
27) 16de etappe Vuelta a España 12/5
28) 19de etappe Vuelta a España 15/5
29) Eindklassement Vuelta a España 15/5
30) Proloog Giro d'Italia TT 20/5
31) 1ste etappe Giro d'Italia 21/5
32) 4de etappe Giro d'Italia 24/5
33) 6de etappe deel a Giro d'Italia 26/5
34) 6de etappe deel b Giro d'Italia 26/5
35) 7de etappe Giro d'Italia 27/5
36) 8ste etappe deel a Giro d'Italia 28/5
37) 1ste etappe Tour de Suisse 16/6
38) Ronde van Midden-Zeeland Ulvenhout 6/7 koers in omloop
39) Criterium San Vendemiano 17/7
40) Criterium Ronse 26/7
41) Criterium Poperinge 30/7
42) Criterium Tienen 5/8
43) Criterium Kopenhagen 11/8
44) Criterium Torhout 18/8
45) Malderen-Londerzeel 20/8
46) 3de etappe Ronde van Nederland 25/8
47) Proloog Volta a Catalunya 7/9
48) 1ste etappe Volta a Catalunya 8/9
49) 3de etappe deel b Volta a Catalunya 10/9
50) 4de etappe Volta a Catalunya 11/9
51) 7de etappe deel a Volta a Catalunya 14/9
52) Eindklassement Volta a Catalunya 14/9
53) Criterium Longchamps 22/10
Ploegentijdritten (1)
flandria: Setmana Catalana proloog
Nevenklassementen (7)
Vuelta a España: Puntenklassement en Metas Volantes
Setmana Catalana: Puntenklassement, Combiné en Ploegenklassement
Volta a Catalunya: Puntenklassement
Paris-Nice: Puntenklassement
Piste
Zesdaagsen (1)
Antwerpen (4-10/2) met Patrick Sercu

Maertens
1977
Piste zomerbanen (0)
Piste winterbanen (4)
Antwerpen 8/1 Kampioenschap van België derny
Gent 30/1 België-Nederland omnium
Antwerpen omnium 4/2
Gent omnium 11/11
Veldritten (0)
Jaarklassementen (2)
Super-Prestige Pernod
Wisselbeker GAN

In tabelvorm levert dit:

Maertens	
	1977
Kampioenschappen (WK, BK)	0
Grote Ronden (TdF, GdI, VaE)	1
Ritten in grote ronden	20
Kleinere Ronden	4
Ritten in kleinere ronden	17
Monumenten (MSR, RVV, PR, LBL, GdL)	0
(Semi-)Klassiekers	2
Grote Tijdritten (GPN, Lugano)	0
Koppeltijdritten (Baracchi, Baden)	0
Koersen in lijn, klimkoersen, kleine tijdritten, ...	1
Koersen in omloop/kermiskoersen	1
Criteriums	7
Tussenstand individuele overwinningen	**53**
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums	**46**
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums en koersen in omloop	**45**
Ploegentijdritten in ronden	1
Tussenstand	**54**
Andere competities	
Zesdaagsen	1
Zomerbanen	0
Winterbanen	4
Veldritten	0
Nevenklassementen in ronden	7

Maertens	
	1977
Jaarcompetities	2
Tussenstand	**14**
Totaal	**68**

Het is duidelijk dat Freddy Maertens in 1977 op weg was om het record te breken. Zijn val in de Giro d'Italia zorgde er echter voor dat hij een tijdlang het zegegebaar niet kon maken.

Zijn declassering in de Fléche Wallonne hield hem, ondanks de val, van een evenaring op het gebied van individuele overwinningen (54). De fietswissel in de Ronde van Vlaanderen speelt hem hier ook parten. Misschien had hij wel gewonnen van Roger De Vlaeminck en zo uiteindelijk toch een monument op zijn erelijst kunnen schrijven en recordhouder worden[9]. Ploegentijdritten helpen ook niet want dan strandt hij op 54 overwinningen tegen 56 bij Merckx in 1971.

En neen, ook met de 'andere competities' haalt hij het niet. Hij evenaart Merckx in 1970 en 1971 (68).

Misschien ook interessant om eens te bekijken is of er geen andere renner ook in de buurt komt of misschien beter doet. Dan kom je automatisch uit bij Rik Van Looy. Qua aantal overwinningen die direct terug te vinden zijn komen 1959 (41 maar het blijken er 43 te zijn) en 1965 (42) in aanmerking. 1957 en 1961 komen, met elk 34 overwinningen in de Encyclopedie du Monde du Cyclisme, al niet meer in de buurt van Merckx en Maertens.

Van Looy	
1959	**1965**
1) 2de etappe Giro di Sardegna 23/2	1) Cagliari - Sassari/G.P. Alghero 28/2
2) 4de etappe Giro di Sardegna 25/2	2) 1ste etappe Giro di Sardegna 2/3
3) 6de etappe Giro di Sardegna 27/2	3) 3de etappe Giro di Sardegna 4/3
4) Eindklassement Giro di Sardegna 27/2	4) 4de etappe Giro di Sardegna 5/3
5) 2de etappe Vuelta a Levante 9/3	5) 5de etappe Giro di Sardegna 6/3
6) 6de etappe Vuelta a Levante 13/3	6) 6de etappe Giro di Sardegna 7/3
7) 7de etappe Vuelta a Levante 14/3	7) Eindklassement Giro di Sardegna 7/3
8) Eindklassement Vuelta a Levante (Sp) 14/3	8) E3 Prijs Harelbeke 27/3
9) Ronde van Vlaanderen 30/3	9) Elfstedenronde 28/3
10) G.P. Stad Vilvoorde 21/4 koers in omloop	10) 4de etappe deel b Circuit du Provençal 3/4
11) 1ste etappe deel b Vuelta a España 24/4	11) 2de etappe deel a Tour de Belgique 7/4
12) 8ste etappe Vuelta a España 1/5	12) Paris-Roubaix 11/4
13) 9ste etappe Vuelta a España 2/5	13) Enghien 23/4
14) 11ste etappe Vuelta a España 4/5	14) 1ste etappe Vuelta a España 29/4
15) 1ste etappe Giro d'Italia 16/5	15) 2de etappe Vuelta a España 30/4
16) 5de etappe Giro d'Italia 20/5	16) 7de etappe Vuelta a España 5/5
17) 11de etappe Giro d'Italia 26/5	17) 9de etappe Vuelta a España 7/5

9 Freddy Maertens zou toch gediskwalificeerd geweest zijn omwille van de Stimul-affaire.

Van Looy	
1959	**1965**
18) 14de etappe Giro d'Italia 30/5	18) 12de etappe Vuelta a España 10/5
19) Tortosa (Sp) 4/7 koers in omloop	19) 14de etappe Vuelta a España 12/5
20) Toledo 7/7 koers in omloop	20) 15de etappe Vuelta a España 13/5
21) Criterium Moulins-Engilbert (F) 12/7	21) 17de etappe Vuelta a España 15/5
22) Criterium Charleroi 23/7	22) Brussel-Meulebeke 23/5
23) Tielt-Antwerpen-Tielt 26/7	23) Criterium van Chef Boutonne 26/5
24) Criterium Knokke 28/7	24) Pamel 31/5
25) Criterium Wavre 29/7	25) Criterium Labastide-d'Armagnac 6/6
26) Criterium G.P. du Printemps Hannut 30/7	26) Criterium Poire-sur-Vic 7/6
27) Criterium Hasselt 31/7	27) 1ste etappe Tour du Luxembourg 11/6
28) Criterium Baarle-Hertog 3/8	28) 2de etappe deel b Tour du Luxembourg 12/6
29) Grobbendonk 5/8 koers in omloop	29) 4de etappe Tour du Luxembourg 14/6
30) Londerzeel deel 1 9/8	30) Erembodegem 19/6
31) Londerzeel deel 2 9/8	31) 1ste etappe deel a Tour de France 22/6
32) Eindklassement Londerzeel 9/8[10]	32) 19de etappe Tour de France 22/6
33) Criterium Zuidkempense Pijl Mol 13/8	33) Criterium Rijmenam 20/7
34) Criterium Genk 18/8	34) Criterium De Panne 22/7
35) Criterium Dendermonde 28/8	35) Criterium Pommeroeul 25/7
36) Criterium Sint-Lenaarts 30/8	36) GP Beeckman-De Caluwé - Ninove 29/7 koers in omloop
37) Criterium Valenciennes 14/9	37) Criterium Merelbeke 6/8
38) Kampioenschap van Vlaanderen 17/9	38) Heusden 10/8 koers in omloop
39) Criterium Clásica de Triana Sevilla 23/9	39) Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe 18/8
40) Criterium Oviedo (Sp) 25/9	40) Criterium Turnhout 25/8
41) Toledo 25/9 (Sp) koers in omloop	41) Putte-Mechelen 1/9
42) Paris - Tours 11/10	42) Criterium Riom 2/10
43) Giro di Lombardia 18/10	
Ploegentijdritten (0)	Ploegentijdritten (0)
Nevenklassementen (4)	Nevenklassementen (1)
Vuelta a España: Puntenklassement en Ploegenklassement	Vuelta a España: Puntenklassement
Vuelta a Levante: Puntenklassement en Ploegenklassement	
Piste	Piste
Zesdaagsen (0)	Zesdaagsen (0)
Piste zomerbanen (5)	Piste zomerbanen (8)

10 In tegenstelling tot hoe we te werk gaan in de FAEMA-artikels, werd hier voor Londerzeel wel een eindklassement op basis van punten meegeteld. Dit is ook de verklaring waarom in Waaiers 3-1 er een verschil zal zitten in het aantal zeges van Rik Van Looy in 1959 en dit artikel.

Van Looy	
1959	**1965**
Brussel omnium 15/4	Rocourt ploegkoers 18/7
Gent omnium 16/4	Oostende omnium 12/8
Rocourt omnium 19/7	Oostende omnium en ploegkoers 12/8
Brussel ploegkoers 20/9	Rocourt omnium en ploegkoers 20/8
Brussel dernykoers 3/10	Oostende omnium en ploegkoers 21/8
Piste winterbanen (4)	Piste winterbanen (2)
Gent omnium 14/2	Valenciennes omnium 13/9
Paris omnium 15/2	Brussel omnium 24/9
Brussel omnium 31/10	
Gent omnium 1/11	
Veldritten (0)	Veldritten (0)
Jaarklassementen (1)	Jaarklassementen (0)
Gouden Naaf 'VELO'	

In tabelvorm levert dit:

Van Looy		
	1958	**1965**
Kampioenschappen (WK, BK)	0	0
Grote Ronden (TdF, GdI, VaE)	0	0
Ritten in grote ronden	8	10
Kleinere Ronden	2	1
Ritten in kleinere ronden	6	10
Monumenten (MSR, RVV, PR, LBL, GdL)	2	1
(Semi-)Klassiekers	1	2
Grote Tijdritten (GPN, Lugano)	0	0
Koppeltijdritten (Baracchi, Baden)	0	0
Koersen in lijn, klimkoersen, kleine tijdritten, ...	2	6
Koersen in omloop/kermiskoersen	6	2
Criteriums	14	10
Tussenstand individuele overwinningen	**43**	**42**
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums	**29**	**32**
Tussenstand individuele overwinningen zonder criteriums en koersen in omloop	**27**	**30**
Ploegentijdritten in ronden	0	0
Tussenstand	**43**	**42**
Andere competities		
Zesdaagsen	0	0
Zomerbanen	5	8

Van Looy		
	1958	**1965**
Winterbanen	4	2
Veldritten	0	0
Nevenklassementen in ronden	4	1
Jaarcompetities	1	0
Tussenstand	**14**	**11**
Totaal	**57**	**53**

Zoals te zien is in de tabel komt Rik II niet in de buurt van de twee M's. Het verschil zit in de grootteorde van 10 overwinningen zowel de individuele als bij alle competities.

Deze tabellen en rangschikkingen zeggen natuurlijk niets over wie de grootste, de beste, de snelste of de veelzijdigste renner was. Dit laatste is waarschijnlijk weggelegd voor Roger De Vlaeminck alhoewel we nu met Mathieu van der Poel en Wout van Aert ook twee kleppers hebben die stilaan in de voetsporen van Roger treden (maar nog niet hetzelfde palmares hebben)[11].

'World Tour'-niveau

Mede-redactielid Patrick suggereerde na het nalezen van dit artikel om ook eens te kijken naar wat dat zou geven bij vergelijking met de huidige standaarden. Daarmee bedoelde hij, wie won hoeveel 'World Tour'-wedstrijden in een seizoen.

Binnen het huidige 'World Tour'-programma zijn er 25 wedstrijden die toentertijd ook verreden werden (soms onder een andere naam).

Voor het jaar 1971 Merckx en het jaar 1976 Maertens, levert dit volgende tabel op:

	Merckx 1971	**Maertens 1976**
Amstel Gold Race		1
Binck Bank Tour (vroeger: Tour de Belgique)	3+E[12]	1
Critérium du Dauphiné Libéré	2+E	
Driedaagse Brugge-De Panne		
Dwars door Vlaanderen		
E3 BinckBank Classic (vroeger: E3 Harelbeke)		
Eschborn-Frankfurt (vroeger: Rund um den Henninger Turm)	1	1
Flèche Wallonne		
G.P. Plouay		

11 Roger werd wel geen wereldkampioen op de weg (wel 2de) maar won alle monumenten en veel (semi-)klassiekers en ritten in de grote ronden. In de kleinere ronden won hij eindklassementen en ritten. Hij werd wereldkampioen in het veldrijden en, wat vele mensen vergeten zijn, hij was ooit 4de op het wereldkampioenschap achtervolging. Mountainbike bestond niet in de tijd van Roger (of toch niet in zijn topperiode). Mathieu van der Poel heeft al de Ronde van Vlaanderen en Amstel Gold Race op zijn palmares en verschillende wereldtitels in het veld evenals een Tourrit. Wout van Aert heeft Milano-Sanremo, de Strade Bianchi, de Amstel Gold Race en Gent-Wevelgem en 6 ritten in de Tour de France (toch al meer dan Roger) op zijn palmares en hij werd 2de in het wereldkampioenschap op de weg en tweemaal tegen de klok en in de Olympische wegrit.

12 E staat voor het winnen van het Eindklassement.

	Merckx 1971	Maertens 1976
Gent-Wevelgem		1
Giro d'Italia		
Giro di Lombardia	1	
Liège-Bastogne-Liège	1	
Milano-Sanremo	1	
Omloop Het Nieuwsblad	1	
Paris-Nice	3+E	6
Paris-Roubaix		
Ronde van Vlaanderen		
Tirreno-Adriatico		
Tour de France	4+E	8
Tour de Romandie		
Tour de Suisse		2
Volta a Catalunya		
Vuelta a España		
Vuelta Ciclista al Pais Vasco		
Totaal	**21**	**20**

Opnieuw zeer nipt gewonnen door Merckx voor Maertens. Maar misschien waren de andere jaren op gebied van 'World Tour'-overwinningen succesvoller.

	Merckx 1970	Merckx 1972	Merckx 1973
Amstel Gold Race			1
Binck Bank Tour (vroeger: Tour de Belgique)	2+E		
Critérium du Dauphiné Libéré			
Driedaagse Brugge-De Panne			
Dwars door Vlaanderen			
E3 BinckBank Classic (vroeger: E3 Harelbeke)			
Eschborn-Frankfurt (vroeger: Rund um den Henninger Turm)			
Flèche Wallonne	1	1	
G.P. Plouay			
Gent-Wevelgem	1		1
Giro d'Italia	3+E	4+E	6+E
Giro di Lombardia		1	
Liège-Bastogne-Liège		1	1
Milano-Sanremo		1	
Omloop Het Nieuwsblad			1

	Merckx 1970	Merckx 1972	Merckx 1973
Paris-Nice	3+E	3	1
Paris-Roubaix	1		1
Ronde van Vlaanderen			
Tirreno-Adriatico			
Tour de France	8+E	6+E	
Tour de Romandie			
Tour de Suisse			
Volta a Catalunya			
Vuelta a España			6+E
Vuelta Ciclista al Pais Vasco			
Totaal	**23**	**19**	**20**

In 1970 dus 23 'World Tour'-overwinningen voor Merckx (wie haalt dat heden ten dage nog?). Maar wat deed Freddy Martens in 1977?

	Maertens 1977
Amstel Gold Race	
Binck Bank Tour (vroeger: Ronde van België)	
Critérium du Dauphiné Libéré	
Driedaagse Brugge-De Panne	
Dwars door Vlaanderen	
E3 BinckBank Classic (vroeger: E3 Harelbeke)	
Eschborn-Frankfurt (vroeger: Rund um den Henninger Turm)	
Flèche Wallonne	
G.P. Plouay	
Gent-Wevelgem	
Giro d'Italia	7
Giro di Lombardia	
Liège-Bastogne-Liège	
Milano-Sanremo	
Omloop Het Nieuwsblad	1
Paris-Nice	5+E
Paris-Roubaix	
Ronde van Vlaanderen	
Tirreno-Adriatico	
Tour de France	
Tour de Romandie	

	Maertens 1977
Tour de Suisse	1
Volta a Catalunya	5+E
Vuelta a España	13+E
Vuelta Ciclista al Pais Vasco	
Totaal	**35**

Freddy Maertens behaalde in zijn, door de val in de Giro d'Italia, onderbroken seizoen 1977 maar liefst 35 'World Tour'-overwinningen. Een fenomenaal resultaat. Twee kanttekeningen daarbij.

- Zonder val en dopingaffaires konden het er nog veel meer geweest zijn. Zeker in de Giro d'Italia waren nog wat ritoverwinningen mogelijk en misschien ook in de Tour de Suisse.

- Van de 35 overwinningen zijn er 31 (88,5%) ritoverwinningen bij[13]. Vooral de 13 overwinningen in de Vuelta a España wegen hier zwaar door. Maar indien we veronderstellen dat een Vuelta a España voor Freddy Maertens sowieso 6 tot 8 overwinningen moest opleveren, dan nog kwam hij als 'overwinnaar' uit de strijd.

In elk geval is het duidelijk dat Freddy Maertens in 1977 op weg was een superseizoen neer te zetten. Wat het geworden zou zijn, daar kunnen we enkel naar gissen.

Wat kan er nu geconcludeerd worden? Merckx wint nipt in het aantal overwinningen in een seizoen. In dat seizoen wint hij ook van Maertens' topseizoen in het aantal 'World Tour'-overwinningen. Maar Freddy wint dan weer in het aantal 'World Tour'-overwinningen in een seizoen.

Laten we het dan maar beëindigen met een ex-aequo waarbij zelfs de beste fotofinishfoto geen winnaar of verliezer kan aanduiden.

13 Bij Merckx is dat in 1970 69,5%, in 1971 57%, in 1972 68,5% en in 1973 65%. Voor Maertens was het in 1976 85%

De truien van...

Hier reken ik op de truienliefhebbers en specialisten. Misschien kunnen die wel hun top vijf van de voor hen mooiste truien, en waarom dan wel, doormailen.

Ditmaal is redactieraadslid Jan Soens aan de beurt.

1958 Ghigi

1957 Carpano-Coppi

1957 CILO-Toscanelli

1957 Elvé-Marvan

1958 Essor-Leroux

De trui van Ghigi staat bovenaan. Maagdelijk wit met geel-rood biesje onderaan, op de mouwen en de hals. Ghigi was een spaghettimerk. Zij waren aanwezig in het peloton van 1958 tot 1962. In het tweede jaar van het bestaan was deze trui blijkbaar niet standaard, want in de Giro verscheen de ploeg met wit-donkerblauw horizontaal gestreepte truien. Wie mij speciaal herinnert aan deze trui is Willy Vannitsen, alhoewel hij slechts twee jaar reed voor de ploeg, in 1958 en 1959. Verder was het voornamelijk een Limburgse bedoening met de Gebroeders Molenaers, Martin Vangeneugden, Pol Schaecken, Rik Luyten en dergelijke. De Antwerpenaar Jos Hoevenaers vormde hierop een uitzondering. Hij droeg de trui in 1960 en 1961. Voornaamste Italianen in die ploeg waren Pierino Baffi, een goede sprinter en Mario Minieri die in die trui een rit won in de eerste naoorlogse Ronde van Frankrijk met merkenploegen. Ghigi was ook de eerste ploeg waarvoor de legendarische Luciano Pezzi sportdirecteur was.

Carpano had, vanaf 1958, de wit -zwart verticaal gestreepte trui van de voetbalploeg Juventus Torino, met een grote hoeveelheid van Belgische renners. Door de jaren heen: Jef Planckaert, Fred De Bruyne, Jan Adriaensens, Dis Keteleer, Gilbert Desmet, Michel Van Aerde, Germain Derycke, andermaal Willy Vannitsen. Maar ook Italianen van de eerste rij: Defilippis, Nencini, Massignan, Zilioli, Balmamion en dergelijke. Een prachtige ploeg die, volgens Fred De Bruyne, het wielrennen op een volwassen manier naar buiten bracht. Carpano was een aperitiefmerk.

Cilo was dé Zwitserse ploeg, met de klassieke grijze trui met rode band vanaf de oorlogsjaren. Later ging die trui over in rood-wit-grijs. De toevoeging Toscanelli kwam er in 1957 en 1958.

Toen reden er renners als Koblet, Emanuel Plattner en Schweizer en de Italiaan Fornara die tijdens die periode tweemaal de Ronde van Zwitserland won. De klassieke Zwitserse ploeg bij uitstek.

Elvé, de beginletters van de naam van ploegleider Leon Vanderhulst, was al sinds de oorlogsjaren actief in het peloton. Eerst met een rode trui later met de blauw-gele trui, als onderdeel van het grotere Peugeot. In 1957 en 1958 was er de omgekeerde Peugeottrui: geel met blauwe band, uitsluitend voor Belgische renners en bestaande naast 'hoofdhuis' Peugeot dat voornamelijk Franse renners herbergde. Gekende namen zijn Impanis, Janssens, Van Steenbergen, Vlayen, Van Cauter, Schoubben.

Essor tenslotte was een tweederangsploeg als onderdeel van de grotere Helyettformatie, met praktisch uitsluitend Franse renners. Coureurs die deze trui droegen: Stablinski, Hassenforder, Forestier en Groussard. De trui was rood-wit-rood met de klassieke grijs-oranje band van Hutchinson. Prachtig in al zijn eenvoud.

Tot besluit een tekening van de truitjes in de zesdaagse van Gent van mijn geboortejaar. 1947.

Zesdaagse van Gent 1947

			
1. Boeyen - Schulte	2. Lapébie - Séres	3. Arnold - Strom	4. Pellenaars - Pieters
			
5. Bruneel - De Bruycker	6. Naeye - Van Steenbergen	7. De Pauw - Thyssen	8. De Kuysscher - Sercu
			
9. Kaers - Van den Meersschaut	10. Adriaenssens - Spelte	11. Bruynland - Engelen	12. De Backer - Ramon
			
13. Ryckaert A - Van de Vivere			

De reeks

De Nederlandse reeksen worden even onderbroken voor een bijdrage van Hans Vandeput.

Ases do Ciclismo

door Hans Vandeput

De prentenreeks ASES DO CICLISMO, uitgegeven in 1968 door Distribuidora de Publicaçoes LDA te Lissabon, biedt een unieke gelegenheid om kennis te maken met een aantal Portugese renners uit die periode.

De prenten konden ingekleefd worden in een verzamelalbum met als afmetingen 20 x 21 cm. De chromos zelf meten 5,3 x 15 cm. De reeks bestaat uit 125 prenten, onderverdeeld in de categorieën Beroepsrenners (Profissionais), amateurs (Amadores) en beloften (Populares). Het rennersbestand bestaat uit 121 prenten aangevuld met 1 prent voor Oude Gloriën (Dedicatoria) en 3 prenten voor ploegleiders (Treinadores). Het album bevat 48 bladzijden.

De voorkaft van het album geeft de prenten weer van de renners (v.l.n.r.): Mario Silva (F.C. Porto), João Roque (Sporting Lissabon), Fernando Mendes (S.L. Benfica), Joaquim Andrade (Sangalhos).

Op welke manier de prenten konden bekomen worden kon niet achterhaald worden (verkoop in zakjes zoals Panini?, bij bepaalde producten?).

De blz. 1, 2 en 4 geven een voorwoord weer van de uitgevers en voorzitters van de Portugese Wielerfederatie.

Op blz. 3 komen de Oude Gloriën voor: Jorge Nicolau, winnaar van de Ronde van Portugal in 1931 en 1934 en Alfredo Trindade, winnaar in 1932 en 1933.

Op blz. 5 hebben de ploegleiders hun plaats: Sousa Cardoso (F.C. PORTO), Manuel Graça (SPORTING LISSABON), Jorge Corvo (TAVIRA), Alcides Silva (SANGALHOS), José Carlos Carvalho (COELIMA) en Onofre Tavares (G.D. AMBAR).

De blz. 6 en 7 tonen gedrukte foto's (geen chromos) van de winnaars van de Ronde van Portugal van 1927 tot 1967 (Os Vencedores dos Voltas a Portugal).

De blz. 8 tot 22 omvatten de beroepsrenners met 44 prenten, blz. 23 tot 33 de amateurs met 33 prenten en blz. 34 tot 48 de beloften met 44 prenten.

Onderaan de chromo komt voor: de naam van de renner, zijn geboortedatum en plaats, datum van aansluiting bij de Portugese Wielerfederatie, zijn clubs en/of ploeg en Distribuidora de Publicaçoes LDA. De keerzijde vermeldt: ASES DO CICLISMO, colleçao de 125 cromos, nr. van de chromo en dezelfde gegevens als deze in het album afgedrukt. De Portugese renners - alle categorieën - maakten in die periode meestal deel uit van Voetbal - of Atletiekclubs die op hun beurt ook een afdeling wielrenners hadden.

Ziehier de lijst van de prenten.

1 + 1A: José Maria Nicolau en Alfredo Trindade

2 + 2A: Sousa Cardoso en Manuel Graça

3 + 3A: Jorge Corvo en Manuel Cecílio

4 + 4A: José Carlos Carvalho en Onofre Tavares

De profs		
05. Américo Silva	20. José Vieira	35. João Martins
06. Pedro Moreira	21. João Roque	36. Rogério Domingos
07. Francisco Valada	22. Carlos Santos	37. Sousa Vieira
08. Fernando Mendes	23. Manuel Correia	38. Mário Sa
09. Manuel Luis	24. Sérgio Páscoa	39. Jacinto Pontes
10. Augusto Cardoso	25. Emiliano Dionisio	40. Campos Coelho
11. Manuel Costa	26. Vitor Tenazinho	41. Rocha Vale
12. António Acurcio	27. Custodio Cristina	42. Manuel Castro
13. Gabriel Azevedo	28. António Pereira Graça	43. Henrique Silva
14. Joaquim Leão	29. António Teixeira	44. Albino Alves
15. Alberto Carvalho	30. António Machado	45. João Fonseca
16. Joaquim Freitas	31. José Nunes	46. Celstino Oliveira
17. Mário Silva	32. Marcolino Santos	47. Manuel Ferreira
18. José Azevedo	33. Francisco Martins	48. Herculano Oliveira
19. Leonel Miranda	34. Manuel Machado	

De amateurs		
49. Joaquim Andrade	60. Manuel Sousa	71. Julio Nascimento
50. Joaquim Agostinho	61. Custodio Gomes	72. Joaquim Simoes
51. Manuel Lopes	62. Orlando Alexandre	73. Lino Santos
52. Firmino Bernardino	63. Valdemiro Cardoso	74. António Domingos
53. Arlindo Pernadas	64. Wilson De Sa	75. António Rodrigues
54. José Moreira	65. Fernando Vieira	76. Serafim Dias
55. Manuel Petiz	66. João Texugo	77. António Monteiro
56. Joaquim Leite	67. Daniel Vitorino	78. Manuel Barros
57. Duarte Ribeiro	68. Florival Faria	79. Manuel Silva
58. José Pacheco	69. José Diogo	80. Avelinho Magalhaës
59. Manuel Ribeiro	70. José Viegas	81. Fernando Mendes

De beloften		
82. José Lobo	97. Henrique Maria	112. Antonio Costa
83. Jorge Cardoso	98. António Guerra	113. Diogo Reis
84. Pernambuco	99. Licinio Afonso	114. Manuel Taveira
85. Rui Dos Santos	100. António Ferreira	115. Henrique Cardoso
86. Carlos Cipriano	101. José Luis Alves	116. José Leite
87. Passos Mateus João	102. José Ferro - Velho	117. Artur Soares
88. António Ferreira	103. João Rodrigues	118. Alfredo Tavares
89. João Serra	104. José Marques	119. António Silva
90. António Lopes	105. Joaquim Silva	120. Benjamim Sá
91. Daniël Ferreira	106. Manuel Soeiro	121. António Pereira

De beloften		
92. Manuel Baptista	107. Orlando Rocha	122. Hermenegildo Mack
93. Basilio Maria Pereira	108. António Silva	123. Delfim Santos
94. Alfredo Oliveira	109. António Baptita	124. António Silva
95. Artur Gomes	110. Joaquim Santos	125. Albino Vieira
96. José Martins	111. Manuel Alves	

V.l.n.r.: Marcolino Santos (prof)- (TAVIRA, gesponsord door GINASIO), Sousa Vieira (prof)-(G.D. AMBAR), Antonio Domingos (amateur)-(COELIMA), Manuel Silva-(amateur)-(SALGUEIROS), Orlando Rocha-(belofte) (ALDOAR) en José Pernambuco (belofte)-(ATLETICO CLUBE DE PORTUGAL, gesponsord door SUMOL)

Van deze reeks zoeken de leden van de redactieraad nog de volgende nummers:

Han Vandeput: de nrs. 14-27-28-30-31-35-40-51-82-88-110-119.

Contact: hans.vandeput1@telenet.be

Jan De Smet: de nrs. 5-8-14-16-17-19-23-24-26-49-50-51-52-62-90-119-123-124

Contact: desmetjm@gmail.com

De pubkaarten

Het voorstel zou hier zijn om de pubkaarten van een bepaald jaar op te lijsten. Om ergens te beginnen zou ik het jaar 1970 nemen als startjaar. De bedoeling zou zijn om van een vijftal ploegen op te lijsten welke renner er allemaal een pubkaart hadden. Zo kan de verzamelaar een overzicht krijgen van wat hij nog mist. Het kan zijn dat er fouten zitten in mijn opsomming. Natuurlijk mogen die gemeld worden.

Holdsworth

Voorkant:

Bovenaan publiciteit voor HOLDSWORTH-Campagnolo. Onderaan in wit de geschreven naam van de renner

Rugzijde:

Informatie over de renner

Palmares

Informatie over de kleuren van de uitrusting

Contactgegevens van W.F. Holdsworth Ltd.

DAVE NIE. Age 29. Height 5′ 8″. Lives at Bentley, Hampshire.
1969 performances: 2nd National Road Race Championship. 3rd Folkestone-London. 4th Bob Jackson R.R.*3rd Folkestone Criterium. 6th Charlie Parker R.R. 7th Mackeson Isle of Wight 3 day. 1st Reveille G.P. 6th Hartlepools Criterium. 1st Brian Robinson G.P. 3rd Percy Lewis Street Race. 1st Gravesend R.R. 3rd Coca Cola Street Race. 2nd Bantel G.P. 6th Byfleet Criterium. 2nd Nottingham Criterium. 2nd Stage 1. Remington G.P. 1st Simplex/Carlton R.R. 3rd Falcon Criterium. 2nd Victor Berlemont R.R. 1st Aberystwyth Criterium. 1st Wills G.P. 3 day, 2nd Stage 1, 2nd Stage 4. 4th Golden Wheel Championship. Represented England at Worlds Championships. Ridden in Warsaw-Berlin-Prague. Tour of Morocco, Tour of Britain etc.

TEAM COLOURS. Orange with 6″ Kingfisher Blue Band edged 1″ white and embroidered "HOLDSWORTH CAMPAGNOLO" in white. Neck and Sleeves edged with World Championship colours. Track Suits are Orange tops with Navy Blue trousers edged with World Championship colours.

W. F. HOLDSWORTH LTD.
132 Lower Richmond Road, Putney, London, S.W.15 Tel: 01-788 1060
190 High Street, Penge S.E.20. Tel: 01-778 7714

ADDY Bob
COWLEY Mike
LEWIS Colin
NIE Dave
WEST Leslie

Opmerkingen:

1. Alle renners hebben een foto.
2. Er zijn ook 2 ploegfoto's (postkaartformaat en groot formaat).

La Casera-Bahamontes

Voorkant:

Kaarten met onderaan de naam van de renner. Sommige hebben een gele achtergrond*, andere een donkerblauwe.

Daniel Varela Remil heeft een foto die buiten genomen is.

De hoeken van het kaartje zijn afgerond.

Rugzijde:

Kalender

Ignacio Ascarsibar

ASCASIBAR Ignacio*
CIFUENTES VEGA Enrique*
DÍAZ Mariano
ERRANDONEA José Luis
FERNÁNDEZ DUEÑA Sebastián
GALERA MAGDALENO Manuel*
LASA Miguel María*
LÓPEZ RODRÍGUEZ José*
MARINÉ Jorge*
OLIVA Andrès*
PONTÓN José Antonio
RODRÍGUEZ JIMÉNEZ Miguel
SAHAGÚN Eufromio Enrique
VARELA REMIL Daniel

Daniel Varela Remil

Mariano Díaz

Opmerkingen:

1. Er is geen kaart bekend van:
   José Luis Abilleira, Julian Díaz, Jesús Esparanza, Jorge Fernando, José Florencio*, José Luis Galdamez*, Joaquin Galera, Manuel Antonio García, Pedro Gómez Santander, Félix González, Laudelino Hernández, José Manuel Lasa, German Martín Sáez, José Moreno, Tomás Nistal, Roberto Palavecino, Joaquin Presencia, Francisco Sánchez*, Enrique Sanchidrián*, Juan Sillóniz*, José Luis Viejo, Emilio Villanueva* en Juan Zurano.
   * Florencio, Galdamez, Sánchez, Sanchidrían, Sillóniz en Villnueva reden ook voor andere ploegen.
2. Er is evenmin een ploegfoto bekend.

Licor Karpy

Voorkant: Foto van de renner op de fiets* of staand bij de fiets.

Onderaan:

VOORNAAM NAAM - Foto Barroso

G.D. LICOR KARPY 1970

Rugzijde: ????????

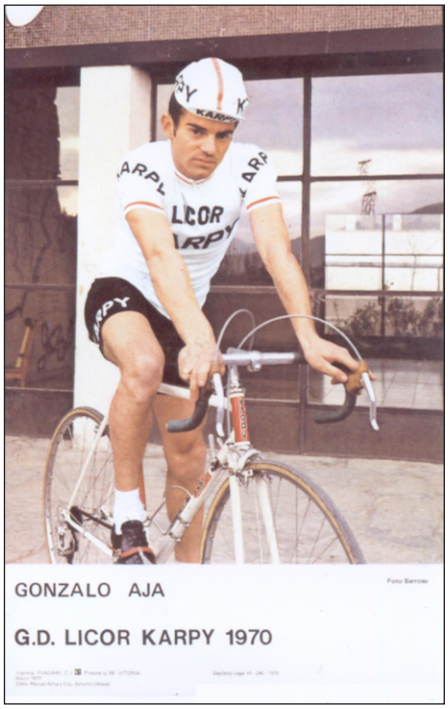

AJA Gonzalo
ALBELDA José
AZCUA Juan María
BARRIGON Angèl
CASTELLO Eduardo
CUEVAS Julian
ELORRIAGA José Luis
FUENTES José Manuel
GONZÁLEZ José María
LISARDE Eugenio
MARTÍNEZ Celerino
MENÉNDEZ Antonio
SANTISTEBAN Manuel
SILLONIS Juan
UGARTE Pedro María

Opmerkingen:

1. Er is geen foto bekend van Antonio Alcón, Juan Cariñena*, José María Celerimo, Domingo Fernández*, José Florencio*, José María Irazu en Alfredo Irusta.
   * Cariñena, Fernández en Florencio reden ook voor andere ploegen.
2. Er is een ploegfoto.

Mann-Grundig

Voorkant:

Kaarten met onderaan Voornaam-Naam

S.G. MANN GRUNDIG

Rugzijde:

Publiciteit voor MANN-poeders

Hier worden enkel de kaarten vermeld die nieuw zijn. De reeks startte in 1966 en liep door tot 1970. Enkel de nieuwkomers kregen een nieuwe kaart. De blijvers behielden hun kaart van het jaar ervoor.

CALLENS Christian
COOLS Milo
DAELEMANS Tony
GOSSELIN André
IPPERSIEL Francis
L'HOEST Michel
VAN BRUWAENE Raf

Opmerkingen:

1. Er zijn geen kaarten bekend van:
   Walter Boucquet, Carmine Preziosi en Julien Tydgadt.
2. Er zijn ook twee foto's van Milo Cools, maar die was geen profrenner.
3. Er is geen ploegfoto.

Möbel-Huser

Voorkant:

Kaarten met renners in trainingsvest.

Kaarten met renners in gewone trui*.

Rugzijde:

Voornaam Naam fährt jetzt für Möbel Huser Freienbach

BENNEWITZ Otto
BOLLER Ernst
COLOMBO Bruno
DUBACH Fredy*
MARCHESI Felice
PEREZ Francisco
PLATTNER Emanuel (NK)*

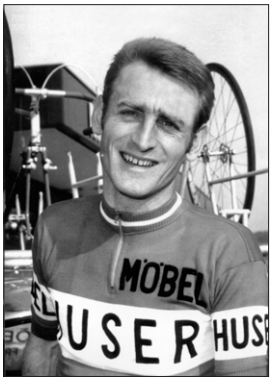

Opmerkingen:

1. Er zijn geen kaarten gekend van:
   Peter Abt*, Vicente Burgal*, Juan Cariñena*, Giancarlo Ghillioni, Ernesto Guidali, Max Janser*, Dieter Kemper*, Renato Lafranchi, Faustino Marocchi*, Roger Newton*, Felix Rennhard*, André Rossel, Jean Sadot, Edi Schneider, Jürg Schneider, Erich Spahn* en Richard Steiner.
   * Abt, Burgal, Cariñena, Janser, Kemper, Marocchi, Newton, Rennhard en Spahn reden ook voor andere ploegen.
   Cariñena en Pérez stonden op de deelnemerslijst van de E3-Prijs Harelbeke.
2. Er is geen ploegfoto gekend.

Ploegenfoto's

Reacties

In deze rubriek komen alle aanvaarde reacties en aanvullingen op het vorige nummer. Als het ware de rubriek ‘Lezersbrieven’.

Mea culpa!

In de vorige WAAIERS 2-1 kwamen de lievelingstruien van Hans Vandeput aan bod en daar sloop een foutje in. De ondertiteling van de Ruberg-trui moest zijn: 1966: Ruberg-Continental.

Koos van Winden had dan weer een terechte opmerking bij de foto’s in het artikel over Rik Wouters. De foto’s van Televizier: 1964 = 1965 en 1965 = 1964

Ook Peter Gorter meldde dat de volgorde van de foto’s de volgende moet zijn: 1965 - 1964 - 1966- 1969 en 1968.

Een aanvulling op het artikel over Fontpineda-Libertas:

Roger Verheyden reed voor Fontipeda-Libertas tot 12/4, dan vanaf 13/4 tot 14/5 als individueel en daarna vanaf 15/5 voor Peugeot.

Met dank aan Rudy Romeyns.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2022

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.